

svarsministeren – udenrigsministeren ville jo ikke svare i første omgang, men svarede bare udenom – at det, der sker, er, at hvis danske soldater bare ikke foretager den fysiske pågribelse, selv om de leder og har planlagt hele operationen, så har de ikke noget ansvar for, hvad der foregår.

Kl. 15.25

Vi har en operation her, som er offentliggjort af Hærens Operative Kommando den 1. april 2006 i en pressemeddelelse, hvor man siger, at der er taget 12 formodede terrorister/kriminelle til fange. Så har Enhedslisten stillet spørgsmål til forsvarsministeren om, hvad der er sket med de mennesker, og så får vi bare svaret: Forsvarsministeriet fører ikke fortegnelser over, hvor disse fanger befinder sig.

Jeg har prøvet her fra Folketingets talerstol i dag at få forsvarsministeren til at love, at forsvarsministeren fremover vil lave den slags fortegnelser, prøve at følge op på, hvad der sker med de fanger, som bliver taget til fange under dansk planlagte og dansk ledede operationer, men det vil forsvarsministeren ikke gøre. Det er da fuldstændig utroligt, at vi nu får endnu et års militært engagement fra Danmark i Irak, uden at man kan få en fuldstændig klokkeklar tilkendegivelse fra regeringen om, at der selvfølgelig ikke sker menneskerettighedskrænkelser.

En anden ting, jeg vil sige, og som jeg ikke nåede i mit første ordførererindlæg, drejer sig om de ret absurde modsætninger, der er mellem den redegørelse, vi har fået fra Udenrigsministeriet, og den fra Forsvarets Efterretningstjeneste. Generelt kan man sige om de to, at de tegner et – synes jeg – for pænt og rosenrødt og jubeloptimistisk billede af, hvad der foregår i Irak.

Man kan i hvert fald sige, at der er tre konkrete ting, hvor der er en decideret modsætning. Den første er økonomien. Udenrigsministeriet siger her, at udviklingen er positiv, mens Forsvarets Efterretningstjeneste siger, at den økonomiske vækst er beskeden. I Udenrigsministeriets papir står det på side 3, i Forsvarets Efterretningstjenestes papir står det på side 2.

Den anden er med hensyn til terror, hvor Udenrigsministeriet tildeler al-Zarqawi en pæn rolle, det omtales i hvert fald, mens der i Forsvarets Efterretningstjenestes vurdering står, at udlændinge spiller en meget lille rolle i den modstand, der foregår i øjeblikket.

Den tredje er, at hvad angår befolkningen og befolkningens holdning til den militære besættelse, er der ikke rigtig noget i Udenrigsministe-

riets redegørelse om befolkningens modstand mod koalitionen. Der siger Forsvarets Efterretningstjeneste i det mindste, og det gør de på side 1, at i befolkningen er der en voksende modstand mod koalitionen tilstedeværelse.

Så en ting er, at det er et rimelig rosenrødt billede, der bliver fremstillet; en anden ting er, at der er decideret modstridende oplysninger og informationer i det, der kommer fra Forsvarets Efterretningstjeneste, i forhold til det, der kommer fra Udenrigsministeriet.

Til allersidst vil jeg bare sige, at det er dejligt at se, at Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre i det mindste er kommet over på den rigtige side af strengen, og at vi derfor nu har en samlet opposition mod noget, som er en direkte fortsættelse af noget, som nu i flere år har ført til mere død, mere ødelæggelse, mere kaos og mere krig.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Forespørgsel nr. F 44:

Forespørgsel til integrationsministeren:

»Hvad agter integrationsministeren at gøre for,

- at børnene på danske asylcentre sikres en bedre trivsel,
 - at sikre, at ingen børn opholder sig i danske asylcentre i længere tid, og
 - at det sikres, at ingen børn af flygtninge, som ikke kan tvangshjemsendes, ender med at lide overlast som følge af forældrenes tiltagende sygdom ved ophold på danske asylcentre?«.
- Af John Dyrby (S), Elsebeth Gerner Nielsen (RV), Steen Gade (SF) og Jørgen Arbo-Bæhr (EL).

(Forespørgslen anmeldt 25/4 2006. Fremme af forespørgslen vedtaget 28/4 2006).

Begrundelse

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Sandheden er konkret. Målet med forespørgslen i dag er at komme ind bag udlændingelovgivningen, ind bag regler, paragraffer og forordninger, ind til de mennesker, de børn af kød og blod, som på 4., 5., 6. år, ja, længere, lever i et dansk asylcenter; de børn, som flere politikere mødte, da de for et stykke tid siden var på besøg i nogle af asylcentrene, et besøg, der bevægede og fik flere folketingsmedlemmer til at stille krav om handling, om, at der f.eks. skulle sættes en øvre grænse for, hvor lang tid et barn må bo i et asylcenter.

Siden er der ikke sket noget. Der er blevet talt meget, men der er ikke sket konkrete forbedringer for de 682 børn, der i dag befinder sig i et asylcenter.

Med forespørgslen i dag håber forslagsstillerne at få svar på følgende spørgsmål: Hvad vil regeringen gøre konkret for at sikre, at mistrivselen på asylcentrene hører op, og hvor længe kan regeringen acceptere, at et barn og dets familie opholder sig i et asylcenter?

Med andre ord: Hvad vil regeringen gøre ved de forhold, som en regeringsordfører har kaldt rystende ringe og uværdige? Det kan vi ikke være bekendt at byde andre mennesker, sagde ordføreren. Er regeringen enig? Hvad vil regeringen gøre?

Kl. 15.30

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Inden jeg giver ordet til integrationsministeren, vil jeg lige gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse først vil finde sted på tirsdag, den 23. maj 2006.

Besvarelse

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu har jeg sådan set længe været opmærksom på og har selvfølgelig som ansvarlig minister fulgt forholdene for især de afviste asylansøgere og deres børn, og derfor er jeg sådan set også meget godt tilfreds med den forespørgsel, vi har i dag, der giver anledning til at drøfte området.

Som bekendt fremsatte jeg faktisk allerede i efteråret et lovforslag, der skulle give mulighed for at tilbyde undervisning og aktivering til afviste asylansøgere, og som jeg har sagt flere gange, og som det i øvrigt fremgår af det lovforslags

bemærkninger, har jeg faktisk hele tiden haft til hensigt at ville sætte fokus også på børnenes forhold.

Asylcentrene er en midlertidig indkvarteringsform for asylansøgere, og asylansøgere skal være på et asylcenter, mens deres sag er under behandling. Sådan var det i den forrige regerings tid, og sådan er det under denne regering.

Sagsbehandlingstiden er så til gengæld blevet kort. I Udlændingestyrelsen er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ca. 100 dage, og i Flygtningenævnet er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid ca. 3 måneder. Meddeles en udlænding asyl, skal udlændingen overføres til en kommune. Gives der afslag på asyl, skal udlændingen udrejse, og stort set alle asylansøgere kan i dag udrejse frivilligt. Problemet er, at en række afviste asylansøgere ikke vil respektere afslaget på asyl og udrejse af landet.

Det har betydning for udlændinge fra lande, hvor vi for tiden ikke kan udsende tvangsmæssigt, og her får den manglende vilje til at rejse jo betydning for, hvor længe opholdet på asylcenteret skal vare. Den manglende vilje til at respektere afslaget på asyl har derfor desværre medført, at en række afviste asylansøgere har siddet på centrene i længere tid.

Jeg har i de seneste ugers debat efterhånden hørt mange forslag til, hvad vi skal gøre ved det.

Vi skal tilbyde de asylansøgere, der opholder sig på centrene, rimelige forhold, og det synes jeg også vi gør.

Med hensyn til undervisning og aktivering viser en undersøgelse foretaget af Rambøll Management fra marts 2005, at den reform, som regeringen gennemførte i 2003, har medført, at trivselen blandt asylansøgere, der venter på en afgørelse, er blevet bedre, siden regeringen trådte til.

Der tilbydes sundhedsbehandling, og der findes samlet i indkvarteringssystemet sundhedsplejersker, sygeplejersker, læger, psykologer, psykiatere og fysioterapeuter.

Med hensyn til boligforhold har vi i dag heldigvis ikke længere en situation, hvor asylansøgere indkvarteres i teltlejr, på skibe, i containerlandsbyer. Der er i de senere år gennemført forbedringer af asylcentrene bl.a. i Center Sandholm og Kongelunden. Og i takt med, at antallet af indkvarterede falder, lukker vi naturligvis de mindst egnede indkvarteringssteder først.

Særlig med hensyn til børnene vil jeg sige, at den lange række tilbud om undervisning, fritidsaktiviteter og sundhedsbehandling, der fin-

des på centrene, omfatter alle børn, uanset om forældrene har fået afslag på asyl eller ej. Børn fra 3 år til skolestart tilbydes at komme i legestue, hvor der er en struktureret hverdag med kvalificeret pædagogiske tilbud; der afholdes i forbindelse med driften af legestuerne ekskursioner og forældresamtaler. Børn i den skolepligtige alder modtager en undervisning, der svarer til, hvad der tilbydes tosprogede elever i folkeskolen, centeroperatørerne skal endvidere tilbyde modersmålsundervisning, og et barn kan optages i den almindelige folkeskole, hvis det vil være til gavn for barnet selv.

Der er tilbud om fritidsaktiviteter i form af undervisning, sports- og hobbyaktiviteter. Hvis der er tilstrækkeligt børnegrundlag, differentieres tilbuddene, så de er målrettede mod forskellige aldersgrupper. Aktiviteterne kan tilrettelægges i samarbejde med lokale ungdomsklubber, og på nogle af asylcentrene kan børnene benytte sig af de samme tilbud som de lokale unge.

Kl. 15.35

Grundlæggende er det regeringens opfattelse, at forholdene på asylcentrene er gode og rimelige og i øvrigt bedre end under den forrige regering.

Samtidig er vi dog fuldt opmærksomme på, at indkvarteringsituationen har skiftet karakter de sidste par år. Hvor asylansøgere før især ventede på at få deres sag afgjort, venter hovedparten af de indkvarterede nu på at blive sendt hjem. Denne udvikling stiller naturligvis udlændingemyndighederne og Dansk Røde Kors over for nogle nye udfordringer, som ikke bare handler om indkvarteringsproblemerne, men i lige så høj grad handler om at motivere afviste asylansøgere og forberede dem til at vende frivilligt hjem.

Jeg har som nævnt allerede tidligere i denne samling med en ændring af udlændingeloven skabt grundlag for at udvide tilbuddene om undervisning og aktivering til voksne asylansøgere til også at omfatte de afviste asylansøgere, og som jeg startede med at sige, tilkendegav jeg allerede i forbindelse med dette lovforslag, at jeg herudover ville overveje, hvad der kunne gøres særligt for børnene, for jeg tror ikke, der er tvivl om, at vi alle bekymrer os om børnene og føler et særligt ansvar. Og det gælder selvfølgelig også regeringen.

Jeg har i dag præsenteret nye konkrete initiativer, som er blevet til på baggrund af drøftelser med Dansk Røde Kors og de øvrige centeropera-

tører. Samlet set afsættes der 37 mio. kr. alene det næste halve år til nye aktiviteter.

For det første styrkes hjemrejserådgivningen af afviste asylansøgere fra Irak og Kosovo. Der vil blive sat yderligere fokus på rådgivningen om forholdene i hjemlandet og mulighederne for at få hjælp til at arrangere en hjemrejse samt mulighederne for at få hjælp til at genoptage en tilværelse i hjemlandet. Der vil blive arrangeret rejser, hvor de afviste asylansøgere får mulighed for at besøge hjemlandet og ved selvsyn gøre sig bekendt med f.eks. sikkerhedsforhold, infrastruktur og boliger, en model, der med rimelig succes blev brugt i forhold til en gruppe bosnier for en række år siden.

Der vil herudover blive afsat yderligere midler til repatrieringsprojekter i hjemlandet.

For det andet vil forholdene for børn og deres familier på asylcentrene blive forbedret. Med hensyn til børn vil der blive tilbudt modersmålsundervisning og specialundervisning. Åbnings-tiderne i SFO'erne vil blive udvidet, og der vil blive givet fuldt SFO-tilbud i sommerferien. De sociale aktiviteter for børn og voksne vil blive styrket. Det kan være målrettede projekter i form af sommerferieaktiviteter for børnene eller cirkusbesøg og andre udflugter.

For det tredje vil der blive taget initiativer for at forbedre bokvaliteten på centrene. Der vil blive indkøbt nye møbler og andet værelsesinventar til de indkvarterede, og de fysiske omgivelser på centrene vil blive forbedret.

På Center Avnstrup vil børnefamilierne få mulighed for selv at lave mad.

Endelig vil der for det fjerde blive givet støtte til et særligt rehabiliteringsprojekt for sårbare asylansøgere på Center Kongelunden. Projektet har til formål at udvikle nye metoder og tiltag i arbejdet med børn og unge af svært traumatiserede asylansøgere.

Jeg har hermed fulgt op på, hvad jeg lovede tidligere i denne samling, da jeg skabte grundlag for at udvide tilbuddene om undervisning og aktivering af voksne asylansøgere til også at omfatte afviste asylansøgere, og jeg vil naturligvis fortsætte den gode dialog med Dansk Røde Kors og de øvrige indkvarteringsoperatører om forholdene på vores asylcentre.

Afslutningsvis vil jeg gerne knytte en bemærkning til de udmeldinger, der har været fra oppositionens partier, der med deres ønske om midlertidig opholdstilladelse til afviste asylansøgere i realiteten ønsker at gøre det legitimt at ignorere Flygtningenævnets afgørelser. Regerin-

gen agter ikke at meddele afviste asylansøgere midlertidig opholdstilladelse, blot fordi de gennem længere tid ikke har respekteret afslaget på asyl. Det handler om tillid til og respekt for de afgørelser, der træffes af det uafhængige Flygtningenævnet.

Jeg finder det ikke overraskende, at der er asylansøgere, som er uenige i et afslag og derfor ikke vil respektere Flygtningenævnets afgørelser, men jeg finder det overraskende og også uforståeligt, at der er partier i Folketinget, som er klar til at underkende Flygtningenævnets kompetence og dermed nævnets faglighed.

Kl. 15.40

Forhandling

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Kan du hjælpe min mor? Tror du ikke nok, du kan hjælpe min mor, spurgte ét af asylbørnene, som for et stykke tid siden demonstrerede sammen med andre afviste asylansøgere nede på Slotspladsen. Ja, det var det spørgsmål, som de fleste af asylbørnene kredsede om, så snart de fik mulighed for at fortælle om deres liv i Danmark. Mødrene til børnene på asylcentre er ved at gå i stykker.

Af de 32 asylbørn, som Politiken for nylig interviewede, fortæller 9 børn uopfordret, at deres mor er syg, og at deres største ønske er, at mor bliver rask. Sådan ville danske børn med en syg mor også svare. Men børnene i Kongelunden, Sandholmlejren og i alle de andre lejre er ikke danske børn, de er børn fra verdens brændpunkter, sarte børn, børn med ar, børn, hvis mødre og fædre flygtede for at redde netop børnene – troede de.

Nu sidder de i et dansk asylcenter, mange af dem på såkaldte motivationsfremmende foranstaltninger og med valget mellem at lade deres børn gå til grunde i et dansk asylcenter eller at sætte børnenes liv på spil i f.eks. Bagdads kugleregn. Hvad gør en mor i sådan en situation? Hun bliver, men tæres op af bekymringer. Mange mødre og fædre bliver så syge, at deres børn må fjernes. På halvandet år har det 63 gange været nødvendigt at fjerne et barn, fordi de sociale myndigheder og forældrene selv vurderede, at det var det bedste.

Hvis børnene i Kongelunden, Sandholmlejren og alle de andre lejre havde været danske børn, ville mødrene, altså familierne, have fået hjælp. Vi ville have forsøgt at hjælpe familien frem for

at fjerne børnene. Når det er asylbørn, gælder der andre regler: systemets regler. Børn fjernes, men mange bliver. I dag opholder der sig 682 børn i de danske asylcentre. 220 af dem har opholdt sig der i mere end 4 år.

Dansk Røde Kors har sagt, at ingen bør bo mere end et år i et asylcenter. 1.625 læger har sagt fra; de gør opmærksom på, at asylansøgerne bliver syge af at være i lejrene. Nogle mennesker er raske, når de kommer ind i lejrene, men ender med at blive så syge, at de får en humanitær opholdstilladelse. Forbruget af psykofarmaka er fordoblet, og antallet af asylansøgere, der forsøger selvmord, er tredoblet fra 2000 til 2004. Det sker, mens deres børn ser til, fortvivlede.

Vi har indkaldt til denne forespørgsel, fordi disse børns skæbne er vores ansvar. Barka, Mariam, Egzon, Manjolla, Valon, Valentina, Rania, Ardunit, Emir, Zalhit, Rani, Abera, Ejsa og alle de andre børn med fremmedklingende navne er vores ansvar. Det er børn med nøjagtig de samme behov for tryghed og beskyttelse som vores egne børn. Så længe de er her, er de vores ansvar.

Tillad mig at referere et interview med et af disse børn, 10-årige Valon, som bor i et asylcenter på 6. år sammen med sin far, mor og tre søskende. Familien kommer fra Kosovo. Han bliver spurgt: »Hvad kan gøre dig glad? Det ved jeg ikke.« ... »Er din far og mor raske? Nej. Er de syge? Ja. Hvad fejler de? Min far har ondt i benet, og min mor er syg. Hvordan er hun syg? Hun har ondt i hovedet.« ... »Hvad ville være det bedste i verden? At min mor skal blive rask.«

Uanset jura, uanset forældrenes eller regeringens motiver; så er Valon og de andre børn vores ansvar. For Valon er det selvfølgelig til gavn at få flere timer i modersmålsundervisning og bedre fritidsaktiviteter, men det vil ikke gøre hans mor rask. Det vil ikke fjerne hans bekymring og hans angst. Valon og de andre børn har brug for at komme væk fra det ingenmandsland, som asylcentre er, ud i det normale samfund. Han og hans familie skal have en midlertidig opholdstilladelse, indtil familien kan sendes hjem.

Kl. 15.45

Initiativtagerne til forespørgslen har valgt at fremsætte et forslag til vedtagelse, hvor vi gentager de forslag til indsats, som Det Konservative Folkeparti tidligere har fremlagt. Vi kunne sagtens have lavet et meget mere vidtgående forslag til vedtagelse. Når vi ikke gør det, er det for at signalere, at dette ikke bør være et spørgs-

mål om partipolitisk profilering, men om at redde børnene i asylcentre, om at hjælpe dem og deres familier, så længe de er her.

Vi appellerer til at lægge parader og jura væk. Vi opfordrer på det kraftigste til, at mennesket kommer før systemet, og jeg tillader mig så på Socialdemokraternes, Det Radikale Venstres, SF's, Enhedslistens og den nordatlantiske gruppes vegne at fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Forholdene på de danske asylcentre er rystende ringe og uværdige. Det kan vi ikke være bekendt at byde andre mennesker. Forholdene for især børnene er rystende. Folketinget pålægger derfor regeringen at få forbedret forholdene hurtigst muligt, herunder

- at sikre bedre forhold på asylcentre med flere aktiviteter for børnene og ekstra plads til børnefamilierne
 - at sætte en øvre grænse for opholdstiden på asylcentre, så vi ikke som i dag oplever familier, der har været på centrene i op til 7 år.«
- (Forslag til vedtagelse nr. V 74).

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil i al enkelhed spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen, om hun dog ikke har en vis skam i livet, en vis flovhed i sig over at føre en sådan sentimentaliserende kampagne i en situation, hvor hun ved, at det handler om forældre, der bevidst bruger deres børn som pression i forsøget på at tilvinge sig adgang til Danmark.

Altså, hele denne tårepersende forestilling, skammer fru Elsebeth Gerner Nielsen sig dog ikke ved at optræde sådan over for offentligheden i en situation, hvor enhver ved besked med hensyn til usandfærdigheden i forholdet?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg tror ikke helt, jeg forstod spørgsmålet. Om jeg er flov? Jeg synes, det er et svært ord at tage i sin mund, men jeg synes faktisk, der er grund til, at alle os 179, der sidder her på Tinge, tænker over vores ansvar.

Det, vi appellerer til, er, at hvert enkelt folketingsmedlem tænker over sit ansvar for de børn, der sidder ude i asylcentre og ikke har mulighed for at tale deres egen sag. De bliver syge, må jeg sige til hr. Søren Krarup, de er ved at gå i stykker, det er dokumenteret gang på gang; hr. Søren Krarup har selv set det, og så spørger hr. Søren Krarup, om jeg er flov. Er hr. Søren Krarup flov?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg synes, det er en sådan mangel på moral. Jeg synes, det er sådan en moralsk inflation, der ligger i denne sentimentaliseringskampagne, at jeg virkelig kan blive så oprørt over det, at jeg ligefrem kan have svært ved at finde ord.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen ved, hvad sagen drejer sig om, hun ved, det er forældre, der ganske kynisk bruger deres børn, og så spiller fru Elsebeth Gerner Nielsen spillet og leger den dybt rørte over dette kyniske misbrug af børn.

Jeg synes altså, der er noget, der hedder et vist intellektuelt, et vist moralsk niveau, og jeg synes, fru Elsebeth Gerner Nielsen er så langt under det, at jeg synes, hun skulle skamme sig.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er meget interessant, at det er hr. Søren Krarup, der skulle tage så voldsomme udtryk i sin mund om en anden ordfører, for det var sådan set hr. Søren Krarup selv, der startede med at sige, at det, der foregik i de danske asylcentre, var børnemishandling. Børnemishandling! Jeg er sådan set helt enig i, at det er det, der foregår, og det har vi et ansvar for. Flertallet her i Folketinget har et ansvar for at lave det om.

Kl. 15.50

Hr. Søren Krarup siger, at jeg skulle mangle moral. Jeg kunne jo så svare hr. Søren Krarup, at jeg synes, at hr. Søren Krarup mangler ansvarsfølelse. Det her er også Dansk Folkepartis ansvar.

Så siger hr. Søren Krarup, at familierne bruger deres børn i kampen mod Danmark. Det er jo tværtimod omvendt: Det er sådan, at den danske stat kan beskyldes for at gøre forholdene så ringe som overhovedet muligt for børnene med henblik på at forsøge at få deres forældre til at rejse frivilligt. Det er med andre ord den danske stat, der tager børnene som gidsel, den skyts i kampen mod deres egne forældre. Kan vi være det bekendt? Nej.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen vil ikke lave parti-politik på det her, siger hun. Det er sagen for vigtig til, siger hun også. Ja, det mener jeg også. Men jeg kan forstå, at man alligevel synes, det er sjovt at lave lidt drilleri ved at tage en presse-meddelelse, som jeg har sendt ud, hvor jeg skriver, at der er forskellige ting, man kan gøre i den her sag.

Jeg vil godt have nogle bedre forhold for asyl-børnene. Der er så forskellige ting, vi kan diskutere, og når jeg siger diskutere, så er dem, jeg plejer at samarbejde med, Venstre og Dansk Folkeparti, det er dem, vi har lavet en fælles udlændingepolitik med. Der har jeg så forskellige ting, som jeg foreslår man *kunne* gøre. Det er ikke et krav, jeg har stillet eller stået ultimativt fast på.

Men jeg vil spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen, hvorfor man skriver en konservativ presse-meddelelse af? Hvorfor fortæller man ikke, hvad man vil fra de partiers side, der samlet står bag det her forslag til vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er ganske enkelt, fordi vi ikke har et flertal. Den eneste måde, vi kan få et flertal på, er ved, at regeringspartierne eller enkeltmedlemmer af regeringspartierne mener, at nu er det altså nødvendigt at gøre noget. Og derfor har vi i stedet for at fremlægge hele Det Radikale Venstres partiprogram eller partiprogrammerne for alle de partier, der står bag det her forslag til vedtagelse, så gjort det, at vi har taget de forslag, som fru Henriette Kjær selv har fremlagt, forslag, som vi har citeret ord til andet, med henblik på at forsøge at få et flertal.

Vi kunne da sagtens have stillet nogle meget, meget mere ambitiøse forslag op – meget nemt; Det Radikale Venstre ønsker da at gå meget læn-gere end det her, men netop med henblik på at finde en løsning lægger vi os fast på nogle forslag, som Det Konservative Folkeparti selv er kommet med. Det forstår jeg ikke at fru Henriette Kjær ikke tager imod.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu begynder det jo at blive sjovt, og vi kan se konturerne af, hvordan den her debat vil udvikle sig: Man vil blive ved med at referere til den her pressemeddelelse.

Men jeg bliver nødt til med det samme nu at slå fast over for fru Elsebeth Gerner Nielsen, at jeg har lagt op til, at der var forskellige forslag, man kunne drøfte, så det er ikke et konservativt partiprogram, der er lagt frem, og det ærgrer mig, at man ikke synes, man vil bruge det her til at fortælle om sin egen politik, så vi havde noget konkret at forholde os til.

Jeg vil sige, at inden den her forespørgselsdebat begyndte, har fru Elsebeth Gerner Nielsen jo kunnet læse på Ritzau og andre steder, at man er kommet frem – synes jeg – til et rigtig flot udspil fra regeringens side med hensyn til at forbedre forholdene for asylbørn. Så kunne fru Elsebeth Gerner Nielsen måske tænke sig til, at det var jeg glad og tilfreds med og selvfølgelig ikke ville synes, at det her forslag til vedtagelse var en god ide. Men hvorfor har man så fremsat det?

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg kan jo lige så godt spørge: Hvorfor sendte Det Konservative Folkeparti en pressemeddelelse ud godkendt af hele den konservative folketingsgruppe med de her forslag?

Altså, hvis vi ikke her i salen så skulle kunne gentage akkurat de samme forslag uden at blive skudt alle mulige motiver i skoene, så ved jeg ikke hvad.

Det Konservative Folkeparti må da have lagt de her forslag frem, fordi man mente, at det var nødvendigt at gøre noget, at det var nødvendigt at forbedre forholdene, helt præcis altså at sørge for, at der eksempelvis kan blive givet ekstra plads til børnefamilierne, og at der bliver sat en øvre grænse for opholdstiden på asylcentre, så vi ikke som i dag oplever familier, der har været på centrene i op til 7 år.

Det var lige præcis det, fru Henriette Kjær skrev i sin pressemeddelelse, og der stod oven i købet: Dette er godkendt af den konservative folketingsgruppe.

Og så skal man altså stå her og acceptere at blive skældt ud for at komme med de samme forslag og for ikke at lægge Det Radikale Venstres forslag frem. Jeg lægger ikke Det Radikale Venstres forslag frem her, for det er der ikke et flertal for, men der burde kunne skaffes et flertal for det her, fordi Det Konservative Folkeparti står bag.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Vi siger tak til ordføreren. Og så går vi videre i ordførerrækken, og det er fru Irene Simonsen.

Irene Simonsen (V):

Noget af det, som gør mest ondt, er at se, hvis børn ikke har det godt. Der skal ikke herske spor tvivl om, at vi i Venstre synes, at børns tarv er væsentligt at kere sig om. Derfor er det også glædeligt, at ministeren her i dag kommer med yderligere gode tiltag, som gavner de børn, der opholder sig på asylcentre.

I Venstre støtter vi helt og fuldt op om den faste og fair udlændingepolitik, regeringen fører, samtidig med at regeringen hele tiden har arbejdet for forbedrede forhold på asylcentre.

Nogle af børnene på de centre, der fungerer som hjemsendelsescentre, er gidsler i deres forældres kamp for at trække tiden for hjemsendelsen ud. Det drejer sig om familier, der har fået afslag på asyl ved Flygtningenævnet, som er en uvildig instans. Det vil sige, at det er familier, som ikke har et asylgrundlag, ikke er forfulgte og berettigede til asylstatus. Det er familier, som forgæves har søgt lykken i et velfærdssamfund, og som ikke vil samarbejde om hjemsendelse.

Det er utrolig vigtigt, at både børn og voksne klædes så godt på som overhovedet muligt til deres tilbagevenden til hjemlandet. Derfor prioriterer vi også højt i Venstre, at der bevilges modersmålsundervisning og specialundervisning til de børn, der skal med deres forældre tilbage til hjemlandet.

Den bedste gave, vi kan give de børn, er at uddanne dem godt, således at de kan skabe et godt liv og få bygget en god grobund til at blive uddannet og skolet på en måde, der kan gavne dem i fremtiden i deres hjemland.

De flere og udvidede aktiviteter for børnene, der bevilges midler til, er også væsentlige for Venstre. Børnene skal ikke blive dem, der sidder med et voksenansvar for deres forældres modvilje mod at vende hjem.

I den debat, der har været på det sidste, hvor Socialdemokratiet har talt med to tunger, kan man så undre sig meget. I går kunne det læses i en pressemeddelelse, at bl.a. Socialdemokratiet vil sætte en øvre grænse for opholdstiden på asylcentre. For bare 2 dage siden sagde ordføreren for Socialdemokratiet, at de stod bag regeringens stramme udlændingepolitik, og før igen havde ordføreren også slinger i valsen, hvor han mente, at de skulle ud af centrene. Så det bliver

spændende at høre, hvad Socialdemokraterne vil med udlændingepolitikken i dag.

Ved at give ophold uden for hjemsendelsescentre til de afviste, som ikke vil samarbejde, er det jo præcis det samme som Socialdemokratiet har stået for, da de havde regeringsansvaret og førte en slap udlændingepolitik.

Hvis vi gjorde, som Socialdemokraterne nu lægger op til, ja, så ville vi først tilsidesætte en afgørelse, der er taget af Flygtningenævnet, og åbne for, at alle kan komme til Danmark og sige, at de er flygtninge, selv om de reelt er indvandrere, og opnå ophold i Danmark. Det er fuldstændig det samme, som den tidligere regering gjorde, og det er der nu endelig ryddet op i.

Ingen skal være i tvivl om, hvor Venstre står i dette spørgsmål. De, som ikke vil samarbejde om hjemsendelse og ved domstolen har fået afslag på asyl, skal ikke integreres i det danske samfund, de skal have målrettet undervisning og vejledning til at vende hjem. Derfor støtter vi også fuldt op om de ekstra initiativer, repatrieringsaktiviteter og hjælp, som regeringen iværksætter.

Kl. 16.00

Under de besøg, jeg har været på i asylcentre igennem de sidste 12 år, har der vist sig et tydeligt billede af et fantastisk dygtigt personale hos Røde Kors, som tager sig godt af børnene på centrene og tager specielt hensyn til den situation, som børnene befinder sig i.

I øvrigt kan jeg støtte mig kraftigt til de udtalelser, som jeg har set fra Røde Kors' personale og ledelse, der kan bekræfte, at forholdene på asylcentre er blevet væsentlig forbedret de sidste år.

Med det, som ministeren har fremlagt i dag, fremgår det tydeligt, at der hele tiden evalueres og samarbejdes med aktørerne på området og Røde Kors om, hvordan børnene i centrene tilgodeses, og det noterer vi os i Venstre med tilfredshed.

Så kan jeg på vegne af Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer med tilfredshed, at integrationsministeren allerede i forbindelse med den netop gennemførte ændring af udlændingeloven ved lov nr. 301 af 19. april 2006 har taget skridt til at forbedre tilbuddene til afviste asylansøgere børn. Folketinget konstaterer endvi-

dere med tilfredshed, at integrationsministeren nu følger op med konkrete initiativer, der betyder yderligere aktiviteter og tilbud til de børn, der på grund af deres forældres afvisning af Flygtningenævnets afgørelse får et uacceptabelt langt ophold på asylcentre, ligesom det undersøges, hvordan børnene kan modtage en modersmålsundervisning, der kan være med til at bygge deres fremtid op ved tilbagevenden til hjemlandet. Folketinget understreger i denne forbindelse nødvendigheden af hjemsendelse af de afviste asylansøgere.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 75).

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Så er der en række ordførere, der har bedt om ordet, og jeg nævner dem lige i rækkefølge: Hr. Morten Østergaard, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, hr. Martin Lidegaard, fru Elsebeth Gerner Nielsen, hr. Steen Gade og hr. John Dyrby.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg kunne ikke lade være at notere mig, at fru Irene Simonsen skosede den socialdemokratiske ordfører for at føre en slingrekurs. Man må jo sige, at partiet Venstre her har været ude i noget af en slingrekurs ved først at afvise, at der er problemer med forholdene på asylcentre, og derefter i dag stå og bryste sig af en række nye initiativer og en investering. Men det sidste kan vi jo kun, hvad skal man sige, være tilfredse med: at man kommer til den erkendelse og i dag foretager en kovending.

Det, der er interessant, og som jeg gerne vil spørge fru Irene Simonsen om, er: Nu har vi hørt integrationsministeren sige og statsministeren i øvrigt svare mig, at der er modersmålsundervisning på centrene. Derefter har vi hørt integrationsministeren sige, at der nu skal indføres modersmålsundervisning på centrene, og fru Irene Simonsen har lige fremsat et forslag til vedtagelse, hvor der står, at det undersøges, om der kan indføres modersmålsundervisning på centrene. Hvilken en af de her tre påstande er den rigtige: Er den indført, bliver den indført, eller skal det bare undersøges?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Først vil jeg da gerne rose hr. Morten Østergaard, for jeg kan jo sådan set ikke have noget imod, at hr. Morten Østergaard gerne vil fremstå som den frelsende engel, det skal han da have lov til.

Men jeg vil da gerne gøre opmærksom på, at allerede på et langt tidligere tidspunkt, end da vi besøgte asylcentre, var ministeren, også i forbindelse med et lovforslag, fremme og noterede, at der skulle gøres noget ekstra for børnene på centrene. Men det er fint, at De Radikale forsøger at tage den frelsende engel-rolle, lad dem endelig gøre det. Vi andre foretager handlingerne.

Så kan jeg i samme ombæring sige: Der bliver etableret modersmålsundervisning. Det er jo det, vi kan høre ministeren sige i dag.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg konstaterer så, at i hvert fald Venstres ordfører har den holdning, at der ikke er modersmålsundervisning på centrene i dag, som ministeren sagde, og som statsministeren tidligere har svaret. Det er fair nok, og det udtrykker jo bare den slingrekurs, som der så er i Venstres syn på den her sag.

Det andet, jeg gerne vil spørge om, er: Vi har oplevet nye begreber her, det er altså bokvaliteten, forstod jeg på ministeren, der kan forbedres. Bliver der ekstra plads til børnefamilierne, eller bliver der ikke?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Med hensyn til slingrekurs kan jeg sige, at hverken Venstre eller De Radikale ser jeg på nogen slingrekurs overhovedet i det her. Det har aldrig været nogen hemmelighed, det har De Radikale aldrig holdt hemmeligt, at De Radikale gerne ser alle grænser åbne, og at vi skal frelse hele verden i Danmark. Det er fint nok, det er en politik, man kan have, men der er bestemt heller ingen slingrekurs i Venstre.

Vi mener og har hele tiden ment og givet udtryk for, at børn skal man kere sig om, som der også bliver sagt i min ordførertale. Børn skal man tage sig ordentligt af, men vi skal ikke lukke ladeporten op. Det er fint, at De Radikale har en helt klar anden retning der, og der er vi bare dybt, dybt uenige.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu synes jeg, fru Irene Simonsen sådan i det hele bare tog udgangspunkt i, hvad der er regeringens tarv, og ikke så meget i, hvad der er børnenes tarv, og jeg kan egentlig godt forstå, at fru Irene Simonsen ikke svarede på hr. Morten Østergaards spørgsmål. Men jeg vil godt gentage det, for et af de reelle problemer for børnene i asylcentre er, at de lever under nogle kummerlige forhold med deres familier. Ligger der i regeringens forslag nogen ideer eller forslag til, at pladsforholdene for børnefamilierne skal forbedres – ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Der ligger ifølge de oplysninger, jeg har fået – ellers må man senere spørge ministeren om de mere konkrete økonomiske initiativer, det er ministerens initiativer – ikke noget om en væsentlig udvidelse af pladsen. Nej, det ligger der ikke noget om, men der ligger noget om en forskønnelse af bygningerne og områderne.

Men det, der er væsentligt for børnene, hvis hr. Jørgen Arbo-Bæhr ligesom havde lyttet til, hvad jeg sagde ud fra den erfaring, jeg har, hvor jeg er kommet på centre siden 1993, er, at der er blevet taget meget mere hånd om de her børn.

Det, der bliver taget yderligere hånd om nu, og som vi i Venstre har syntes er vigtigt, er, at der hele tiden er nogle aktiviteter for de her børn, så de ikke skal komme til at sidde i den situation, at de skal til at tage ansvar for deres forældres modvilje mod at rejse hjem. De skal have en hverdag med indhold.

Når jeg har været på besøg i centrene, har jeg mødt børn ude i skolerne, i daginstitutionerne eller legestuerne, og der kan jeg jo se de trives. Det er i øvrigt nogle vidunderlige børn, nogle skønne børn, det kan der ikke herske spor tvivl om. Og at de trives, er det, vi vil, men der er en opposition, der vil noget andet, og det er, at den politisk vil trække i en retning, hvor vi giver sådan et midlertidigt ophold, sådan at alle fremover får lov at komme ind i Danmark, når bare de bliver længe nok på centrene.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kan altså desværre konstatere, at svaret på mit spørgsmål var nej. Der ligger ingen planer om at gøre noget ved et af hovedproblemerne for børnene, nemlig de meget trange pladsfor-

hold, som de har sammen med deres familie på centrene.

Så vil jeg godt spørge til det andet hovedproblem, som er påpeget af alle dem, der arbejder med de børn, nemlig de meget lange opholdstider på centrene, hvor f.eks. Dansk Røde Kors har sagt, at man maks. egentlig skal opholde sig der 1 år. Ligger der fra regeringens side nogen planer om at gøre noget ved de meget lange opholdstider? Og nu spørger jeg ikke til, om forældrene skal bare rejse hjem og sådan noget, jeg spørger til den reelle situation, hvor børnefamilier i dag opholder sig i op til 7 år på asylcentre. Er der nogen planer om, at man skal prøve at få de børnefamilier ud af asylcentre? Er der nogen planer om at forbedre på det punkt – ja eller nej?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Først vil jeg sige, at hovedproblemet for børnene er forældrenes situation. Det er det største problem for børnene. Hvis der er noget, der går børn på, er det at se forældre, der er uafklarede, som er frustrerede, det er det værste, man kan byde et barn.

Derfor sætter regeringen også ekstra midler af til – og jeg ved godt, det ikke er det svar, hr. Jørgen Arbo-Bæhr vil have, men det er det svar, vi i Venstre er tilfreds med – at sørge for, at det hurtigst muligt bliver muligt at få de mennesker sendt hjem til en god start i hjemlandet og også en god start for børnene. Hvis man hørte efter min ordførertale, ville man høre, at jeg af hele mit hjerte mener, at den bedste gave, vi kan give de børn, er at klæde dem på til at kunne klare sig godt, lige så snart de er hjemme, og få skabt en fremtid dér.

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det bærende argument i regeringens argumentation fra statsministeren over ordføreren, vi har stående nu, og i øvrigt helt ud til Dansk Folkepartis ordfører, er jo, at det her er forældrenes ansvar, det er forældrenes skyld, det er forældrene, der er problemet.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge fru Irene Simonsen: Har vi ét andet eksempel fra dansk socialpraksis, hvor vi straffer børnene for det, forældrene gør? Er der noget som helst andet sted i Danmark, hvor vi fastholder børn, der virkelig er kommet i klemme, og som bor under

kummerlige forhold og vantrives, i de problemer, fordi vi i øvrigt synes, at forældrene har nogle problemer? Eksisterer der ét andet eksempel på det i Danmark?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det gør der jo desværre nok, hvis man går rundt og kigger sig omkring. Der findes desværre masser af børn, der ikke har det godt nok, og det skal jeg kun beklage.

Vi står her reelt med to muligheder, og af de to muligheder har vi i Venstre valgt at sige, at vi gør det så godt som overhovedet muligt for de børn, men inden for rammerne af den udlændingelov, som vi har, som betyder et indvandrerstop, og som også betyder, at man ikke kan komme her og sige, at man skal have asyl, og når asylansøgningen bliver underkendt af Flygtninggenævnet, så siger vi i øvrigt: Vi er ligeglade med Flygtninggenævnets afgørelse, for nu har I siddet så lang tid på centrene, at uanset hvad Flygtninggenævnet siger, og uanset hvad I er og at I ikke er asylansøgere, så betragter vi jer som sådan. Det vil vi i Venstre under ingen omstændigheder være med til, men vi vil det godt for børnene, og derfor forbedrer vi alt det, vi kan, inden for de rammer, vi har.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det spørgsmål, jeg stillede fru Irene Simonsen, var: Har vi på et andet socialområde den praksis, at selv om vi ved, at børnene vantrives, selv om vi ved, at de er fuldstændig uden skyld i det, der foregår, og at det er forældrenes skyld, hvad der sker, straffer vi alligevel børnene? Det kan godt være, at der sker fejl rundtom i systemerne, og det tror jeg såmænd også der gør, men mig bekendt er der ikke noget andet område, hvor vores praksis, altså det, vi har besluttet at gøre, er at straffe børnene for det, forældrene gør. Det er jo det, regeringen vil.

Den siger, at det er forældrenes skyld og forældrenes ansvar, og derfor skal børnene vantrives derude, men det er jo bare børn, der er født under en uheldig stjerne, og som ellers er børn som alle andre børn i Danmark. Så ville det ikke være rimeligt at behandle dem på samme måde som alle andre børn i Danmark?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er jo lige netop derfor, at vi i Venstre synes, at det er godt, at de her børn nu bliver hjulpet med nogle aktiviteter og ikke skal være sammen med deres forældre i så mange timer. Det er jo netop også det, vi går efter, vi kan lige så godt sige det, som det er. Vi ønsker, at de børn skal have nogle gode oplevelser i døgnets 24 timer, det gør vi, og derfor siger vi ja til de aktiviteter her, men vi ønsker ikke den politik, som Radikale ønsker.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det behøver Venstre heller ikke, altså ville den samme politik. Det forslag, vi har fremsat i dag, er ikke Det Radikale Venstres politik, det er et forslag, som der burde kunne skabes bred enighed om i Folketinget.

I Det Radikale Venstre er vi selvfølgelig glade for, at der kommer flere penge til asylcentrene, men det står stadig væk noget uklart for mig, hvad de penge skal anvendes til. Indtil videre har vi hørt, at der skal bruges flere penge på modersmålsundervisning, samtidig med at ministeren i sin tale sagde, at der allerede var modersmålsundervisning i asylcentrene.

Så vil fru Irene Simonsen have ulejlighed med at forklare, nøjagtigt hvad de 37 mio. kr. skal bruges til, og kan fru Irene Simonsen bekræfte, at det her forslag ikke indebærer, at der bliver mere plads til børnefamilierne, og at det indebærer, at der heller ikke bliver mulighed for, at afviste asylansøgere kan lave mad sammen med deres børn? Betyder det her, at nogle af pengene skal bruges til repatrieringsprojekter og genopbygningsprojekter i Kosovo og Irak? Det har jeg hørt ude på gangen, men jeg ved ikke, om det er sandt.

Og er fru Irene Simonsen enig med Dansk Folkeparti i, at der er ikke er tale om nye penge, at det her faktisk er penge, der i forvejen var afsat til asylcentrene?

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Først vil jeg sige for at starte forfra – der var jo mange spørgsmål i det, fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde her – at jeg jo kan se af den tekst, der er til den forespørgsel, der er stillet i dag, at det hedder »at sikre, at ingen børn opholder sig i danske asylcentre i længere tid«. Hvis det skal

sikres, er der jo kun en vej, og det er at sige: Jamen selv om I har fået afslag, o.k., så erkender vi, at I skal blive her. Det er jo det, De Radikale vil, og det er det, Venstre ikke vil. Men det er fint, og jeg hører også fru Elsebeth Gerner sige, at det er i orden, vi er uenige i politikken, for det er vi.

Med hensyn til modersmålsundervisningen er jeg oplyst om, at der er sat 2 mio. kr. ekstra af til modersmålsundervisning.

Der var også lige medspørgsmålet, nu skal jeg skynde mig at svare på det. Ja, jeg er også oplyst om, at på Center Avnstrup, som jo også er et hjemsendelsescenter, bliver der nu mulighed for, at man selv kan lave mad.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvorfor skal det ikke være en ret for alle børnefamilier, at de selv må have lov til at lave mad, hvorfor kun på Avnstrup? Hvad er det, der kendetegner asylansøgerne på Avnstrup, siden netop de får lov?

Fru Irene Simonsen siger, at der kun er én vej, hvis opholdstiden i centrene skal være kortere, og det er at give en midlertidig opholdstilladelse. Det er helt rigtigt, at det foreslår vi. Hvis vi ikke kan tvangshjemsende flygtninge, mener vi, at der efter en periode skal gives en midlertidig opholdstilladelse.

Men der er jo også en anden mulighed, vil jeg sige til fru Irene Simonsen. Det er, at regeringen fik lavet en aftale med Kosovo og med Irak om, at vi rent faktisk kunne sende flygtninge hjem. Hvordan kan det være, at regeringen ikke tager det ansvar på sig? I stedet for at sige, at det her er forældrenes ansvar, de kan bare tage at rejse, kunne man jo lige så vel spørge regeringen: Hvorfor søger regeringen ikke for at få lavet den her aftale med eksempelvis Irak, sådan at flygtninge kunne tage trygt hjem, fordi de ville vide, at når de kom hjem, havde de de irakiske myndigheders beskyttelse.

Når de irakiske afviste asylansøgere eksempelvis ikke rejser, er det jo, fordi de irakiske myndigheder ikke er i stand til at beskytte dem ved indrejsen, og derfor tør de ikke rejse. I det øjeblik regeringen havde lavet en aftale om, at de rent faktisk skulle beskyttes, kunne vi sende dem hjem. Hvorfor gør regeringen ikke det?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Nu er jeg i virkeligheden lidt rystet, for enten har fru Elsebeth Gerner ikke hørt efter, når vi har snakket om hjemsendelsesaftaler, eller også ved jeg ikke, hvad der er sket. For nu skal jeg lige skitsere, hvordan virkeligheden er, hvad angår Irak:

Det er jo sådan, at Irak gerne tager imod dem, der rejser hjem frivilligt – gerne tager imod dem. Det, man har bedt om, er lige en kort periode, indtil man har mere styr på infrastrukturen, så man også kan tage dem, der skal tvangshjemsendes, nemlig dem, som modvilligt rejser hjem, som ikke vil samarbejde. Der er ikke noget, Irak hellere vil end at tage imod dem, som frivilligt rejser, det er de faktisk glade for.

I Danmark gør vi ydermere det fra regeringens side, at vi giver ekstra repatrieringshjælp til dem, der vil samarbejde og rejse frivilligt. Det er rigtigt, jeg har også hørt, at der bliver gjort en ekstra indsats med hensyn til repatrieringshjælp, men jeg ved ikke konkret, hvordan initiativerne er endnu. Det er kun godt, for det er den måde, det skal gøres på, og det viser jo netop, at det ikke passer, hvad fru Elsebeth Gerner siger her. Regeringen tager et ansvar og går i den retning.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Forespørgslen her handler jo om børnenes vilkår, og derfor har jeg hæftet mig ved, at både ministeren og Venstres ordfører har sagt, at det er gode og rimelige forhold, vi byder børnene.

Så vil jeg bare spørge fru Irene Simonsen: Er det virkelig Venstres mening, at det er gode og rimelige forhold, hvis et barn i Danmark i årevis bor med psykisk syge forældre i en etværelseslejlighed på 8-12 m² uden mulighed for, at der kan laves mad? Er det gode og rimelige vilkår? For det er jo det, det her handler om?

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hvis det kan misforstås, hvad jeg har sagt, vil jeg i hvert fald gerne korrigerer det. Jeg startede i min ordførertale med at sige, at der kommer yderligere gode tiltag. For det er nogle godt tiltag, der kommer. Men jeg synes ikke, og det har jeg aldrig ment, at det er godt for børn at opholde sig i et vakuum med deres forældre, som er

vrangvillige og også spiller lidt på den her situation. Det synes jeg bestemt ikke er godt for børn.

Derfor gør regeringen også alt det, den kan, og vi i Venstre støtter op om det, for at de mennesker kan blive sendt hjem og børnene kan få så mange gode tilbud som overhovedet muligt inden for rammerne af udlændingeloven uden at slække på noget der.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Tak for den indrømmelse, at det faktisk ikke er gode og rimelige forhold, hvis man i årevis bor med psykisk syge forældre på 8-12 m², uden at der er mulighed for at lave mad. Så er vi jo så langt.

Men hvorfor har regeringen så ikke lagt op til, at vi faktisk skal have bedre boligforhold? Hvorfor har regeringen så ikke lagt op til, at man laver en øvre grænse? For det er jo ikke rigtigt, at man ikke kan lave en øvre grænse for, hvor længe folk kan være i disse lejre, uden at ændre regeringens flygtninge-/indvandrerpolitik. Det kan jo sagtens lade sig gøre.

Da Det Konservative Folkeparti vedtog den pressemeddelelse, som de sendte ud, var det da inden for rammerne af den eksisterende flygtningelov, og vores forslag til vedtagelse er da ikke i modstrid med det, som regeringen i øvrigt siger. Det kan da sagtens lade sig gøre. Man kan sagtens lave en overgrænse, uden at man skal ændre grundlæggende på vores flygtninge-/indvandrerpolitik. Det er bare et spørgsmål om at prioritere børnene over nogle andre ting.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det, der er meget vigtigt for Venstre, er, at de børn på bedst mulig måde bliver klædt på til at kunne skabe sig et godt liv i hjemlandet.

Jeg er ikke enig i, at det ikke er en ændring af udlændingeloven, for det er jo det, der er sket tidligere. Det er jo det, vi har set i den tidligere regering. Jeg ved ikke, hvor mange der kan huske palæstinenserloven. Hvad var det, der skete? Fordi man var under pres og der var en hetz, gav man et midlertidigt ophold, og hvor er det endt henne? Det endte jo faktisk sådan, at den danske befolkning stemte imod med fødderne og hænderne, og de sagde: Nu gider vi ikke lænere finde os i, at vi sådan bliver snydt, at man siger, at nu er det her kun midlertidigt og det så bliver varigt.

Det er jo derfor, at den her regering også kunne komme igennem med sin udlændingepolitik. Det er jo, fordi man nu ved, hvor man har politikken henne, og hvilken retning det kører i. Det vidste man jo ikke før. Det skal man også vide fremover. Hvis vi ændrer på det her, har vi også lukket op for menneskesmuglere igen.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Nu forstod jeg på ordføreren, at det er et meget stort problem, hvis man gør forholdene i asylcentre bedre, for så åbner vi jo grænserne for både det ene og det andet. Jeg vil godt spørge meget konkret: Når man snakker med børnene ude i asylcentre, siger nogle af dem, at en af de ting, de godt kunne tænke sig, var, at hver familie havde sit eget toilet, så de ikke skulle dele det med ni andre familier. Tror fru Irene Simonsen virkelig, at vi åbner landets grænser for en masse asylansøgere, ved at vi giver hver enkelt familie et toilet? Det er den ene side af sagen.

Den anden side af sagen er, at en stor del af de her afviste asylansøgere jo er irakere, som vi ved, og en del af de her irakere er kristne. Kristne afviste asylansøgere frygter at rejse hjem, for de frygter religiøs forfølgelse i deres hjemland – med god ret synes jeg. Hvor længe skal disse familier, forestiller ordføreren sig, opholde sig i danske asylcentre, hvis de ikke tør rejse hjem og den danske regering ikke kan hjælpe dem til at rejse hjem eller tvangshjemsende dem? Skal de så sidde der i 30-40 år eller hvad?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må jo sige med hensyn til hele den debat, der har kørt det sidste stykke tid om det her med asylcentre – hr. John Dyrby er lidt undskyldt, for hr. John Dyrby har ikke været med på udlændingekområdet som ordfører så lang tid – at udviklingen i centrene har været, at forholdene løbende er forbedret.

Kl. 16.25

Hvis hr. John Dyrby havde været med mig på besøg i asylcentre helt tilbage i 1993, da det var hr. John Dyrbys parti, der sad i regering, så gad jeg vide, hvad hr. John Dyrby ville have sagt på det tidspunkt, for der er i den grad sket en forbedring, samtidig med – og det er jo ikke uvæsentligt – at sagsbehandlingstiden for asylsøgere er forkortet væsentligt. Gennemsnitstiden for en sag, der skal afgøres, er 7 måneder, så reelt, hvis man var samarbejdsvillig og ville rejse

hjem, ville man kun have en opholdstid på gennemsnitligt 7 måneder i et center. Det er jo en noget anderledes situation, end der var, da hr. John Dyrbys parti havde regeringsmagten.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Ja, det var så et studium i overhovedet ikke at svare på det, der blev spurgt om. Det er jo egentlig rystende, men nu har vi set det nogle gange.

Lad mig kommentere det på den måde, at det jo er underligt, at det ikke er gået op for fru Irene Simonsen, der har været med i dansk politik så lang tid, at det efterhånden nærmer sig 15 år, at den udvikling, der er sket, i virkeligheden har betydet, at vi har væsentlig færre asylansøgere, og derfor er sagsbehandlingstiden også blevet væsentlig kortere.

Vi har til gengæld væsentlig flere asylansøgere, der er lang tid i centrene, og det er jo det, vi snakker om hele tiden. Det er jo forholdene for de mennesker, der opholder sig lang tid i centrene, og specielt børnene. Men det er, som om fru Irene Simonsen fuldstændig skøjter over det problem.

Med hensyn til de 37 mio. kr., der er givet – og det kan jeg godt kvittere for, det synes jeg er glædeligt – forstod jeg, at de 12 mio. kr., der er sat af til fysiske rammer, skal gå til forskønnelser i centrene. Hvad i alverden er det da for noget? Må jeg ikke godt spørge igen: Hvor lang tid forestiller fru Irene Simonsen sig at folk kan bo i de her centre? Er det 30-40 år eller hvad?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det kan de lige præcis, indtil de bliver hjemsendt, for det, regeringen prioriterer, og som vi i Venstre støtter op om, er, at vi får hjemsendelserne sat i sving. Det kommer tættere på for hver eneste dag, der går. Det er jo også tæt på, hvad angår Kosovo. Nu sker der et skred der, der sker jo noget.

Nu må jeg ikke stille spørgsmål herfra til hr. John Dyrby, men det kan jeg så glæde mig til at få mulighed for, for det er virkelig en sjov og underlig indstilling at have at sige, at kristne irakere ikke kan rejse hjem, at de er forfulgte. Flygtningenævnet har været inde at behandle hver enkelt sag og har sagt, at de ikke er flygtninge, at der ikke er noget asylstatus her, så det vil sige, at hr. John Dyrby er langt klogere end dommerstanden med hensyn til at bedømme det her. Det

synes jeg er fantastisk, så har man store tanker om sig selv.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Der blev sagt lige før fra Venstres ordførers side, at Venstre ved man hvor man har henne. Nu har vi jo haft den her debat – fru Irene Simonsen kan jo gå langt tilbage – siden den 31. marts, hvor vi var på fælles tur sammen. I den debat har Venstre hele tiden bakket op om integrationsministeren og været fast i kødet med hensyn til, at det, vi gjorde med L 94, var det og ikke mere end det.

Så vil jeg gerne spørge: Hvad er det, der er sket, siden partiet Venstre nu senere hen i det her forløb er indstillet på, at der skal gives 37 mio. kr.? Hvad er det, partiet Venstre har opdaget i forbindelse med de børn, der er i flygtningecentrene, der gør, at der skal sættes ekstra ind? Hvad er det for nogle argumenter, der har gjort, at man har ladet sig overbevise eller synes, at nu skal der gøres noget mere, end man har syntes for bare en måned eller halvanden siden?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Lige præcis i forbindelse med L 94 blev det også nævnt i teksten, at der senere ville komme initiativer i forbindelse med de børn, der befinder sig på asylcentre, så hvis hr. Bjørn Medom Nielsen havde læst teksten, så havde hr. Bjørn Medom Nielsen nemlig også været klar over, at der slet ikke var nogen grund til at tage sådan på vej, som nogle gjorde, for der var allerede sat noget i gang.

Ministeren på området var ansvarlig og havde set, at der var brug for noget ekstra. Det hænger bare ikke sammen med lovforslaget, for det var noget helt andet, det handlede om. Men det var faktisk skrevet ind i teksterne i forbindelse med lovforslaget, at der ville komme yderligere tiltag i forbindelse med børnene på asylcentre.

Men der var nogle, der åbenbart havde behov for at komme ud i medierne og få sig en personlig omtale, og hvad ved jeg, for at stå som de frelsende engle og så ikke lade ministeren gøre et ansvarligt arbejde.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg skal lige gøre fru Irene Simonsen opmærksom på, at efter den tur var jeg ikke ude i medierne, jeg var med på hele turen. Til gengæld

meddelte jeg min ordfører ganske kort tid bagefter, at de ting, som vi havde beskrevet i notatet om flygtningelejrene, om asylcentre og børnenes forhold, præcis svarede til det, jeg havde set. Så den vil jeg gerne frabede mig at have hængende på mig.

Kl. 16.30

Ministeren gjorde opmærksom på, at der også var tale om en række initiativer til repatriering. Alle de initiativer, som ministeren gav udtryk for, var nogle, jeg har hørt før, hvor vi har talt om, at mennesker skal vende tilbage til deres hjemland som afviste asylansøgere, eller man prøver på at få dem til det. Det var også initiativer, som skulle være nye.

Er der i virkeligheden tale om, at vi genbruger nogle penge og genbruger nogle forslag og ikke ret meget andet end det, og at det, som man forsøger fra partiet Venstres side og for den sags skyld også fra integrationsministerens side, er at sige til os, at vi sådan set genbruger en række forslag og ikke andet end det?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Som jeg tidligere har sagt, har jeg ingen mulighed for at svare på de mere detaljerede ting, da jeg ikke kender alle detaljer i det her. Jeg kender de overordnede retningslinjer og ved, hvad det er, man vil gå efter, nemlig at sørge for, at der kommer mere på repatrieringssiden og flere aktiviteter til børnene. Jeg er, bl.a. fordi jeg specielt har spurgt til det, blevet oplyst detaljeret om, at der bliver en større klubaktivitet for børnene og for de unge mennesker, hvilket jeg synes er meget væsentligt.

I øvrigt synes jeg, det var dejligt, hvis hr. Bjørn Medom Nielsen f.eks. ville sætte sig lidt ind i – hvad jeg da tror hr. Bjørn Medom Nielsen har gjort – og måske også tænke mere over hele den problematik, der tidligere var med hensyn til Afghanistan. Det er også på gangene kommet mig for øre, at afghanerne beder, om de ikke kan få lidt flere afghanere hjem, fordi de faktisk har brug for at få dem hjem, og om ikke Danmark kan yde en ekstra indsats for, at der kommer flere hjem, også nogle af dem, der har et opholdsgrundlag her. Det er sådan noget, der hedder godt samarbejde, og noget, der kan lykkes, og det er, fordi regeringen arbejder seriøst med repatriering.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Nu forstår jeg, at de her 37 mio. kr., som regeringen kommer ilende med her i ellefte time, i hvert fald ikke skal gå til mere plads til de her trængte familier og deres børn. Venstres ordfører sagde så noget om – jeg ved ikke helt, om det var i en bisætning eller i en hovedsætning – at pengene i stedet for skulle gå til forskønnelse af bygningerne.

Og så er det, jeg måske kniber mig lidt i armen, og i hvert fald spørger jeg mig selv: Hvis man nu spørger de her familier, som det drejer sig om, hvad tror Venstres ordfører så, at de vil sætte mest pris på, et ekstra rum, i betragtning af at mange af dem lever meget trængt og under små kår, eller nymalede vægge, et hvidt loft? Eller hvad tænker Venstres ordfører på? Hvad er det, der ligger til grund for, at Venstre lige præcis vælger at sige, at de ikke skal have et ekstra rum, men at Venstre gerne vil bruge nogle penge på at forskønne bygningerne? Det er en mærkelig prioritering.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg er sådan set ikke i tvivl om, hvad de familier ville sætte mest pris på, hvis jeg spurgte de voksne først og fremmest. For så ville de sige: Bare De Radikale regerede alene, for så kunne vi alle sammen invadere Danmark og få lov at bo her for tid og evighed.

Det er jeg nødt til at sige, for det er sådan, det ser ud, og det er det, De Radikale vil.

Hvis vi skal tage den seriøse vinkel på det her, nemlig hvad vi gerne vil gøre for børnene, så er det ikke mere plads, men mere rum til at de børn kan få det godt. Det er det, der er vigtigt. Men det skal ikke forhindre, at forældrene skal være klar over, at det her handler om hjemsendelse. Og det kunne jo gøres uklart, hvis de pludselig fik alt det, som De Radikale synes de skulle have.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Man kan da roligt sige, at jeg ikke fik noget svar på det her med, hvad det egentlig var, der lå i Venstres ordførers bemærkning om, at nogle penge skulle gå til forskønnelse af bygninger. Jeg vil godt spørge en gang til: Hvad ligger der i det, og hvorfor vil man lige præcis bruge pengene på forskønnelse af bygningerne og ikke på et

ekstra rum, når det er det, som mange peger på er det egentlige behov?

Så har jeg et andet spørgsmål: Venstres ordfører siger igen og igen, at der i den grad er tale om en forbedring over de sidste mange år. Så er det, jeg kigger på de nøgne tal, der bl.a. siger, at der er sket en tredobling af selvmordene fra 2000 til 2004, og at medicinudgifterne er steget med 64 pct. fra 2002 til 2004. Jeg har meget svært ved at matche de to ting, nemlig at der skulle være tale om voldsomt bedre forhold, når antallet af selvmord og medicinforbrug samtidig stiger og stiger. Hvordan passer de ting sammen?

Kl. 16.35

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan fristes til at referere fra en artikel i Politiken, hvor Jørgen Chemnitz blev interviewet, og hvor han klart sagde: Og der er i de senere år sket store forbedringer i vilkårene på centrene.

Det mener den mangeårige leder af asylafdelingen i Dansk Røde Kors, Jørgen Chemnitz. Det er, hvad der står i Politiken.

Det, at der er blevet et ekstra medicinforbrug, hænger også sammen med, at der er nogle, der ikke vil samarbejde, der ikke vil rejse hjem, men som tilsyneladende stadig væk tror på, at jo mere de modarbejder, og jo mere de sætter sig imod det samarbejde, vi fra Danmarks side tilbyder dem om at skabe en god tilværelse, når de kommer hjem, jo større chancer har de for at blive her. Og hvis de får ret i det, så bliver de her jo. Så får vi dem aldrig hjem.

Det er bare ikke den politik, Venstre vil føre. Venstre vil det godt for børnene i deres hverdag, og derfor skal der sættes ekstra penge af til børnenes aktiviteter.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu har vi hørt fra fru Irene Simonsen og også fra ministeren, at forholdene i flygtningecentrene sådan set er udmærkede for børnene, og at der ikke er behov for de store forandringer. Alligevel kommer man med 37 mio. kr. ekstra, fordi man efter den her debat synes, at der er behov for en ekstra indsats, og det må vi jo hilse med tilfredshed.

Men jeg vil gerne spørge fru Irene Simonsen helt konkret: Ville det så ikke være en god idé, at kommunerne fik mulighed for at føre tilsyn med, hvordan børnenes vilkår var på disse asylcentre, sådan at vi kunne få en løbende kontrol

f.eks. en gang om året, hvor kommunerne kunne komme og føre tilsyn med forholdene på asylcentrene?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det er faktisk sådan i dag, at kommunerne der, hvor centrene ligger, har en tilsynspligt. For kort tid siden kunne vi i øvrigt også læse i pressen, at det desværre har været nødvendigt at tvangsjerne nogle børn fra forældrene og også fjerne nogle i samarbejde med forældrene, så i princippet gælder samme lov som i det øvrige samfund. Kommunerne har tilsynspligten og udøver den også.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Det, jeg spurgte om, var, om man garanterede et årligt tilsyn, og det vil jeg gerne have at vi kunne præcisere i lovgivningen, sådan at vi var sikre på, at der blev fulgt op på det en gang om året. Derefter er der mulighed for at gøre det hvert andet år eller hvert tredje år.

Så vil jeg gerne gentage det spørgsmål, som fru Charlotte Fischer stillede før, og som vi ikke fik svar på, nemlig: Hvad er begrundelsen for at prioritere udsmykningen af bygningerne og bygningernes tilgængelighed frem for børnenes forhold, altså at børnene f.eks. kunne få lejlighed til at se forældrene lave mad, og de var sammen med forældrene, og børnene i det hele taget fik bedre forhold? Hvorfor prioriteres bygningernes udseende frem for børnene?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kender ikke – det må jeg sige igen – de enkelte detaljer i planen, men hvis jeg skulle komme med et personligt ønske, så skulle den forskønnelse og det, der skal bruges på bygninger her, gerne tilgodese børnene. Jeg vil ikke gå i detaljer, for det er Dansk Røde Kors og andre aktører, der står for det, og derfor er det dem, der skal prioritere, hvordan pengene skal bruges på forskønnelse. Jeg forventer, at det er noget, der kommer børnene til gode, for der skal ikke herske tvivl om, at i Venstre, nu gentager jeg det en gang til, har vi ét mål: De familier skal hjem hurtigst muligt, for det er ikke optimalt at vælge at bo med sine børn på et center i 7 år, så det skal aldrig blive attraktivt at sidde der længe. Det kunne det blive, hvis vi sagde, at efter en vis pe-

riode i et center, kunne man få ophold. Så ville man typisk blive siddende i den periode.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er bare lige en detalje. Det hagler jo ned over fru Irene Simonsen med byger af spørgsmål, som til dels bygger på ren uvidenhed bl.a. om, at det med at lave en tvangshjemsendelsesaftale med Irak bare er noget, man kan gøre over night.

Der er flere fra oppositionen, der har efterlyst muligheden for, at beboerne i lejrene selv kan lave mad, og derfor jeg vil gerne sige – og det er muligt, at fru Irene Simonsen vil overlade det til ministeren at svare på det, men jeg synes lige så godt, vi kan få ryddet op i tingene – at det faktisk er et af ministerens nye tiltag, at der på Avnstrup skal gives mulighed for, at man ikke med kontanter, men måske med en eller anden form for kuponer kan få råprodukterne ind, og så kan familierne selv lave mad.

Det er bare lige for at få ryddet ud i den detalje.

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg er såmænd vant til, at det hagler ned over mig, så det tager jeg ikke så tungt. Det er jo en del af det her job, og det er selvfølgelig i orden, og det giver mig endnu en gang mulighed for, når det hagler ned over mig, at belyse, hvad vores politik er, netop at vi vil børnene det godt, men at vi vil have forældrene hjem.

Med hensyn til det med maden på Avnstrup kan jeg bekræfte det. Det er rigtigt, at på Avnstrup er det sådan, at der er mulighed for, at de nu selv kan lave mad, fordi der åbenbart er nogle faciliteter, der gør, at det kan lade sig gøre, men de har ikke kontanter.

Det skal stadig væk være sådan, at det, vi kalder de motivationsfremmende foranstaltninger for at rejse hjem, også skal være til stede. Der skal være forskel på dem, der vil samarbejde, og dem, der ikke vil.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg vil sige tak til fru Irene Simonsen for besvarelsen vedrørende Avnstrup. Jeg synes da, det er positivt, at Venstre og ministeren nu også har indset, at det er utrolig vigtigt for familierne at få lov til at lave mad.

Men hvad med dem i Sandholm? Det er jo sådan, at mange års asylcenterdrift har vist, at det er utrolig vigtigt at fastholde familiestrukturen, ellers går det ud over børnene. En meget vigtig del i en familiestruktur er, at man kan købe ind, lave mad og spise et måltid varm mad sammen hver dag. Det kan man altså ikke i Sandholm.

Kunne fru Irene Simonsen dog ikke give til-sagn om, at hun ville være parat til at bruge nogle ressourcer på at få lavet nogle køkkenfaciliteter i Sandholm, sådan at de mennesker, der er deroppe i årevis, også kan fastholde deres familier?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil i hvert fald gerne lige sætte noget på plads med det samme, for det her handler ikke om, at de familier skal kunne købe ind. Det handler om, at de måske kan få nogle råvarer, sådan som jeg er orienteret, så de kan lave noget mad selv. For der skal – så må jeg gentage det, og jeg er ganske vist godt klar over, at jeg ikke er enig med fru Mette Gjerskov i det, for det er så her, at vores politik er forskellig – være forskel på de afviste asylansøgere, der vil samarbejde om hjemsendelse, og dem, der ikke vil. Det står lysende klart.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Jeg synes da, det er rart, at fru Irene Simonsen gør det fuldstændig klart, hvad det er, der er Venstres politik. Det er, at der er nogle mennesker, som skal blive sygere og sygere og sygere, indtil vi forhåbentlig kan sende dem hjem i nedbrudt tilstand. Det synes vi i Socialdemokratiet simpelt hen ikke er acceptabelt. Vi synes, at de her penge til aktiviteter og modersmålsundervisning – ja, og så mangler vi bare et par fodboldstøvler – nok skal hjælpe på en psykisk sygdom og på familier, som er nedbrudte.

Jeg synes, det er fuldstændig urimeligt, at man vil fastholde, at de her mennesker skal bo i årevis et sted som Sandholm, som er lavet som et modtagecenter, hvor folk skal være 14 dage. Kunne vi dog ikke i det mindste bruge nogle af de ressourcer, som fru Irene Simonsen siger skal bruges til forskønnelse? Kunne de ikke bruges bedre til at sikre familiernes trivsel, sådan at det ikke igen går ud over børnene, der sidder oppe i Sandholm?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg har sagt, og jeg vil gerne gentage Venstres politik, men det har fru Mette Gjernskov lige gjort, og det synes jeg også er fint.

Nu kan jeg så måske begynde at konkludere på socialdemokratisk politik på udlændingeområdet i dag, og så må vi se, hvordan det er i morgen, for det ændrer sig fra dag til dag. Det er det, vi kan følge hele tiden.

Men i dag er det altså sådan, at man med det her vil have, at de her mennesker skal have en maksimumstid, de kan være på centrene, og derefter, når de har været der den maksimumstid, skal de have en midlertidig opholdstilladelse, interneres ude i en lejlighed i det øvrige samfund. Så har man sådan set gjort det, man gjorde tidligere med palæstinenserlov og alt, hvad vi tidligere har oplevet, hvor det hele flød. Det er i orden, hvis det er det, der er politikken, men nu er det spændende, hvor langt tid den socialdemokratiske politik fastholdes.

Formanden:

Tak til fru Irene Simonsen. Så er det hr. John Dyrby som ordfører.

Kl. 16.45

John Dyrby (S):

Det er jo en anelse besynderligt, at det er nødvendigt, at vi har en forespørgsel som den, vi har i dag. Det burde jo ikke være til debat, om vi har ret til at behandle mennesker og børn på en måde, der gør dem syge, uanset hvor i verden de kommer fra, og uanset hvor i verden de er på vej hen. Det burde ikke være til debat, om mennesker, der er i Danmark, skal leve under såkaldte motivationsfremmende foranstaltninger, der går ud på, at familier skal have utålelige forhold. De betyder ofte, at voksne mennesker får det værre og værre, og at børnene kun kan se magtesløse til.

Sandheden er, at Dansk Røde Kors og de ansatte på asylcentre gør en prisværdig indsats, men vores asylcentre er indrettet til at huse familier i korte perioder, og de egner sig altså ikke til længerevarende ophold. Alligevel er der børnefamilier, der sidder år efter år efter år i centrene, og som det ofte sker i sådanne situationer, er det de uskyldige, der betaler den største pris – i det her tilfælde børnene.

Børnene oplever hverken en normal barndom, en normal skolegang eller et normalt familieliv. Vi kan ikke være det bekendt, hvis vi blot stiltiende lader det fortsætte. Det er ikke deres fejl, at de er havnet i den situation, som de ikke har indflydelse på, og som de ikke selv kan være med til at forbedre. Men det kan vi.

Da politikere fra regeringspartierne så forholdene for familierne, der bor lang tid i asylcentre, var de ikke i tvivl: Det her kan vi ikke være bekendt. Det var ministeren først ikke enig i, og siden blev det til det, nogle har kaldt: »Nu får I et par fodboldstøvler, så må vi se, om vi får råd til bolden senere«. Nu har ministeren så afsat 37 mio. kr. specielt rettet mod børnenes forhold på asylcentre. Det er glædeligt.

Og det er ikke mindre glædeligt, at der på mindre end 2 måneder er sket et skift hos regeringen fra, at alt er, som det skal være, til, at der nu er afsat 37 mio. kr. Normalt roser jeg ikke regeringen, men ret skal være ret, og jeg vil gerne rose ministeren for det initiativ, også selv om jeg ikke tror, det løser alle problemerne – langt fra endda.

I oppositionen er vi naturligvis enige i, at der skal gøres noget for børnefamilier, der opholder sig lang tid i asylcentre, og det gælder også de fysiske forhold, f.eks. etablering af små køkkenfaciliteter, etablering af ordentlige toiletforhold og etablering af ordentlige pladsforhold.

Jeg har bemærket på Ritzau, at Dansk Folkeparti ikke mener, at pengene skal bruges til forbedringer af de fysiske forhold, mens ministeren mener, at 12 mio. kr. er afsat til det formål. Lad mig give det løfte til ministeren, at hvis Dansk Folkeparti ikke vil være med, så vil Socialdemokratiet, og jeg tror også, at den øvrige opposition gerne vil være med til at forbedre de fysiske forhold for familierne, der opholder sig i lang tid på centrene.

Så lad os i denne sag prøve for en gangs skyld at lægge juraen og lovteknikken til side, børnene er også vores ansvar. Sammen kan vi sende et stærkt signal om, at det her vil vi gøre noget ved, og vi vil gøre noget ved det meget hurtigt.

Lad os sænke de ideologiske parader, smøge ærmerne op og komme i gang. De 37 mio. kr. er et skridt i den rigtige retning, men jeg opfordrer til, at vi samtidig sætter en øvre grænse for opholdstiden på centrene, så vi ikke ser familier, der opholder sig år efter år efter år efter år i centrene. Det håber jeg regeringspartierne vil være med til.

Formanden:

Der er en række korte bemærkninger til ordføreren. Først fra fru Marion Pedersen.

(Kort bemærkning).

Marion Pedersen (V):

Jeg vil godt høre, hvem hr. John Dyrby mener skal afgøre asylsagerne. Skal det være den enkelte selv, som bare ved at nægte at rejse efter tilstrækkelig tid alligevel skal have lov til at få ophold, eller er det Udlændingestyrelsen og dermed de danske love, der skal gælde på det her område?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det er sådan set meget enkelt. Det er selvfølgelig de relevante myndigheder.

Det, der bare er problemet i denne sag, er jo, at nogle af de mennesker, der har fået afvist en asylansøgning, vil man samtidig ikke være med til at tvangshjemsende, for det kan man ikke, fordi forholdene i deres hjemlande er så grelle, at man ikke kan garantere sikkerheden. Det er det, der er forskellen, og det er der, humlen ligger, og det er der, vi siger: Lad os da nu lægge denne ideologiske stepdans til side og så prøve at løse de konkrete forhold. Og det er i al beskedenhed det, vi forsøger på.

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Marion Pedersen (V):

Så kunne jeg spørge om det samme, men måske på en lidt anden måde. Socialdemokratiet er med til at rejse den her forespørgselsdebat, og hr. John Dyrbys formand, fru Helle Thorning-Schmidt, siger af og til, og nu citerer jeg:

Vi er enige i regeringens stramninger med undtagelse af starthjælpen, og det fastholder vi. Citat slut.

Er det stadig tilfældet? For det lyder ikke sådan, når man lytter til hr. John Dyrbys ordførertale.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Nu kan jeg ikke se, at jeg har sagt noget som helst, der skulle modsige det – nærmest tværtimod. Jeg har jo sagt, at vi er med på den politik, at vi støtter op om den. Vi vil også gerne være med til at tvangshjemsende folk, hvis der er basis for det. Men vi har altså nogle enkelte sager, hvor det ikke er muligt, og der siger vi, at der vil

vi ikke stiltiende se til, at folk får det dårligere og dårligere og dårligere, så vi til sidst bliver nødt til at give dem humanitær opholdstilladelse. Så er vi jo lige langt alligevel. Vi ender bare med nogle folk, der er væsentligt dårligere, end da de kom.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Nu er det efterhånden gjort klart, at det er det lange tidsmæssige forløb, der giver problemerne. Så vil jeg gerne spørge ordføreren, når der så er sager, hvor der er truffet en klar afgørelse, og de pågældende ikke kan blive og anmodes om at respektere det og rejse hjem, om ordføreren så ikke er enig i, at de pågældende så burde respektere den afgørelse og rejse hjem. Når man ellers har adskillige situationer, hvor det er fastslået, at man jo godt kan rejse hjem, er det så ikke blot at respektere det og gøre noget ved det, i stedet for at vi skal have de her årelange diskussioner?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jo, men det er jo netop udtryk for den indstilling, hvor det er så nemt at lukke øjnene for nogle mennesker, der i virkeligheden er fulgt i deres hjemland, og sige til dem: I kan bare rejse hjem. Det tør de her mennesker ikke. Og samtidig er vi jo ikke indstillet på at tvangshjemsende dem, for det tør vi heller ikke, fordi forholdene ikke er gode nok.

Så i princippet er vi jo enige om, at de afviste asylansøgere skal respektere det, men der er altså nogle grupper, som det ikke er fair at bede rejse hjem. Det erkender myndighederne jo også, og det erkender regeringen også. Problemet er bare, at der ikke bliver gjort noget ved de stadig forværrede forhold for de mennesker, der ikke tør rejse hjem. Det er det, der er problemet.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Nu bruger ordføreren også begrebet, at de ikke tør rejse hjem, selv om der er truffet en klar afgørelse. Den afgørelse er jo baseret på den nøjagtige, konkrete, grundige sagsbehandling, der skal til, herunder også undersøgelser af, om der er muligheder for, at de kan rejse hjem.

Så er det ikke sådan en lille smule usolidarisk, også set med ordførerens partis begreber om solidaritet, at de ikke rejser hjem, når grundlaget er til stede for det, og hjælper med at opbygge

deres land i stedet for at blive heroppe og være med til at skabe de her problemer for deres egne børn, som der jo kommer ud af det?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jamen det er jo et skønmaleri, der er helt ude af trit med virkeligheden. Det er rigtigt, at de mennesker ikke tør rejse hjem. Og vi tør jo som myndigheder heller ikke at sende dem hjem. Det er jo lige der, et hul, og de får det værre og værre, og der er tilsyneladende ingen i regeringen, der vil gøre noget ved det. Det er det, vi bare forsøger at løse op for.

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

I en artikel den 23. april kunne vi se Dansk Røde Kors' asylchef udtale, at der over de sidste år er sket betydelige forbedringer i de danske asylcentre. Og jeg er da også bekendt med, at sådan er det. Vi har oplevet her under den borgerlige regerings tid, at der er sket betydelige forbedringer, hvorimod vi, hvis vi går tilbage til den periode, hvor der var et andet flertal her i Folketinget, nemlig under SR-regeringen, dagligt oplevede nogle billeder af asylansøgere siddende i containere på skibe osv. under nogle kummerlige forhold.

Så jeg vil sådan set spørge hr. John Dyrby, hvorfor det først er nu, man rejser den her problemstilling og står på talerstolen og siger, at vi har børn, der har været her i 6-7 år. Hvorfor blev der ikke gjort noget for flere år siden?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det er jo meget enkelt, at de, der har været her 7 år i dag, ikke også havde været her i 7 år for 5 år siden. Sådan hænger regnestykket sammen. Det er jo rigtigt, at der på et tidspunkt var mange asylansøgere i Danmark. Der var vores asylcentre indrettet til at håndtere de mange asylansøgere, men ikke indrettet til at håndtere, at asylansøgere var i længere tid på asylcentre. Det er jo det, der er problemet nu, og det er det, vi skal forsøge at løse.

Kl. 16.55

Så kan man godt komme med, hvorfor man ikke løste det i 1999 eller i år 2000. Det kunne man godt have gjort, hvis man vidste, at udviklingen var sådan. Men nu må vi altså konstatere,

at problemet er her lige nu, så skulle vi ikke sætte os ned og løse det lige nu og her?

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

Nu går jeg ud fra, at hr. John Dyrby kan regne. Der har været en borgerlig regering i 4 år, og nogle af de børn, der tales om, har siddet på asylcentre i 7 år. Vi ved også, at hvis vi går tilbage til den tidligere regerings tid, så var der også børn, der sad der i årevis. Så det undrer mig, at man ikke tog fat i den her problemstilling, da man havde flertallet til at gøre noget. Hvorfor gjorde man ikke det?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det er jo igen en underlig diskussion. Altså, at det skal vi ikke gøre noget ved i dag, for det er der ikke gjort noget ved tidligere. Det er da en besynderlig indstilling.

Situationen er jo en anden i dag. I dag har vi ikke så mange asylansøgere, til gengæld har vi nogle, der bliver her i meget, meget lang tid. Det er en helt anderledes situation.

Men det er jo egentlig underligt at ville sidde og diskutere tallene, og hvordan de har udviklet sig. Kunne vi ikke i stedet diskutere, hvordan vi løser de problemer, der er her nu, og så få gjort noget ved det? Det er sådan set i al beskedenhed det, vi beder om. Og det er vel ikke et farligt stort ønske.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg synes, hr. John Dyrby svinger sig højt op i sin ordførertale, taler om ideologisk stepdans og bruger tilsvarende udtryk. Jeg synes, det efter debatten i dag står klinkende klart, at Socialdemokratiet fortsætter den slingrekurs, der har præget dets udlændingepolitik de senere år, en slingrekurs, der vel næsten kun overgås af den famøse fodnotepolitik.

Jeg synes, at det, der mangler fra ordførerens side, er, at man fremlægger konsekvenserne af det forslag, man kommer med her. For det, der er situationen, er, at vi har nogle asylansøgere, hvis sag er blevet behandlet i det danske retssystem, er blevet afvist senest i Flygtningenævnet, og så er planen altså, at deres fremtid ligger i hjemlandet. Det er situationen. De er jo kun blevet afvist, fordi de har mulighed for at skabe sig en tilværelse i hjemlandet.

Der er jo så nogle, der skubber børnene foran sig i den debat, fordi de selvfølgelig har et ønske om at blive i Danmark. Det er der mange, der har et legitimt ønske om. Det er bare ikke det, der er afgørelsen.

Derfor vil jeg godt have hr. John Dyrby til at forholde sig til spørgsmålet: Anerkender hr. Dyrby ikke de afgørelser, der er blevet truffet i Flygtningenævnet?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jo, jeg anerkender til fulde de afgørelser, der er truffet. Men jeg anerkender også, at vi har en virkelighed, som altså går ud på, at der er nogle mennesker, der får det værre og værre og værre. Og der er nogle børn, der får det værre og værre og værre. Det har Dansk Røde Kors gjort opmærksom på, det har psykologer gjort opmærksom på. Og hvis vi bare vender os om og ser bort fra det, så er vi ikke vores opgave voksen.

Så der er i virkeligheden flere ting i denne sag, og vi er nødt til at forholde os til det. Men det er jo det, Venstre ikke gør. De forholder sig ikke til det.

Jeg har respekt for Det Konservative Folkeparti, som trods alt sagde, at vi må gøre noget ved det her, og som havde nogle konkrete initiativer. Og det er i al beskedenhed det, vi har taget op og har sagt, at det kan vi godt være med til. Så lad os dog gøre det.

Men jeg har forståelse for, at det vil Venstre ikke. Nej, jeg har ikke forståelse for det, men jeg har forstået, at det vil Venstre ikke være med til. Der synes jeg i virkeligheden, at det er Venstre, der har et forklaringsproblem. For det er Venstre, der udfører denne ideologiske stepdans og ikke vil gøre noget ved de faktiske problemer, der er i Danmark.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Venstre fører en fast og fair udlændingepolitik. Der er ingen slinger i valsen i modsætning til hos Socialdemokraterne, som jo skifter politik næsten lige så hurtigt, som man skifter ordfører på området.

Derfor må jeg endnu en gang spørge hr. John Dyrby: Ønsker hr. John Dyrby et system, hvor man først får afgjort sin sag om asyl, og så på et tidspunkt, nu er der et forslag om 1 år, skal man blot ud i samfundet, som jeg har set hr. John Dyrby er citeret for? Hvordan tror hr. John Dyrby, den enkelte afviste asylansøgerfamilie vil op-

fatte det? Tror man, det vil være et incitament til at gøre det, der er truffet afgørelse om, nemlig indse, at fremtiden ligger i hjemlandet? Eller vil det være et incitament til at vente på, at datoen indtræffer, så man kan flytte ud i en lejlighed ude i det danske samfund?

I øvrigt har Venstre nu taget et initiativ sammen med regeringen og støtter også fuldt det konservative initiativ på området om at forbedre flygtningebørnenes situation på centrene. Det synes jeg hr. John Dyrby skulle tage at anerkende.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jamen det gjorde jeg jo netop i min ordførertale. Og jeg er glad for, man bruger 12 mio. kr. til forskønnelse i asylcentre. Jeg tror bare ikke, det løser så stort et problem, hvis det virkelig er forskønnelse, man vil.

Kl. 17.00

Fri mig i øvrigt for den der konstante argumentation om, at Socialdemokratiet hele tiden skifter indvandrerpolitik, udlændingepolitik, og derfor behøver Venstre ikke at gøre noget. Det er da noget frygteligt vrøvl. Vi har fuldstændig klart sagt, at vi går med på en stram udlændingepolitik.

Men vi kan se nogle problemer i integrationspolitikken, og dem burde man tage alvorligt. Det er jo i virkeligheden også det, man forsøger. Jeg synes, det er fair, og jeg synes, det er i orden, at man fra ministerens side erkender, at der er nogle forhold for børnene på asylcentre, som der burde rettes op på, og afsætter 37 mio. kr. til det. Det har jeg kvitteret for til ministeren, det synes jeg er godt.

Så lad os dog holde fast i det og løse de her presserende problemer sammen i stedet for at stå og råbe til hinanden i sådan en ideologisk stepdans. Jeg kan ikke forstå, hvad det skal til for.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Der er her fremsat et forslag til vedtagelse – det er fra Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten og de nordatlantiske mandater – som jeg synes er noget uklart, for der står i sidste pind:

»- at sætte en øvre grænse for opholdstiden på asylcentre, så vi ikke som i dag oplever familier, der har været på centrene i op til 7 år.«

Skal man forstå det sådan – ellers må hr. John Dyrby jo forklare mig, hvad der menes med det – at den øvre grænse skal ligge ved de 7 år. Der står jo ikke, hvor den øvre grænse skal være. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål vedrører den der øvre grænse, hvor den nu end skal være. Hvis den skal være ved 7 år, som der står her, hvad skal der så ske, når man har været på asylcenteret i op til den øvre grænse, altså i de 7 år, som der står her? Hvad skal der så ske med de mennesker? Skal de have opholdstilladelse, skal de flytte et andet sted hen, eller hvad?

Det står meget uklart, så det er svært ligesom at forstå, hvad det er, men hr. Dyrby får en mulighed for at svare på det.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg bemærkede jo med stor glæde, at ministeren i arbejdet med at få afsat de 37 mio. kr. havde konsulteret Dansk Røde Kors og andre gode folk og gode kræfter.

Det synes jeg da også, at man skulle gøre i det her spørgsmål, altså spørge: Hvor lang tid er det forsvarligt for folk at bo på asylcentre? Hvor lang tid er det forsvarligt at holde dem under de forhold, vi nu engang kan byde dem på asylcentre?

Så lad os dog gøre det i den rækkefølge og finde ud af det sammen i et bredt forlig, så vi er enige om, at det er det her, der nu er rammerne; så vi er enige om, at det er det, der skal ske, når folk har gået i 5, 6 eller 7 år på centrene. Lad os blive enige om, hvad der er den øvre grænse, hvad der er smertegrænsen, og lad os så skabe nogle ordentlige vilkår for de mennesker og specielt de børn.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det vil sige, at Socialdemokratiet ikke har gjort sig klart, om det er 7 år, de skal sidde der, som der står her i forslaget; om det er tilstrækkelig længe at sidde der. Det er helt klart, at det så er svaret fra hr. John Dyrby.

Det andet spørgsmål var, lige meget hvor vi så sætter den grænse, hvad der så skal ske med de mennesker, når nu den øvre grænse er fundet. Skal de have opholdstilladelse? Skal vi lave en ny palæstinenserlov, hvor Socialdemokratiet sammen med De Radikale og den øvrige opposition gav alle de palæstinensere, som havde været i Danmark i mere end 1 år, opholdstilladelse

bare af den grund, at de havde været her så længe? Det ligner jo de forslag, som Det Radikale Venstre er kommet med.

Er Socialdemokratiet enig i, at de mennesker, som har siddet op til den øvre grænse, skal have opholdstilladelse?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Vi har sagt åbent, at det godt kan ende med, at man skal give folk opholdstilladelse. Jeg vil også godt sige, at jeg rent personligt synes, at 7 år er for lang tid.

Hvad der skal ske med folk, afhænger jo af, hvilke muligheder der i virkeligheden er. En mulighed kunne være, som jeg siger, en opholdstilladelse, hvor de har mulighed for at arbejde og integrere sig i samfundet, så de har en mulighed for at komme ud af centrene. Alternativet er jo, at de sidder under nogle forhold, som er kummerlige i forhold til den tilværelse, de ellers kunne have haft. Og virkeligheden er jo, at børnene først og fremmest lider under det, og det kan vi altså ikke være bekendt.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Altså, nu bliver jeg lidt forundret, for jeg får lige at vide af hr. John Dyrby, at 7 år måske er for lang tid, og samtidig står der i forslaget til vedtagelse som de sidste ord: 7 år. Jeg hørte også hr. John Dyrby sige: Vi står fast på en fast udlændingepolitik.

Så kunne jeg jo godt foranlediges til at have lyst til at spørge: Betyder det, at man accepterer og anerkender de beslutninger, som Flygtningesnævnet træffer, og derfor også respekterer, at når de siger, at der ikke er anden afgørelse, end at der ikke kan gives asyl, så må det være det, vi retter os efter?

KI. 17.05

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det spørgsmål vil jeg da gerne svare på endnu en gang. Ja, vi retter os efter og respekterer den afgørelse, der er truffet i asylsager, men vi erkender også, og virkeligheden jo er sådan, at der er nogle mennesker, der får det dårligere og dårligere, og som vi ikke engang selv tør tvangshjemsende. De havner i et hul, hvor vi bare kigger den anden vej, og det vil vi ikke være med til.

Jeg beder i øvrigt spørgeren om at læse i den tekst, der rent faktisk er. Det er rigtigt, at der står 7 år til sidst, og det er også rigtigt, at der et punktum til sidst, men der står ikke noget om, at den øvre grænse lige skal være ved 7 år. Det, jeg sagde før, var min egen personlige holdning. Jeg synes måske, 7 år er lang tid.

(Kort bemærkning).

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Så må jeg nok sige, at det overrasker endnu mere. Jeg hører hr. John Dyrby sige, at man er enig i, at de afgørelser, der træffes i Flygtningenævnet, må vi respektere. Hvorfor er det så, at man ikke siger, at børnene lever under forældrenes ansvar, og at forældrene derfor, når de har fået et afslag, må påtage sig ansvaret for at bringe disse børn hjem?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Fordi det er at fratægge sig et ansvar for nogle børn, der opholder sig i Danmark; fordi det er at se den anden vej; fordi det er stiltiende at acceptere; at der er nogle voksne mennesker, der får det værre og værre, og som følge deraf nogle børn, der får det værre og værre. Det vil vi ikke være med til. Derfor.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har, indtil hr. John Dyrby nu gik på talerstolen, betragtet hans og de øvrige medforslagsstilleres argumenteresistens som udtryk for, at man talte mod bedre vidende. Det er jeg faktisk ikke sikker på mere.

Hørte jeg hr. John Dyrby sige til to Venstre-spørgere, at når de pågældende afviste asylansøgere ikke kommer hjem, er det, fordi de danske myndigheder ikke tør sende dem hjem på grund af forholdene i hjemlandet? Det er jo helt ude i hampen.

Årsagen er jo en helt anden, nemlig den, at det ikke er lykkedes ministeriet, Danmark, trods et vedvarende pres at få en tvangshjemsendelsesaftale, ikke på grund af forholdene i hjemlandet, men fordi man er bange for, at ved tvangshjemsendelsesaftaler kommer folk ikke bare dråbevis, som de kommer, når de rejser hjem frivilligt, men så kan man risikere, at der kommer for mange ad gangen.

Hvis det andet var tilfældet, altså at det var på grund af forholdene i hjemlandet, så skulle

man jo evakuere hele Iraks befolkning til Danmark eller et andet sted.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det sidste skal jeg ikke forholde mig til. Jeg tror, der er nogle i Irak, der ville synes, at det ville være en særdeles god idé.

Sandheden er jo, at man ikke kan få en aftale med hjemlandet, fordi det ikke kan garantere sikkerheden for de her mennesker. Det er jo det, der er baggrunden for det. Og hvis man ikke kan det, så kan jeg godt forstå, at der er nogle, f.eks. dem, jeg hørte om forleden dag, kristne irakere, der er bange for at tage tilbage, fordi de er bange for at blive forfulgt, og fordi hjemlandet ikke kan garantere, at kristne i Irak kan leve i sikkerhed og tryghed. Og det vil vi gerne være med til at ændre på.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. John Dyrby sagde udtrykkeligt, at danske myndigheder ikke turde sende de pågældende hjem på grund af forholdene i hjemlandet – turde ikke.

Hr. John Dyrby skulle jo indrømme, at han simpelt hen på et fuldstændig afgørende punkt har været totalt fejlorienteret. Hvis hr. John Dyrby havde ret i den forkerte påstand, så ville jeg faktisk sige, at han og hans medforslagsstillere virkelig havde en alvorlig pointe.

Det er bare det rene sludder, og det synes jeg hr. John Dyrby skulle tage at indrømme.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg opfatter det ikke som det rene sludder. Jeg opfatter det som en del af den virkelighed, der er, og fornuftigt nok, for forholdene i Irak er i virkeligheden ikke til det.

Derfor står der også på det danske Udenrigsministeriums hjemmeside, at man fraråder enhver indrejse i Irak, og man nævner, at i tre provinser oppe i det nordlige Irak kan der være en vis sikkerhed. Det jo det, der er situationen. Det er det, der er realiteten. Og det er det, man er nødt til at forholde sig til.

Men det gør hr. Jesper Langballe ikke, for han fortsætter så den ideologiske stepdans med at sige, at de mennesker bare kan rejse hjem – færdig bum. Og så ser han fuldstændig bort fra virkeligheden, nemlig at vi har nogle mennesker og nogle børn i de danske asylcentre, som bliver

dårligere og dårligere, og det synes jeg ikke at man kan være bekendt.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg har fuld forståelse for, at Venstre nu har sendt sådan et helt hold på banen, som på bedste vis forsøger at snakke om noget andet end det, den her forespørgsel drejer sig om.

Men jeg synes alligevel, der er grund til, at vi får debatten tilbage på sporet, og derfor vil jeg godt spørge hr. John Dyrby, for det første:

Er det ikke rigtigt, at der i Danmark i dag bor en række mennesker, som har opholdstilladelse i Danmark, som har fået den opholdstilladelse på forskellige vilkår og af forskellige grunde, selv om de har fået et afslag på asyl? Bare sådan så alle er klar over, hvordan udlændingeloven er skruet sammen.

Det andet spørgsmål er: Er det ikke rigtigt, at den danske regering er forpligtet til og har givet tilsagn om at ville overholde børnekonventionen, som fastslår, at uanset forældrenes ageren har det danske samfund et ansvar for, at den ikke går ud over børnene? Bare sådan så alle er klar over, hvad vi snakker om.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jo, jeg kan fuldstændig bekræfte, at vi i Danmark faktisk har afvist asylansøgere, der har fået lov til at blive her og netop med den begrundelse, at man ikke kan sende dem hjem, at de ikke kan vende tilbage til deres hjemland. Det er jo netop det, der er hele kernen i det her.

Og med hensyn til børnekonventionen: Jo, det er jeg fuldstændig enig med spørgeren i, og der går jo en debat på, om vi nu overholder den eller ikke overholder den. Og jeg er da spændt på at se, hvor vi lander i den debat, for det bliver da også spændende.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Jeg vil gerne spørge hr. John Dyrby om, hvorfor man egentlig skulle rette sig efter en afgørelse fra Flygtningenævnet, når det er sådan, at man efter hr. John Dyrbys mening jo skal præmieres med en midlertidig opholdstilladelse, hvis bare man har holdt ud længe nok. Hvorfor skulle man så overhovedet rette sig efter de regler, som bliver vedtaget her i Folketinget?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Altså, nu er det jo ikke nogen dans på roser at sidde i et asylcenter med sin familie og slet ikke år efter år efter år, så jeg tror ikke, at den fare er så overhængende. Det kan man måske ikke afvise at den er, men det er jo i virkeligheden det, der er humlen. Hvis man har fået afslag på asyl, så lad os hjælpe de mennesker til at komme hjem eller tvangshjemsende dem.

Lad os da lade være med at have nogle forhold, hvor de får det værre og værre og værre, og hvor vi til sidst ender med at skulle give en del af dem humanitær opholdstilladelse, fordi de simpelt hen er blevet så syge. Så ender vi med en bet for asylansøgerne og en bet for det danske samfund, og det kan jeg ikke forstå at vi skal. Det er jo i virkeligheden den forkerte vej at gå.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Det, hr. John Dyrby står her og bekræfter lige nu, er jo rent faktisk, at man fuldstændig undergraver det danske asylsystem med de regler, som hr. John Dyrby ønsker. Det, hr. John Dyrby siger nu, er nemlig, at det skal være op til den enkelte asylansøger, om han ønsker at blive i landet, og ikke, at han skal rette sig efter de regler, man vedtager i Folketinget.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det synes jeg ærlig talt er en følgeslutning, der er helt forkert. Jeg kan ikke finde noget belæg for den.

Det, vi siger, er, at når man har fået afslag på asyl, så skal man rejse hjem, og vi hjælper som land gerne de afviste asylansøgere til at komme hjem.

Men der er også en virkelighed, der siger, at der er nogle af dem, der ikke kan vende hjem, fordi forholdene i hjemlandet gør, at vi ikke engang selv tør sende dem hjem. Det er jo det, der er tilfældet, og så skal vi bare lade de mennesker være, så skal vi bare lade de mennesker få det dårligere og dårligere, og det er jo dér, enigheden stopper.

Det er i virkeligheden ikke så mange mennesker, der drejer sig om, og det er i virkeligheden ikke ret mange penge, vi skulle investere for at gøre det lidt bedre. Det er altså ikke noget, der vælter de danske grænser eller vælter det danske samfund på nogen måde overhovedet.

Formanden:

Tak til hr. John Dyrby. Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

Tillad mig at sige lige ud, at denne sag fylder mig med moralsk forargelse. Den er et billede på vores offentlige liv, når dette er værst, en blanding af kynisme, usandfærdighed og psykologisk og politisk plattenslageri. Jeg har oplevet den fra første parket, og jeg vil gerne fortælle, hvad jeg har oplevet.

Det var fredag den 31. marts. Integrationsudvalget var på besigtigelsestur til asylcentrene i Kongelunden, Lyngø og Sandholmlejren. Vi fik i Kongelunden lejlighed til at besøge og tale med de børn og voksne, der opholder sig i centeret, og vi fik i skolen i Lyngø især lejlighed til at tale med de børn fra Sandholmlejren, der går i skole der.

Kl. 17.15

Fra klasseværelse til klasseværelse lyttede vi til børnene og deres beretninger, og jeg tror, at vi alle i udvalget fik et klart indtryk af ulykkelige, rodløse, utrygge drenge og piger. Og hvorfor er børnene det? Fordi deres forældre nægter at acceptere Flygtningenævnets afvisning af deres ansøgning om opholdstilladelse i Danmark.

Forældrene bliver bare boende i asylcentrene, og de kan ikke sendes hjem, fordi Irak og Kosovo ikke modtager tvangshjemsendte. Forældrene blæser på Flygtningenævnets dom og dermed på den danske asyllovgivning. De prøver via pressioen at tiltvinge sig ophold i Danmark, og de bruger deres børn i pressioenen, for børnenes ulykke gør indtryk på omgivelserne. Børnene er forældrenes gidsler.

Jeg blev oprørt over synet af disse børn og spurgte ved det efterfølgende møde med lærerne og Røde Kors, om ikke også de fandt det oprørende at være vidner til denne af forældrene skabte børnemishandling. Men jeg fik af nogle tilstedeværende at vide, at det spørgsmål måtte jeg ikke stille i denne sammenhæng, hvorefter jeg så kunne opleve i dagene derefter, at netop de ulykkelige børn blev gjort til genstand for en følelsesmæssig afpresning af den danske offentlighed. Den var delvis politisk fremkaldt, men den var især kaldt frem af de medier, der jo kunne gøre indtryk på sagesløse danske tv-kiggere og avislæsere ved at skildre grædende børn og voksne.

Jeg blev selv et gidsel i denne følelsesprostitution, idet jeg af TV 2 blev bedt om at tage til

Sandholmlejren for at tale med en afvist familie. Der mødte jeg et forældrepar med deres børn, som rigtignok havde det skidt, men hvor forholdet også var, at de nægtede at rette sig efter Flygtningenævnets afgørelse og forlade Danmark.

Jeg forsøgte at fortælle dem, at vi er nødt til at følge loven her i landet, selv om jeg jo ikke kunne kende deres særlige sag. Men sagen var også tv-mediet så inderlig ligegyldig. Det handlede jo kun om at slå plat på den grædende mor og de ulykkelige børn. Det handlede for TV 2 kun om at lægge bl.a. mig for had som ond og ufølsom via en bevidst sentimentaliserings af dette forældrepar og deres børn.

I en efterfølgende aviscommentar brugte jeg udtrykket følelsesporno om TV 2's og andre mediers behandling af forholdet. Et sådant udtryk ville jeg naturligvis aldrig bruge her fra Folketingets talerstol, men jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er blevet fyldt med inderlig lede og ubehag ved den journalistik, som dette tv-medie og især en bestemt journalist på et bestemt dagblad har benyttet for at tvinge Danmark til at opgive sin saglige og seriøse udlændingepolitik.

Det kommer måske ikke bag på mig, at venstrefløjen her i salen med største fornøjelse hopper på denne journalistiske vogn for at genere regeringen og Dansk Folkeparti. Men i sandhedens interesse er der dog grund til også for venstrefløjen at se i øjnene, at hele problemet er disse stædige, lad mig blot sige forhærdede asylansøgere, som er afvist af Flygtningenævnet og derfor slet ikke er asylansøgere mere. De er afviste, de har pligt til at rejse hjem, og de har især pligt til at tænke på deres stakkels børn, som misbruges i denne hårdnakkede pressioen og bliver utrygge og ulykkelige ved det.

Men de gør det ikke, og de får altså af opportunistiske årsager støtte til denne mishandling af deres børn fra den politiske venstrefløj i Danmark. Det er et ynkeligt skue og en forstemmede kynisme, som må fylde ethvert anstændigt menneske med oprigtig indignation eller moralsk forargelse.

Jo, forældrene skal rejse hjem, forældrene skal rette sig efter loven i Danmark, forældrene skal tænke på deres børn. Men jeg vil tilføje, at i en situation, hvor forældrene således svigter deres børn, vil vi naturligvis gerne være med til at råde bod på børnenes ulykke med aktiviteter og beskæftigelse, også selv om det måtte koste nogle penge.

Vi vil netop ikke være med til at bruge børnene. Vi tager afstand fra både forældrenes og en vis del af den danske offentligheds mishandling af børnene. Vi vil gerne hjælpe dem i den tid, de er i Danmark, men vi vil først og sidst insistere på, at dansk lov overholdes, og at Flygtninge-nævnets afgørelse respekteres.

Formanden:

Der er en række korte bemærkninger til ordføreren, først fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Hr. Søren Krarup gentog lige det, som ordføreren også ved tidligere lejligheder efter besøget har sagt, nemlig at det, der foregår i asylcentre-ne, må betegnes som børnemishandling.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge hr. Søren Krarup, som jeg antager må have været med i den aftale, som ministeren nu har forelagt i dag med de 37 mio. kr. osv.: Løser den ifølge hr. Søren Krarup det problem? Vil den investering, der nu foretages, for vores vedkommende ganske udmærket, løse det problem, som hr. Søren Krarup påpegede, da han sagde, at der her var tale om børnemishandling? Vil der, når den er indfaset, ikke længere være tale om børnemishandling?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det glæder mig, at hr. Morten Østergaard har opdaget, at det er mig, der har brugt ordet børnemishandling. Jeg brugte det med det samme, da jeg havde været i Lynge, og jeg pegede på, at børnemishandlingen øves af forældrene. Derfor er der kun en løsning på den børnemishandling, som jo kommer af, at de stakkels unger sidder i et tomrum, at de er i en foreløbighed og en utryghed, som er identisk med børnemishandling, og det er, at deres forældre lever op til deres ansvar. Det skal vi holde dem fast på ved at sige: I er pligtige til at rejse hjem også af hensyn til jeres børn. Det andet er pladder. Det andet er bare et forsøg på at tale udenom.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg konstaterer, at hr. Søren Krarup siger – det var ikke så præcist, og derfor prøver jeg nu bare

at få det bekræftet – at uanset hvilke initiativer ministeren måtte vælge at tage inden for de her 37 mio. kr. i form af forskønnelse og det ene og det andet, så ændrer det ikke på det vilkår, at hr. Søren Krarup opfatter det, der foregår i centre-ne, som børnemishandling.

Der er vi så i den situation, vil jeg sige til hr. Søren Krarup, at når man andre steder i landet møder børnemishandling, så er det jo som regel også forældrene, der er årsag til det. Og der har vi så den servicelov, som gør, at det offentlige skal gribe ind og sikre, at de børn ikke udsættes for mishandling, uanset hvem der er årsag til den.

Derfor må konsekvensen af hr. Søren Krarups synspunkt være, at Dansk Folkeparti enten mener, at serviceloven ikke skal gælde for børn i asylcentre-ne, eller at det offentlige må gribe ind og forhindre den mishandling, som ifølge hr. Søren Krarup vil finde sted, uanset at de 37 mio. kr. bliver investeret i asylcentre-ne.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Lad mig svare, at naturligvis kan ministeren ikke råde bod på den børnemishandling, forældrene udsætter deres børn for. Ved at parallelisere med det, der sker i kommunerne, kunne man jo måske fristes til at stille det spørgsmål: Er det da hr. Morten Østergaards ønske, at vi skal tvangsfjerne børnene fra forældrene? For det er forældrene, der er årsag til børnenes ulykke, det er dem, der er årsag til børnemishandlingen. De er skyldige.

Er det hr. Morten Østergaards ønske, at vi skal tvangsfjerne dem? Ville det ikke være en mishandling af hele familien?

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Der er flere ting i det her forhold, som er interessante. Jeg hørte egentlig hr. Søren Krarup sige, at man fra Dansk Folkepartis side er opmærksom på forholdene for børnene på asylcentre-ne. Det er jo også derfor, man er med i de 37 mio. kr.

Jeg skal lige for at få tingene helt på plads spørge: Er det sådan, at en del af de 37 mio. kr. efter Dansk Folkepartis opfattelse kan bruges til at forbedre de fysiske rammer, f.eks. pladsforholdene for børnefamilier, køkkenfaciliteter, bedre toiletfaciliteter? Er Dansk Folkeparti med på den side af forslaget?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har sagt det, og jeg skal gerne gentage det: Ministeren kan ikke med 37 mio. kr. råde bod på den børnemishandling, forældrene udsætter børnene for. Jeg vil heller ikke begynde at anvise, hvordan man bedst kan bruge de 37 mio. kr. Jeg har forstået, at den største del af det beløb skal bruges til at opretholde en klub, hvor børnene kan være i aktivitet året rundt, og at det i sig selv, så vidt jeg forstod, ville være de 22 mio. kr.

Men alt det der, vil jeg sige, er jo småting. Det afgørende er og bliver det grundforhold, at børnene hører sammen med forældrene, og at forældrene hensætter børnene i en tomhed, som skaber fortvivlede og ulykkelige børn. Dette er børnemishandling, og det er det, sagen handler om.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg er da glad for, at hr. Søren Krarup er enig i, at vi skal gøre noget ved det. I det forslag til vedtagelse, der er fra Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti, nævnes det, at der skal gives tilbud til de børn, der får et uacceptabelt langt ophold på asylcentre.

Kunne hr. Søren Krarup ikke have den godhed at fortælle mig, hvornår et ophold på et asylcenter er uacceptabelt langt for børnene?

Kl. 17.25

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Kære hr. John Dyrby, er jeg lige ved at sige – vi har jo det fineste forhold i Indfødsretsudvalget – forholdet er altså, at vi har at gøre med asylcentre, der er bygget til, at børnene eller forældrene skulle bo der, mens deres sag blev behandlet.

Det er klart, at en sagsbehandling kan trække ud til over 1 år, måske også mere, men det er dog stadig væk til at leve i Sandholmløjren. Jeg kan sige, at jeg selv har ligget der i 16 måneder, og jeg syntes, det var en fortræffelig lejr, men det var ganske vist under nogle andre forhold. Men det er lige så indlysende, at når det bliver til, at disse afviste asylansøgere ikke rejser hjem, så er Sandholmløjren ikke noget godt sted at være, for den er ikke beregnet til det.

Derfor er det jo, at forholdene er så elendige for børnene, nemlig fordi familierne bor under forhold, der er beregnet til en kort periode, og på grund af familiernes forhærdelse, deres for-

søg på at sabotere vores lov, deres forsøg på at trænge ind i Danmark med magt. Det er derfor, at det ophold er ubehageligt. Men det er og bliver forældrenes skyld.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu hørte jeg på et tidspunkt hr. Søren Krarup sådan vise en vis form for blødhed i hvert fald over de forhold, der er på asylcentre; i hvert fald nok til, at man måske vil gøre noget ved det.

Jeg kunne godt tænke mig at vende tilbage til hele det her begreb om børnemishandling, for når man konstaterer, at forholdene på de danske asylcentre er børnemishandling eller nærmer sig børnemishandling, kunne jeg egentlig godt tænke mig at vide, hvem det egentlig er, der har ansvaret for forholdene på de danske asylcentre – er det regeringen, eller er det forældrene?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jamen kære hr. Jørgen Arbo-Bæhr, er jeg også lige ved at sige, det er jo altså muligt, jeg skal gentage mig selv, men det er jeg så nødt til.

Jeg har sagt, at ansvaret for de elendige forhold, som asylansøgerfamilierne lever under, er deres eget, for de nægter at rette sig efter den danske afgørelse. Det er Flygtningenævnets afgørelse, de suspenderer, og derfor sidder de der i urimelig lang tid, uacceptabelt lang tid. Det er det, der er årsag til, at deres børn har det ad Pommern til.

Jeg gentager, at det var mig, der rejste begrebet børnemishandling under besøget. Det mener jeg det er, men jeg synes, at skylden skal placeres der, hvor den hører hjemme: hos de forældre, der svigter deres børn.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil så godt i forlængelse af det spørge, når nu det efter hr. Søren Krarups mening er forældrenes skyld, at børnene har det så dårligt, fordi forældrene ikke gør, som hr. Søren Krarup godt vil have, at de skal gøre: Har det danske samfund så en forpligtelse til, at det ikke går ud over børnene? Eller med andre ord: Er det sådan, at børnene måske skal undgælde for, at hr. Søren Krarup mener, at forældrene gør noget forkert? Eller sagt på en tredje måde: Er det ikke at tage børnene som gidsler for at tvinge forældrene hjem?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kunne svare med det modspørgsmål, jeg har stillet før: Er ønsket da, at vi skal tvangsjerne børnene fra forældrene? Skal vi slå familierne i stykker, fordi forældrene optræder så uansvarligt? Det er jeg ikke tilhænger af. Jeg er meget, meget betænkelig ved alt, hvad der hedder tvangsfjernelse, fordi jeg synes, at en familie er et fællesskab, der absolut skal respekteres.

Men jeg vil indrømme, at når forældrene i den grad svigter deres ansvar, så kan man godt begynde at overveje det, men det ville jeg ikke bryde mig om. Jeg vil hellere holde dem fast på ansvaret og sige: Vil I så tage ansvaret for jeres børn og dermed forhindre dem i at synke hen i den fortvivlelse, I nu ser, de lever i.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Jeg vil fortsætte i samme spor: spørgsmålet om forældrenes ansvar. Når vi taler om danske børn i Danmark, og når vi taler om børn, der har det svært af forskellige grunde, er det jo ikke sådan, at vi i Danmark bare fuldstændig klart og entydigt siger, at det er forældrenes ansvar, hvis de har nogen form for problemer.

Lige præcis på det her område, som ellers skulle være omfattet af serviceloven og alt muligt på samme måde, ræsonnerer Dansk Folkepartis ordfører, at det hundrede procent er forældrenes ansvar. Der er ingen pardon, man kan ikke se nuanceret på det. Man kan sige, at det er en helt anden måde at tænke på, når vi taler om de her børn, der har det meget svært.

Altså, hvor vi i øvrigt, når det gælder socialområdet, ser bredt og meget nuanceret på det, når vi taler om børn, der har det rigtig svært, så er det lige præcis på det her område en fuldstændig entydig, klar model, der handler om, at det kun er forældrene, man kan stille til ansvar. Hvordan kan det harmonere?

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Lad mig sige, det er altid forældrenes ansvar, og det gælder også i Danmark. Det er altid forældrenes ansvar, og det kan ikke understreges for tit, for det er simpelt hen forudsætningen for, at der er noget, der hedder en familie. Men lad mig også sige, at det, vi her taler om, jo ikke er børn, der lider af sult, af fysisk mishandling, men ulykkelige, fortvivlede børn, fordi forældrene

hensætter dem i et åndeligt tomrum, et sjæleligt tomrum.

Der er jo så spørgsmålet – det er det, jeg har stillet to gange, og jeg kan stille det for tredje gang: Mener man da, at vi skal tvangsfjerne børnene fra forældrene på grund af det sjælelige tomrum, de hensætter børnene i? Det må jo så være konsekvensen af oppositionens kritik. Det må man så overveje, og det ville jeg ikke være interesseret i, for jeg synes ikke, man til deres øvrige ulykke skal tilføje, at man slår familien fuldstændig i stykker, men det er konsekvensen, hvis der skal tænkes logisk.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Nu har Dansk Folkepartis ordfører givetvis også været med til at gennemføre mange ting her i Folketinget, som havde til formål at hjælpe trængte familier, så det ikke kom dertil, at man skulle tvangsfjerne. Det er jo egentlig det, det her handler om, nemlig at vi faktisk hjælper de her familier, så det ikke kommer dertil, at man tvangsfjerner.

Så ville jeg godt spørge: Når Dansk Folkepartis ordfører taler om forældrenes ansvar, så taler han jo også, som om vi i vid udstrækning taler om forældre, som er fuldstændig normalt fungerende, og som burde kunne handle og rationalisere på fuldstændig almindelige vilkår, men hvordan hænger det sammen med, at vi i meget vid udstrækning taler om syge folk?

Antallet af selvmord er fra 2000 til 2004 tredoblet, medicinudgifterne eksploderer, og de bruges til antidepressive midler. Men hvordan kan man tale om de forældre, som om det var mennesker, der var hundrede procent kapable til at træffe beslutninger og handle helt på fuld omgangshøjde? Jeg synes, Dansk Folkepartis ordfører i det mindste burde anerkende problemet i, at mange af de her forældre altså reelt er syge, de har en diagnose, de er syge.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Grundlæggende gælder det, at et menneske altid selv er ansvarligt. Der tales meget om menneskesyn i dette Ting, og normalt er det fraser. Jeg vil gerne sige, at mit menneskesyn er, at mennesket altid er en ansvarlig skabning, og tager man ansvaret fra mennesket, så fratager man det dets menneskelighed, og det ville jeg være meget betænkelig ved at gøre ud fra en eller anden diagnose om, at disse folk er syge.

Det er rigtigt, de har det ad Pommern til, og det siger de selv, men altså, så er det måske opgaven, at vi fastholder dem på det ansvar, de skal tage, i stedet for at reducere dem til stakkels uskyldige ofre. Det, der jo er det virkelig gode og nye ved vores integrationsaftale fra i sommer, som nu er genstand for lovgivning, er, at her ophæver vi hele dette falske offersynspunkt og fastholder, at et menneske altid selv er ansvarligt. Det er det, der også skal fastholdes over for disse asylansøgere, der er afvist, og det skal især fastholdes i forbindelse med de børn, som de svigter så fundamentalt.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Hr. Søren Krarup har jo ret i, at mennesker selv har ansvaret, men det har hr. Søren Krarup jo også. Det er hr. Søren Krarup, der har sagt, at det her er børnemishandling. Så hvis hr. Søren Krarup havde været ansat som skolelærer eller børnehavepædagog eller som noget andet, ville jeg gerne spørge hr. Søren Krarup, hvad ansvaret skulle udmøntes i. Er det ikke sådan, at så skulle man anmelde det, og at så skulle der ske noget?

Der er så flere muligheder, nemlig at man skaffer bedre forhold og prøver at undgå en tvangsfjernelse, eller også at man foretager en tvangsfjernelse. Jeg beder bare hr. Søren Krarup være konsekvent over for hr. Søren Krarups egne udtalelser.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jamen jeg er da meget taknemlig for den omsorg. Jeg vil sige, at jeg i sin tid, i 1977, har været med til at stifte Forældrenes Børnekommission, der var en hjælp til de familier, der fik deres børn tvangsfjernet, og det var, fordi vi netop fastholdt, at det altid er forældrenes ansvar, og at det ikke skal ophæves af et nævenyttigt samfund, der vil diagnosticere ethvert problem som en sygdom, der skal føre til, at samfundet overtager det.

Så jeg synes, at det, at man holder de familier, som nægter at rejse hjem og dermed hensætter deres børn i en ulykke, fast på deres ansvar, er den eneste form for respekt over for dem. De svigter ansvaret. Det er vores menneskelighed, der viser sig ved, at vi holder dem fast på det i stedet for at sygeliggøre dem, og det vil sige at ophæve ansvaret.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg kan da høre, at hr. Søren Krarup smyger sig uden om sit ansvar som en lovgiver, der selv har sagt, at det er børnemishandling. Men jeg vil så for at være helt konkret spørge, om det er rigtigt, når der står i Ritzaus, at Dansk Folkeparti har sagt, at der ikke kommer nogen nye midler til det her område, og at Dansk Folkeparti ikke vil være med til at forbedre de fysiske forhold, hvad angår flere kvadratmeter til dem, der lever i asyллеjrene. Har det været Dansk Folkepartis krav under de her forhandlinger, for så kan man jo i hvert fald sige, at der er nogle, der har et ansvar?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Vores krav har været, at der ikke må gives én krone til de forældre, der nægter at rette sig efter Flygtningeævnets afgørelse. Derimod har vi været fuldt indforstået med, at der f.eks. ydes 37 mio. kr. til hjælp til de børn, hvis tilværelse er så elendig på grund af forældrenes svigt.

Så vil jeg lige sige til hr. Steen Gade, at ansvaret, når man møder f.eks. fortvivlede familier, jo også kunne være, at man, i stedet for at man meldte dem til politiet eller til de sociale myndigheder, selv hjalp dem. Det er stadig muligt. Det lader sig ikke gøre over for disse flygtninge eller asylansøgere, der sidder i lejre, selv om de ikke er lukkede, men der er det altså i hvert tilfælde et udtryk for respekt for dem og for ens ansvarlighed, at man holder dem fast på, at de børns elendighed er deres og ingen andres ansvar.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg vil gerne genopfriske hr. Søren Krarups hukkommelse en lille smule på to punkter. Det første er, at når nu mediernes og oppositionens pladderhumanisme efter besøget den 31. beskrives, så vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det rent faktisk var to repræsentanter for regeringspartierne, der tog sagen op og skabte det umiddelbare presse-mæssige røre.

Den anden ting er, at der rent faktisk sker fjernelse af børn fra centrene, det har vi fået at vide flere gange i samråd og i papirer, vi har fået. Nogle gange sker det ved hjælp af tvang, nogle gange sker det frivilligt, det er sådan set lige meget, der sker fjernelser. I den sammenhæng vil jeg da godt gøre klart, at det jo er myndigheder-

ne, som vi får at vide har ansvaret. Hvis det er det, der skal til, så er Socialdemokratiet selvfølgelig med, altså, hvis det er børnene, der skal i centrum, og det skal de, så er det på sin plads at foretage tvangsfjernelse, hvis det er nødvendigt, så enkelt er det. Derfor spørger vi hr. Søren Krarup: Skal de regler for de sociale myndigheder, som gælder for danske børn, ikke også gælde for børn af afviste asylansøgere?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Med hensyn til V og K vil jeg sige, at der var nogle misforståelser, men det er ikke mit bord, og det vil jeg ikke komme ind på.

Med hensyn til tvangsfjernelse har jeg sagt, at jeg synes, tvangsfjernelse altid er en forfærdelig ulykke for en familie, og jeg har selv som sagt arbejdet i mange år med at hjælpe familier, hvis børn var tvangsfjernet. Men spørgsmålet er altså, om man skal slå de flygtninges liv helt i stykker, som nu i forvejen sidder i asylcentre og er så elendige. Jeg mener, at i stedet for at slå dem helt i stykker og tvangsfjerne børnene skal man holde dem fast på, at børnene er deres ansvar, og at de skal tage ansvaret. Det skal man gøre i stedet for at komme med sin sygeliggørelse af dem og med alle sine diagnoser og fortælle dem, at de er ofre, at de ikke selv kan gøre for det, og at vi nu skal komme og klare det for dem.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg formoder, hr. Søren Krarup er enig i, at vi skal følge de afgørelser, der bliver truffet af Udlændingestyrelsen og andre kompetente organer. Og når nu mennesker har været i asylcentre så længe, at de bliver syge og får humanitær opholdstilladelse, så må det jo være udtryk for, at de lever under nogle forhold, der er problematiske og derved også skader børnene.

Er hr. Søren Krarup indstillet på, at de fysiske forhold, som vi har, og som vi ved er problematiske, skal forbedres, således at vi undgår at skulle til at give humanitær opholdstilladelse?

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nej, det hele kører jo i ring, for det er jo ting, jeg har svaret på. Jeg siger, at når forholdene er dårlige i asylcentre, så er det jo udelukkende, fordi disse asylcentre er bygget til en kortvarig sagsbehandling. Så oplever vi nu, at de afviste

asylansøgere ikke vil rette sig efter den afgørelse, der er truffet, og derfor bor de så længe i lejre, der er beregnet til et kort ophold.

Så jeg synes oprigtigt talt, at man skulle se i øjnene, at det er og bliver spørgsmålet om disse afviste asylansøgers handle måde, og at det er der, hvor man stadig væk skal fastholde dem på det ansvar, som er og bliver afgørende.

Der var lige noget til sidst, som jeg ikke fik fat i, men der er ikke rigtig noget at gøre ved det.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Vi kan konstatere, at antallet af asylansøgere, der får en humanitær opholdstilladelse, er meget stærkt stigende. Der sker simpelt hen det, at mennesker sidder så længe i asylcentre, at de bliver tilstrækkeligt syge og får en humanitær opholdstilladelse. Og for mange er det simpelt hen den eneste måde at komme ud i det rigtige samfund på, nemlig ved at blive syge, så de får den her humanitære opholdstilladelse. Så det er én vej ud lige nu.

En anden vej ud for børnenes vedkommende er, at de simpelt hen bliver fjernet fra familien. Inden for det sidste 1½ år har det 53 gange været nødvendigt at fjerne børnene fra familien. Er det det scenarie, Dansk Folkeparti ser for sig, altså at vi bare lader stå til; vi gør ikke noget i asylcentre, fordi det er deres eget ansvar, og så må vi til gengæld acceptere, at stadig flere børn bliver tvangsfjernet eller bare fjernet, og at stadig flere ender med at få en humanitær opholdstilladelse og på den måde kommer ud af asylcentre?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jamen jeg vil selvfølgelig afvise, at man skal kunne tiltvinge sig humanitær opholdstilladelse. Jeg er godt klar over, at det er Det Radikale Venstres ønske, at det skal kunne lade sig gøre at presse sig ind i Danmark via humanitær opholdstilladelse, eller ved at man finder andre midler til at sætte afgørelsen i Flygtningenævnet ud af kraft.

Der vil vi fastholde ganske ubetinget, at den afgørelse i Flygtningenævnet skal gælde, og jeg har sagt, at jeg er modstander af tvangsfjernelse af børn, medmindre det altså simpelt hen er, jeg var lige ved at sige, af nødvendighed for liv og død.

Der er tale om kosovaalbanere, og der er tale om irakere, og de kan rejse hjem, hvis de vil. Det er kun de tvangshjemsendte, de to lande ikke

modtager. De kan rejse hjem, hvis de vil. De vil bare ikke. Hvorfor? Fordi de vil tiltvinge sig adgang til Danmark. Det skal vi ikke kapitulere over for, og gør vi det, så slår vi hele vores asyllovgivning, og det vil sige alt det i stykker, som vi møjsommeligt har bygget op i et forsøg på at få lidt styr på den fortvivlende udvikling, som Det Radikale Venstre bidrog til at sætte i gang i 1983.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg håber, at det er sådan, at hr. Søren Krarup respekterer de afgørelser, der træffes i Integrationsministeriet vedrørende humanitær opholdstilladelse. Man kan konstatere, at i Integrationsministeriet er der altså stadig flere ansøgere, der får en humanitær opholdstilladelse. Er det sådan, at det faktum vil hr. Søren Krarup ikke acceptere? Altså, ligesom vi skal respektere Flygtningenævnets afgørelser, så håber jeg søreme også, at hr. Søren Krarup respekterer de afgørelser, der træffes i Integrationsministeriet.

Set i lyset af det, hvordan forholder hr. Søren Krarup sig så til, at det sandsynligvis vil være sådan i fremtiden, at stadig flere af de stakkels mennesker, der sidder i asylcentrene og ikke kan hjemsendes, bliver mere og mere syge, at de bliver så syge, at vi er nødt til at give dem en humanitær opholdstilladelse? Hvordan ser hr. Søren Krarup på det, hvordan ser hr. Søren Krarup på, at det sandsynligvis også vil være sådan, at stadig flere børn er nødt til at skulle fjernes fra deres familie?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jamen hvad er det, fru Elsebeth Gerner Nielsen anbefaler, andet end at pressionen skal bære frugt? Det skal lykkes dem ved deres pression at opnå humanitær opholdstilladelse, og det vil altså sige, at man simpelt hen kapitulerer. Det er det, jeg siger, det er en umoralsk, det er en ødelæggende holdning. Og det svarer jo heller ikke til Flygtningenævnets afgørelse. Flygtningenævnet er en domstol under en dommers forsæde, dets afgørelse er en legal afgørelse. En humanitær opholdstilladelse er meget ofte en administrativ afgørelse. Den er jeg absolut meget, meget kritisk over for, og jeg tror nok, at vi vil gøre vores til, at der ikke bliver udstedt for mange, men vi er jo ikke enerådige.

Kl. 17.45

Men det korte af det lange er, at den pression, som ligger som hele kernen af problemet øvet af disse afviste asylansøgere, kan og må og skal vi ikke kapitulere over for.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Tak til ordføreren for hans hjertegribende beretning om at have været i Sandholmlejren.

Jeg vil starte med at konstatere, at jeg synes, det er interessant, at Dansk Folkeparti ligesom Socialdemokratiet mener, at de 37 mio. kr. ikke reelt kan forbedre forholdene for børnene i asylcentrene. Det synes jeg er en meget interessant konstatering.

Så vil jeg også gerne have lov til inden for denne korte tid lige at korrigere ordføreren en gang. Det er nemlig ikke sådan, at det er naturgivent, at mennesker skal bo i Sandholmlejren under de dårlige forhold, bare fordi de er her i lang tid. Det er jo sådan, at når man får afslag på sin asylansøgning, så bor man faktisk ude på et rimeligt asylcenter, og så bliver man sendt til Sandholm.

Men det, der egentlig var mit spørgsmål, var, om ikke Dansk Folkeparti mener, at Danmark og Folketinget har en forpligtelse til at sikre børns velfærd og trivsel, uanset hvad det er for nogle børn. Så længe børnene er inden for landets grænser, har vi så ikke som Folketing forpligtelse til at sørge for deres trivsel?

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Så vender vi tilbage til det samme spørgsmål:

Skal vi tvangsfjerne børnene fra forældrene?

Skal vi sige, at vi ikke respekterer forældrenes ansvar, fordi vi nu overtager børnene? Det kan man mene. Det er jeg ikke tilhænger af. Jeg synes heller, jeg vil fastholde, at det er forældrene, der netop skal holdes fast på ansvaret, i stedet for at vi skal slå hele familien i stykker.

Så vil jeg lige sige med hensyn til Sandholmlejren: Når de kommer tilbage til Sandholmlejren, så er det jo faktisk, fordi de skal udsendes. Det er det, der ligger i, at de samles der, når de har fået en afvisning i Flygtningenævnet. Og der er det så, at de nægter det, og deraf opstår problemet.

Men stadig væk skyldes problemet ene og alene dem, der ikke vil rette sig efter dansk lov.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Det er jo sådan, at familierne bliver taget fra nogle centre, hvor der er nogle rimelige forhold, og ført over i Sandholmlejren som udsendelsescenter, hvor de kommer til at sidde og rådne op i årevis. Helt objektivt er det faktisk det, der sker, og det sker med Dansk Folkepartis og regeringens velsignelse, faktisk efter deres krav. Det synes jeg er vigtigt at holde fast i.

Så vil jeg bare spørge... Nej, jeg tror, jeg skal svare på det med tvangsfjernelse, for nu har hr. Søren Krarup jo nævnt det nogle gange i dag: Ja, vi vil hellere tvangsfjerne børn, hvis det kan forbedre deres trivsel, end lade dem være hos familier, som er nedbrudte. Det vil vi for danske børn, og det vil vi også for asylbørnene, hvis det er det, der hjælper. Men vi vil jo hellere forebygge, og det er det, hele det her drejer sig om, nemlig at sørge for, at familierne har en bedre trivsel, sådan at vi forebygger tvangsfjernelse. Det er det, det drejer sig om.

Derfor vil vi bare igen spørge, om ikke Danmark har en forpligtelse til at tage sig af de her børn, ligesom vi tager os af alle mulige andre børn i det her land.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

For det første vil jeg altså anholde udtrykket rådne op. Hvis de rådner op, så er det, fordi de selv vil det, idet de ikke vil forlade de forhold, som åbenbart skal være rådne. Det er stadig væk deres eget ansvar.

Med hensyn til tvangsfjernelse af børnene kan man da godt sige, at vi ønsker at tvangsfjerne dem, men altså stadig væk er det jo ikke danske statsborgere. Vi har da det ansvar, at hvis de fuldstændig går til, så må vi gribe ind og måske fjerne dem fra forældrene.

Nu har jeg selv oplevet det der dybt uappetitive at besøge Sandholmlejren ifølge med et tv-apparat, det var TV 2, som jeg var så venlig og naiv at sige ja til at ledsage op for at besøge en familie, der var afvist og havde været adskillige år i Sandholmlejren, og jeg oplevede det, jeg – det er et udtryk jeg ikke må bruge her – kalder følelsesporno, fordi det hele drejede sig om, at man skulle filme den grædende mor og de fortvilede børn.

Jeg gad nok høre, hvad spørgeren ville sige til, hvis man nu tvangsfjernede børnene, og man så på ny opsøgte denne familie, hvis børn var tvangsfjernet, og bragte alle de billeder af græ-

dende forældre. Det tror jeg måske kunne skabe endnu mere ophidselse på venstrefløj, samtidig med at det ville give nogle meget effektive tv-billeder. Og jeg gad nok vide, hvilke vedtagelsesforslag der så blev fremsat af venstrefløj.

Kl. 17.50

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er meget paradoksalt, at hr. Søren Krarup taler om ansvar, og at forældrene ikke tager ansvar. Forældrene har jo taget det ultimative ansvar ved at sætte deres egen og børnenes sundhed på spil ved at lade være med at tage hjem, fordi det så helt åbenlyst for dem er endnu værre at tage tilbage, selv om de er afvist.

Det tager de nu konsekvensen af, og de betaler, og de betaler, og de betaler, og de betaler, og børnene betaler allermost. Det er så gådefuldt, at det ikke er ansvarspådragende for det omgivende samfund, når forældrene netop tager det ansvar at lade være med at gøre det, som de har fået besked på at gøre. Jeg forstår ikke, hvorfor de mennesker, indtil de kan sendes hjem, ikke kan få lov til at gøre noget nyttigt med hensyn til deres hjemsendelse – gå i en ordentlig skole, have et ordentligt arbejde, være klar til at tage hjem. Den konsekvens, som hr. Søren Krarup leder efter, kunne jo ligge netop i det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Må jeg svare, at det, fru Margrethe Vestager der ridser op, jo altså, som det allerede er sagt, er en gentagelse af det, der skete i palæstinensersagen. Det lyder så smukt, at indtil de kan komme hjem, skal de altså have andre vilkår uden for Sandholmlejren eller andetsteds, og det er selvfølgelig ensbetydende med, at så bliver de fast i Danmark. Det er der ikke nogen som helst grund til at gøre sig illusioner med hensyn til.

Så siger fru Margrethe Vestager, at forældrene viser ansvar ved ikke at ville rejse hjem, for de vil ikke stille børnene i en værre situation ved at rejse hjem. Hvorfra ved fru Margrethe Vestager, at den er værre? Vi har stadig væk som eneste afgørende målestok en afgørelse fra Dansk Flygtningeævn, som faktisk, vil jeg sige efter mine erfaringer – jeg har besøgt dem, jeg har læst deres afgørelser – er et utrolig pålideligt, grundigt og omhyggeligt medium. Hvorfra ved fru Margrethe Vestager, at det er forkert, hvad Flygtningeævnet dømmer? Det kunne jo være,

at det var forældrene, der ganske kynisk ser væk fra det, som skader deres børn, nemlig den sjælelige tomhed, for at tiltvinge sig fordelene ved at få opholdstilladelse i Danmark.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er meget interessant, at hr. Søren Krarup pålægger forældrene fuldt ansvar, men helt åbenlyst ikke mener, at de er i stand til at løfte det, når de tillægges sådan en kynisme over for børnenes tarv, over for hvad der vil være det bedste for børnene. Der er simpelt hen ingen sammenhæng mellem det ansvar, man mener at forældrene har, og den nedladende og arrogante holdning, man har til forældrenes evne til at varetage børnenes tarv.

Det, hr. Søren Krarup siger, er, at forældrene tager børnene som gidsler, når forældrene træffer det umådeligt hårde valg at lade være med at gøre, som myndighederne siger, og blive i Danmark. Jeg synes ikke, det kræver ret meget indlevelsesevne at sætte sig i deres sted og se, at det må være en så svær beslutning for dem at træffe, at deres vurdering af, at det er værre at tage hjem, bliver nødt til at stå til troende, for ellers har hr. Søren Krarups flotte ord om ansvar jo intet på sig, hvis man så ikke mener, at forældrenes vurdering af, hvad der vil være det bedste, også kan stå til troende. Så bliver det fuldstændig tomt, at den enkelte har et ansvar, hvis deres egen vurdering af situationen af hr. Søren Krarup vurderes at være fuldstændig grundløs.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det korte af det lange er jo altså, at børnene er hensat i det, jeg kalder en sjælelig tomhed, som gør dem fortvivlede, og som er en form for børnemishandling. Og jeg ved ikke af, at der ligger nogen nedladdenhed i, at jeg vil fastholde de forældre som ansvarlige. Det er ikke nedladdenhed at fastholde et menneske på dets ansvar. Det er respekt. Og det er den respekt, jeg viser forældrene ved at sige: I er ansvarlige. I skal rette jer efter Flygtningeævnets afgørelse, og I skal tage vare på jeres børn, så de ikke bliver hensat i den tomhed, der er børnemishandling.

Nu ryster fru Margrethe Vestager på hovedet, men jeg synes, at hendes opfattelse af ansvar er lige lovlig influeret af den almindelige humanistiske diagnosticering, hvorved man bliver et offer og ikke ansvarlig. Og jeg synes måske, at

menneskesynet der skulle begynde at blive lidt mere sammenhængende.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Vi siger tak til ordføreren og går over til næste ordfører, som er fru Henriette Kjær.

Kl. 17.55

Henriette Kjær (KF):

Det er en meget alvorlig og ulykkelig problemstilling, vi har diskuteret og fortsat diskuterer i dag. At være barn på et asylcenter er jo ikke ligefrem nogen prisværdig tilværelse. Det at opleve, at ens forældre er usikre på fremtiden, at registrere, at ens forældre ikke arbejder eller laver særlig meget i øvrigt, og det at opleve, at det kan være svært at få kontakt og engagement fra sine forældre, er naturligvis ikke særlig sjovt. Men sådan er hverdagen for mange af de børn, der ufrivilligt lever med deres forældre på asylcentre.

Mange af de børn, der har boet lang tid på et af landets asylcentre, er nogle af de børn, der skal tilbage til deres oprindelige hjemland. De har fået afslag på asyl, og de har fået afslag på ophold.

Der kan være forskellige årsager til, at familierne ikke rejser retur. Men faktum er, at det gør de åbenbart ikke, og det kan man så mene meget om, men en ting er sikkert, og det er, at det ikke er børnene, der har bedt om at blive bragt i den situation, de er i. Derfor er det vigtigt, at de børn, der bor på landets asylcentre, har det godt og lever under ordentlige forhold.

Vi ved, at børns personlighed skabes allerede de første år. Det er der, man udvikler sig aller mest. Bliver børnene ikke som små stimuleret og oplever tryghed, så kan det følge dem resten af deres liv. Og børnene på asylcentre har virkelig brug for en god ballast. De børn, hvis forhold vi har diskuteret meget her på det sidste, skal højst sandsynligt bo resten af deres liv i Irak eller Kosovo, og der bliver mange udfordringer for de børn i fremtiden. Derfor skylder vi dem også at være godt rustet til det liv, de skal leve.

Hele debatten og årsagen til, at vi står her i dag, er den tur, som Integrationsudvalget var på den 31. marts. Jeg blev berørt af det, jeg oplevede og fik fortalt. Jeg syntes, det var nogle meget deprimerende forhold, der var for især børnene. Og når man erfarer, at der er nogle forhold, man har svært ved at forlige sig med, så må man jo prøve at få dem lavet om.

Det skal ikke forveksles med, at vi Konservative ønsker et opgør med den udlændingepolitik, regeringen har ført siden 2001. Den politik står vi ved. Men vi Konservative ser ingen modstrid mellem en fast og nødvendig udlændingepolitik og at vi samtidig behandler de mennesker, der er her midlertidigt, ordentligt.

Derfor er vi også glade for, at ministeren allerede har taget initiativ til en række forbedringer. Vi synes, det er meget positivt, at der nu bliver taget initiativ til, at børnene lærer deres modersmål i skolen, så de ad den vej kan blive bedre rustet til at komme ind i skolesystemet i det land, de kommer fra, eller hvis de er større, til at kunne få et job.

Vi synes også, det er meget positivt, at ministeren er gået i dialog med de syv Røde Kors- asylcentre og de to kommunalt drevne centre for at finde ud af, hvad der kan gøres ekstra for de børn, der må tilbringe deres barndom i asylcentre. Det her handler jo ikke om, at man skal belønnes, fordi man ikke vil rejse hjem. Det handler om, at alle børn, uanset hvor lang tid de har været på et asylcenter, har krav på udfordringer, gode oplevelser og et pusterum fra hverdagen.

Jeg har sendt en pressemeddelelse ud i forbindelse med den udvalgstur, vi var på, og i forbindelse med den efterfølgende debat. Heri skriver jeg, at der er en række ting, man kan gøre. Jeg overvejer bl.a. midlertidigt ophold og en maksimumgrænse for den tid, man bør opholde sig på et asylcenter.

Når jeg skriver det i en pressemeddelelse, så er det sådan set for at være åben over for eventuelle løsningsmodeller. Den løsningsmodel, der nu er fundet, er jeg meget tilfreds med. Den drejer sig om at give børnene nogle mere tålelige forhold, når de er på centrene.

Jeg vil gerne takke ministeren for hurtig ageren og imødekommenhed i denne sag, og vi er medforslagsstillere til det forslag til vedtagelse, fru Irene Simonsen har læst op.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Der er en række medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Den første er hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Først synes jeg, der er grund til at rose den konservative ordfører, fordi den konservative ordfører som vel næsten den eneste borgerlige politi-

ker tog konsekvensen af det, vi alle sammen så på den udflygt til de forskellige asylcentre, og konstaterede, at her var noget, der ikke var godt nok, noget, der skulle rettes op. Og det synes jeg der er grund til at rose.

Kl. 18.00

Jeg er lidt i tvivl om, hvad resultatet egentlig er blevet, for jeg kan forstå på integrationsministeren, at det, vi tilfældigvis lige i dag har fået præsenteret af nye initiativer, ikke er noget, som skal ses i lyset af den debat, der har været rejst, men noget, der alligevel var undervejs. Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt den konservative ordfører vidste det, da forslagene kom i påsken. Vidste man, om de ting var undervejs og planlagt, eller mener man rent faktisk, at man har fået noget ud af at rejse sagen?

Derfor vil jeg gerne spørge: Hvilke dele af det forslag til vedtagelse, som vi har fremsat sammen med andre partier i dag, er fru Henriette Kjær uenig i?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg synes altså, det her er fuldstændig latterligt, for at sige det ligeud. Skal vi have en diskussion om, hvem der skal have æren for hvad? Åh, det var mig, der fik det igennem, og nej, det var ministeren i gang med. Den galej gider jeg i hvert fald ikke være med på.

Jeg kan kun sige, at jeg er meget tilfreds med de 37 mio. kr., der er blevet afsat, og jeg synes også, det har været en nyttig debat. Den har sat fokus på de forhold, de børn lever under, og det synes jeg sådan set er godt vi får diskuteret.

Jeg var da fuldt ud klar over, at ministeren var i gang med at forberede noget i forlængelse af det lovforslag om ændringer af aktiviteter på asylcentre, vi netop drøftede. Hvad det konkret var, der skulle ændres, havde vi jo ikke fået drøftet, men at stå her og skændes om, hvem der skal have æren for det ene eller det andet, nægter jeg altså at være med til.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er for så vidt fuldstændig enig, så lad os lade det ligge. Det var kun, fordi fru Henriette Kjær trak i ministeren for en hurtig reaktion, og jeg forstod på ministeren, at det var en langsigtet plan, der var i gang. Det var sådan set bare det, forvirring opstod af.

Men det, jeg så gerne vil holde fast i, er, at det, der nu er sat penge af til, er jo forbedring af for-

holdene i lejrene. Det, som fru Henriette Kjær konkluderede og fik den konservative folketingsgruppe med på, var jo, at der var et problem med det, som også er en del af vores forslag til vedtagelse, nemlig opholdstiden. Det fremgår jo også af regeringspartiernes forslag til vedtagelse, at der er tale om et uacceptabelt langt ophold på asylcentre for børnene.

Derfor vil jeg gerne spørge fru Henriette Kjær: Er der noget, der har ændret sig, eller står Det Konservative Folkeparti stadig bag det, som fru Henriette Kjær sagde i pressemeddelelsen, nemlig – jeg citerer:

Derfor foreslår Det Konservative Folkeparti, at der indføres en øvre grænse for, hvor lang tid en asylansøger må opholde sig på et asylcenter?

Foreslår Det Konservative Folkeparti det stadig væk, eller foreslår man det ikke længere?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det er jo citatfusk. Jeg står med pressemeddelelsen her, og der står:

»Henriette Kjær har flere konkrete forslag til« – forslag – »hvordan man kan« – kan – »forbedre asylansøgenes forhold. For det første kan vi hurtigst muligt sikre bedre forhold på asylcentre med flere aktiviteter for børnene og ekstra plads for børnefamilierne. Dernæst kan« – igen: kan – »vi sætte en øvre grænse for opholdstiden på asylcentre, så vi ikke som i dag oplever familier, der har været på centrene i op til 7 år. Og sidst, men ikke mindst vil vi have diskuteret« – diskuteret – »muligheden for midlertidig opholdstilladelse, så det er muligt at få sig et normalt liv, mens ens sag bliver behandlet.«

Det er nogle ting, vi ønsker diskuteret, og hr. Morten Østergaard ved udmærket godt, hvem vi ønsker dem diskuteret med. Det vil vi selvfølgelig med dem, vi normalt laver udlændingepolitik med, og det er Dansk Folkeparti og Venstre.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

For ikke at blive beskyldt for citatfusk vil jeg lige læse op, hvad det var, fru Henriette Kjær skrev i sin pressemeddelelse:

»Det kom helt ærligt bag på mig, hvor lidt plads asylansøgerne har. Det må være en utrolig psykisk belastning, når en hel familie skal bo sammen på ganske få kvadratmeter uden mulighed for et ordentligt privatliv. Det kan gå an i en periode, men ikke i årevis, som det desværre er tilfældet for nogle. Derfor foreslår Det Konser-

vative Folkeparti,« – derfor foreslår Det Konservative Folkeparti – »at der indføres en øvre grænse for, hvor lang tid en asylansøger må opholde sig på et asylcenter.«

Det er et konkret forslag fra Det Konservative Folkeparti, og i Det Radikale Venstre er vi fuldstændig enige i det. Er det stadig sådan, at det er et forslag fra Det Konservative Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Når man foreslår noget, skal det jo altid debatteres, men det, som jeg ikke kan acceptere, og som Det Konservative Folkeparti ikke kan acceptere, er naturligvis, hvis det er myndighedernes skyld, at folk sidder længe på et asylcenter. Hvis sagsbehandlingen tager så lang tid, at mennesker står i en situation, hvor de ikke selv kan gøre noget for at forbedre deres situation, er det uacceptabelt, og derfor mener jeg, der må være en grænse for, hvor lang tid myndighederne må være om at behandle de pågældendes sag. Ellers er det uacceptabelt.

Kl. 18.05

I denne situation står vi med mennesker fra Kosovo og fra Irak, som har fået afslag på ophold, og her må vi altså holde fast i, at de mennesker skal hjem, for ellers udvander vi vores asylsystem fuldstændigt. Ellers ville det jo være sådan, at vi sagde: Pyt, I har været så længe, så nu får I ophold. Så måtte vi jo selvfølgelig også sige til dem, der kommer efterfølgende: Bare bliv længe nok, så får I ophold. Men det mener jeg ikke er et ordentligt grundlag at drive asylpolitik på.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Fru Henriette Kjær skal ikke tage det fortrydeligt op, men jeg synes rent faktisk, at fru Henriette Kjær ikke forvalter sit mandat med den tilstrækkelige ydmyghed.

Det er sådan, at her i salen er der et flertal for de forslag, som den konservative folketingsgruppe har fremsat, på baggrund af at fru Henriette Kjær med egne øjne har set, at nogle børn i Danmark lever under nogle forhold, vi simpelt hen ikke kan byde dem. Er man i en sådan situation ikke forpligtet til at udnytte den magt, man rent faktisk har – den magt, der består i, at et flertal her i Folketinget er parat til at gennemføre den nødvendige politik og er parat til at hjælpe børnene og sikre dem et værdigt liv?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hvorfor i alverden skulle jeg kaste mig armene på Socialdemokraterne, SF, Enhedslisten og De Radikale, som ikke har formået at forbedre forholdene på asylcentrene? Jeg sidder nu med nogle samarbejdspartnere, som har været villige til at finde 37 mio. kr. til at forbedre forholdene på asylcentrene, og hvorfor skulle jeg så foretrække at samarbejde med De Radikale? Det er meget svært at forstå for mig. De Radikale må påtage sig det ansvar, at de har siddet med regeringsmagten tidligere, hvor asylansøgerne levede under ringere forhold, og derfor finder jeg det hyklerisk.

Vi kan da godt begynde at lege den lille leg med at printe hinandens pressemeddelelser ud, tage nogle pinde ud og så begynde at formulere det som noget, der nærmest ligner et lovforslag, men hvad er det dog for noget?

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg har optegnet følgende, som har bedt om ordet for korte bemærkninger: Fru Charlotte Fischer, hr. Bjørn Medom Nielsen, hr. John Dyrby, hr. Jørgen Arbo-Bæhr og hr. Steen Gade. Vi starter med fru Charlotte Fischer.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

En af de ting, som fru Henriette Kjær lagde vægt på i sin pressemeddelelse, var jo spørgsmålet om plads, som optager mange. Man kan sige, at der her er en mulighed for at gøre noget helt konkret, som formentlig ville gøre en forskel, og det var jo også det synspunkt, den konservative ordfører havde dengang i marts, var det vel.

Så vil jeg spørge meget konkret vedrørende de 37 mio. kr., som ministeren nu kommer med: Kommer der mere plads til de trængte asylfamilier med de 37 mio. kr., eller gør der ikke?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det ved jeg ikke om der gør. Røde Kors har sagt, at de selvfølgelig vil gøre alt for at sikre, at når der er tale om familier med fire medlemmer, fem medlemmer, eller hvad det nu måtte være, kan man give familierne to værelser, men det er jo sådan, at Røde Kors har meldt ønsker ud, og det er forskelligt fra center til center, hvad man har ønsket sig af forbedringer det pågældende sted.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Ja, det er jo lidt forskellige svar, vi har fået i løbet af dagen. Først forstod jeg på Venstres ordfører, at der ikke bliver sat penge af til ekstra plads, men til forskønnelse af bygninger – noget, som jeg har været lidt mystificeret over, må jeg nok sige – men det, jeg nu forstår på den konservative ordfører, er, at der er en reel mulighed for, at en del af de penge går til mere plads til de enkelte asylfamilier. Er det rigtigt forstået?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nej, jeg ved ikke, om nogen af de penge går til mere plads til asylfamilierne. Jeg siger, at Røde Kors bestræber sig på at give de familier to værelser på centrene, så der er mulighed for privatliv, og det er en øvelse, som de forsøger at gøre deres ypperste for skal lykkes.

Kl. 18.10

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg vil godt starte med at rose fru Henriette Kjær for hendes initiativ efter turen den 31. marts, for der skal noget til, før en borgerlig politiker tager fat i det emne. Socialdemokratiet og De Konservative har nok haft en forskellig tilgang til spørgsmålet, fordi vi havde en dagsorden på området i forvejen, men jeg synes, det var fint.

Jeg vil også gerne tage lidt fat i de rent fysiske forhold, fordi jeg synes, det er vigtigt. Jeg har lige været ude at se tv, og jeg kunne høre fru Henriette Kjær sige, at to rum er vigtigt. Kunne jeg afæske Det Konservative Folkepartis ordfører et løfte om, at hun vil arbejde for, at vi får så mange kvadratmeter som muligt ud af de 37 mio. kr. og også får lidt beroligende maling og tujær, eller hvad det nu er, man skal have? Det vil jeg meget gerne have ordføreren til at love.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg kan ikke acceptere, og jeg kan heller ikke tage seriøst, at man gør grin med de midler, der nu bliver afsat. Det er jo noget, der sker i samarbejde med Røde Kors, som jeg går ud fra har spurgt brugerne – altså de mennesker, der bor på centrene – hvad der er behov for. Så at begynde at gøre grin med, at så er der til lidt klatmaling hist og pist – nej. Det kunne jo også være en ny legeplads. Jeg ved det ikke, men jeg går ud fra, at det er fornuftige folk, der sidder ude på

centrene, og at de er kommet frem med en række ønsker, de nu får opfyldt.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg ønskede på ingen måde at gøre grin, men Venstres ordfører brugte ordet forskønnelse, og jeg har lige hørt Det Konservative Folkepartis ordfører tale om to rum, så derfor ønskede jeg bare at spørge, om jeg kunne få et løfte om, at man vil arbejde mere for kvadratmeter end for forskønnelse – hvad det så end er – og jeg tillod mig også at give et par eksempler på, hvad forskønnelse kan være. Det var det eneste, jeg ville.

Men jeg vil gerne spørge igen, om jeg kan få et tilsagn om, at kvadratmeter er vigtigere end forskønnelse. Begge dele er selvfølgelig vigtige, men kvadratmetrene er immer væk det vigtigste.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg har jo svaret, at jeg ved, at Røde Kors bestræber sig på at kunne give børnefamilierne to værelser, og det håber jeg også kan lade sig gøre i langt de fleste tilfælde, fordi det selvfølgelig er en meget presset situation at være i, også psykisk, at skulle være mange mennesker på meget lidt plads. Men det er altså et ønske, der er kommet fra Røde Kors, det er noget, man har prioriteret, og det accepterer jeg.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Også fra mig skal der egentlig lyde en ros til fru Henriette Kjær, for jeg syntes, det var meget modigt at melde ud efter besøgene på asylcentrene for lidt over en måned siden.

Jeg vil godt spørge fru Henriette Kjær angående de forhold, som er anført i den nu meget citerede e-mail fra fru Henriette Kjær om Dansk Folkepartis forslag. Jeg forstår det sådan, at det at gøre forholdene på asylcentrene bedre for børnene og for nogle af de voksne ikke nødvendigvis vil resultere i, at vi får flere asylansøgere. Er fru Henriette Kjær ikke fuldstændig enig med mig i den betragtning?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg vil lige rette en misforståelse. Der blev sagt et eller andet om, at jeg skulle have sagt, at der var nogle forslag fra Dansk Folkeparti og sådan noget, og det har jeg altså ikke sagt. Men jeg er

ikke af den opfattelse, at fordi vi laver nogle bedre vilkår og forhold for børnene, vil det virke som en magnet for kommende asylansøgere.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Tak for det klare svar.

I den berømte e-mail er det også nævnt, at der bør være en grænse for opholdstiden på centrene. Der er nævnt eksempler på, at nogle familier har opholdt sig der i op til 7 år, og har fru Henriette Kjær nogen overvejelser om, hvad der efter Det Konservative Folkepartis opfattelse kunne være grænsen i den sammenhæng?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg mener, at der skal være rimelighed i tingene, og det vil altså sige, at hvis de mennesker sidder der, fordi myndighederne er urimelig lang tid om at behandle deres sager, bør man finde ud af, om der kan ske privat indkvartering eller andet i den forbindelse.

Men når vi taler om afviste asylansøgere – altså folk, der simpelt hen har prøvet alt for at se, om de kan få ophold, og deres sager har været i Flygtningenævnet, og der ikke er noget at gøre, så de står til udrejse – synes jeg altså også, at vi skal holde op med at putte de folk blå i øjnene og prøve at give dem det lille halmstrå, der gør, at de tror, de kan blive her. Det fremmer jo i hvert fald ikke noget som helst.

KL 18.15

Der vil jeg godt sige klart her: Jeg mener, at de pågældende afviste mennesker, der sidder på asylcentrene, særlig fra Kosovo og Irak, skal hjem. Jeg synes, at det er meget vigtigt, at man går i forhandling med Irak og Kosovo om at modtage deres egne borgere.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu synes jeg jo ikke, der skal gå fuldstændig Christiansborg i det her, for det handler jo trods alt om børnenes vilkår på de danske asylcentre. Derfor kunne jeg godt tænke mig bare at vide, hvad fru Henriette Kjærs holdning er til for det første at få forbedret pladsforholdene for børnene på de danske asylcentre, og for det andet til, om det kunne give mening at lave en øvre grænse for, hvor lang tid børnefamilier skulle være på danske asylcentre. Hvad er fru Henriette Kjærs holdning til det?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu har jeg jo svaret på det sidste mange gange, så det må stå klart. Og nu er der fundet 37 mio. kr., som er blevet udmøntet, eller som er på vej til at blive det i samarbejde med Røde Kors, og det er jeg meget, meget tilfreds med. Der er ikke nogen garanti for, at asylansøgere med børn eller for den sags skyld afviste asylansøgere med børn kan få to værelser.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Når jeg spørger, er det jo, fordi fru Irene Simonsen tidligere har sagt, at de penge ikke skal bruges til at forbedre pladsforholdene for, og det har hr. Søren Krarup også sagt. Så tænkte jeg bare: Kan vi på en eller anden måde få fru Henriette Kjær til, når nu hun ikke vil samarbejde med os andre, så at arbejde for, at vi får sikret, at pladsforholdene bliver forbedret hen ad vejen og helst så hurtigt som muligt? For det løfte, vi kan få fra fru Henriette Kjær om ikke andet så på de indre linjer, når hun ikke vil samarbejde med os om at arbejde for, at pladsforholdene rent faktisk bliver forbedret, er så afgørende for de børn.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen jeg er bevidst om, at Røde Kors arbejder for at sikre børnefamilierne to værelser, hvis det overhovedet kan lade sig gøre, og jeg er glad for den aftale, der nu er blevet indgået om de ekstra 37 mio. kr. Det er en prioritering af nogle ønsker fra Røde Kors, og det er det, der ligger nu, og det er jeg meget tilfreds med.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg synes, fru Henriette Kjær skal være lidt glattere for os, end hun er, fordi det sådan set giver hende chance for at presse både Venstre og Dansk Folkeparti. Så på den måde er vi nok lidt mere forbundne, end fru Henriette Kjær lige kan lide at sige her fra talerstolen.

Derfor drejer mit spørgsmål sig også om det med rum. Nu har jeg jo ikke set TV 2 endnu, men jeg har sådan hørt rygter om, at fru Henriette Kjær til TV 2 har sagt, at det bedste for familier er at have to rum. Hvis det nu er det, som er fru Henriette Kjærs synspunkt – det ville jo også afspejle sig i den pressemeddelelse fra Det Konservative Folkeparti – så vil jeg spørge fru Hen-

riette Kjær: Betyder det, at De Konservative i udmøntningen af de her penge og under hele den videre diskussion i regeringen vil arbejde for at få to rum til alle familier? Vil De Konservative det? Jeg spørger ikke, om Røde Kors vil, jeg spørger om De Konservative vil.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen altså, jeg kan rigtig godt lide hr. Steen Gade, men jeg føler mig lidt omklamret i dag, det må jeg så også sige. Først mærker jeg den her omklamring, og så skal jeg have skældud bagefter, fordi jeg jo ikke helt kan leve op til det, man gerne vil have, og det er jo en lidt sjov situation at være i.

Jeg vil sige, at jeg står da selvfølgelig ved mine udtalelser om, at det er mest hensigtsmæssigt, at familier har to rum, og det tror jeg salen bredt er enig med mig i. Men hvis det koster rigtig, rigtig mange penge, som kan være svære at skaffe, jamen så kan jeg ikke love det. Så jeg synes, det er et godt mål at arbejde hen imod, men jeg kan ikke gå ud og trylle en masse millioner kroner frem. Jeg synes, det er flot, at der nu er fundet 37 mio. kr. til de her ekstra forbedringer.

Kl. 18.20

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Tak for det svar, jeg synes, det var lidt klarere. Det betyder altså, at De Konservative vil arbejde for, at det kan ske med udmøntningen af de her penge. Så må fru Henriette Kjær jo undskylde, at vi er så glade for hende i dag, men der skal nok komme dage, hvor vi måske ikke er lige så venlige.

Mit sidste spørgsmål går på opholdstid, for det er jo det andet, vi tager fat på i vores forslag til vedtagelse. Mener fru Henriette Kjær fortsat, at der burde være en øvre grænse for opholdstiden?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg vil lige starte med at præcisere, at jeg ikke har lovet noget. Jeg mener, det er en god hensigtserklæring at have, at man skal forsøge at give familierne på asylcentrene to værelser, men jeg lover ikke noget, og jeg afviser senere at blive hængt op af hr. Steen Gade i en anden debat på, at jeg stod den 18. maj 2006 og lovede noget, som så ikke er sket. Så det lover jeg altså ikke,

men jeg synes da, det er fornuftigt at arbejde hen imod.

Med hensyn til det med opholdstiden på asylcentre så har jeg svaret på det før, og hvis det er myndighederne, der begår fejl, og myndighederne, der er årsag til, at opholdstiden bliver så lang, så er det uacceptabelt, og så har myndighederne også et ansvar for at finde et andet indkvarteringssted, mener jeg.

Da er det jo fremragende, at myndighederne nu har fået sagsbehandlingstiden ned på omkring 6-7 måneder. Vi taler altså om en anden situation her med nogle mennesker, der har muligheden for at rejse hjem, men som ikke vil.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg kan så forstå, at det, fru Henriette Kjær gerne ville efter besøget, var at rejse en diskussion, en diskussion om bedre forhold på asylcentre med ekstra plads. Den kan jeg forstå at fru Henriette Kjær har tabt, der er ingen løfter der.

Dernæst er der en diskussion om en øvre grænse for opholdstiden på asylcentre, sådan at man ikke oplever, at familier kan være på centrene i op til 7 år. Den diskussion har fru Henriette Kjær også tabt.

Sidst, men ikke mindst, ville fru Henriette Kjær gerne have en diskussion af muligheden for midlertidig opholdstilladelse. Den diskussion har fru Henriette Kjær også tabt, fordi fru Henriette Kjær har diskuteret det med Venstre og Dansk Folkeparti.

Hvad har fru Henriette Kjær fået andet end hr. Søren Krarups meninger? For jeg kan forstå, at nu mener Det Konservative Folkeparti fuldstændig det samme som Dansk Folkeparti, nemlig at så længe det er forældrenes egen skyld, så kan børnene ligge præcis, som forældrene har redt. Hvad er det, fru Henriette Kjær har fået?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg kan ikke engang hidse mig op, selv om jeg måske burde hidse mig op. Hvis det kan give fru Margrethe Vestager en rigtig god weekend, at jeg har tabt en hel masse fiktivt, som jeg godt ville have diskuteret, så hav da den gode weekend.

Sådan opfatter jeg det ikke. Jeg har sagt, og den konservative gruppe har sagt, at vi ønsker nogle bedre forhold på asylcentre. De bedre forhold kan man etablere på forskellig vis ved at lave bedre rammer inden for asylcentre, ved

måske at give midlertidigt ophold, som betyder, at man kan leve et andet sted uden for asylcentret, noget, der måske er bedre, måske ringere, fordi de sociale myndigheder ikke i samme grad kommer der for at se, om børnene har det godt. Der kunne også have været det her øvre loft, og det mener jeg altså stadig væk, det har jeg nu sagt flere gange.

Jeg mener, at jeg har vundet meget, ved at der nu bliver afsat 37 mio. kr. Jeg har ikke behov for en sejr, jeg har behov for, at børnene får det bedre, og det får de, og så må fru Margrethe Vestager godt gå ud at sige, at jeg ikke har vundet noget.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror, fru Henriette Kjær fuldstændig undervurderer alvoren i den her sag, for jeg tror ikke, der er nogen her, der har brug for at vinde noget eller få en god weekend. Det forslag til vedtagelse, som er lagt frem af bl.a. Det Radikale Venstre sammen med en række andre partier, er netop et forsøg på at lave et meget nøgternt forslag til en vedtagelse, der helt specifikt og konkret kan forbedre forholdene for de børn, der sidder i den forfærdelige situation, de sidder i nu. Det er det, det handler om. Det handler ikke om nogens weekend, og det handler for os ikke om at fægte, som om vi andre havde gustne motiver.

Jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at fru Henriette Kjær er så glad for de 37 mio. kr. uden at kunne sige noget om, hvad de konkret kommer til at gå til, andet end at vi kan konstatere, at når det kommer til de afviste asylansøgere, som ikke kan tage hjem, fordi de ikke kan hjemsendes, så mener Det Konservative Folkeparti præcis det samme som Dansk Folkeparti. Det synes jeg bare man skal notere sig.

Kl. 18.25

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg er ikke ked af at blive slået i hartkorn med Dansk Folkeparti. Vi har lavet udlændingepolitik med Dansk Folkeparti nu gennem mange år, så jeg ved ikke, hvorfor jeg skulle stå her og undskylde det eller lige pludselig tage afstand fra Dansk Folkeparti. Det er da ikke nogen hemmelighed, det er da lavet i fuld offentlighed.

Vedrørende det med at tage og vinde var det jo fru Margrethe Vestager, der selv begyndte med den retorik, tog min pressemeddelelse og læste op, hvad jeg havde tabt, punkt for punkt,

og så er det jo den retorik, der bliver brugt, når jeg svarer. Sådan er det, man får svar, som man råber i skoven.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til fru Henriette Kjær. Vi går videre i ordførrækken. Den næste er hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Lad mig indledningsvis slå fast, at asylbørn er helt almindelige børn, som ikke kan stilles til ansvar for deres forældres gerninger, og som derfor bør nyde samme beskyttelse, rettigheder og frem for alt omsorg som danske børn.

Lad mig også slå fast, at forholdene i de danske asylcentre med en tredobling af selvmordsforsøg og en fordobling af medicinudgifter er så alarmerende, at man bliver nødt til at tage lægerne og ikke mindst operatørerne alvorligt, når de siger, at centrene er ikke egnede til ophold ud over 12 måneder. Her løser penge til fodboldstøvel og modersmålsundervisning ikke problemet. Børnene har brug for forældre, forældrene mister deres forældreevne ved de langvarige ophold i centrene, og derfor er det de lange ophold, der er det centrale problem.

På den sidste dag i marts var en gruppe politikere på besøg i nogle af landets asylcentre. Det, vi så, førte til, at nogle kaldte forholdene umenneskelige, andre kaldte dem uanstændige, og andre igen kaldte dem for værende under en basisløje for, hvad man kan tilbyde mennesker. Vi er meget enige.

På den baggrund har Det Radikale Venstre i et bredt samarbejde valgt at tilslutte os forslagene fra Det Konservative Folkepartis folketingsgruppe om bedre forhold i centrene og et loft over opholdstiden. Vi støtter derfor det forslag til vedtagelse, som er fremsat tidligere af disse partier.

Vi har endvidere en hel række konkrete forslag, som er bydende nødvendige for at skabe orden i det kaos, som regeringens skandaløse administration af området har ført til. Det er en administration, hvor en minister gentagne gange har demonstreret sin afgrundsdybe uvidenhed om det område, ministeren har ansvaret for, først da ministeren i Folketingssalen oplyste, at kun fem børn havde været mere end 4 år i asylcentre – det korrekte tal var 220 – og siden da ministeren under et samråd sagde, at ingen af de afviste asylansøgere havde haft opholdstilladelse i Danmark – det afslørede TV 2 som rent fup, da der fandtes kosovoromaer, som havde haft

opholdstilladelse. Og endelig måtte ministeren ringe til de ni kommuner, som huser asylcentre, for at besvare det helt simple spørgsmål om, hvorvidt kommunerne fører tilsyn med de asylcentre, hvor hundredvis af børn opholder sig.

Behovet for, at Folketinget griber ind, er alene på denne baggrund åbenlys. Vi foreslår derfor, at ingen må bo mere end det år i et asylcenter, som Røde Kors har sagt er menneskeligt udholdeligt, børnefamilier dog højst ½ år. Både børn og voksne bliver syge af at leve i asylcentre. Derfor skal de ud at bo i det normale samfund. Vi må derfor fastholde, at den ubetinget vigtigste indsats, vi kan gøre, er at lægge et loft over opholdstiden i asylcentre. Det betyder, at afviste asylansøgere, der i en periode ikke har kunnet tvangshjemsendes, f.eks. fordi FN eller hjemlandets myndigheder nægter at modtage dem, skal have en midlertidig opholds- og arbejdstilladelse.

Det er sådan set ikke nyt. Det kræver bare en ændring af reglerne for de såkaldt udsendelseshindrede, som allerede i dag kan få midlertidigt ophold. Vores definition af udsendelseshindrede er den helt logiske, at afviste asylansøgere, der ikke kan tvangsendes efter 12 måneder i et dansk asylcenter inklusive sagsbehandlingstiden, må opfattes som udsendelseshindrede. Regeringen må også stoppe de motivationsfremmende foranstaltninger over for afviste asylansøgere, som ikke kan tvangshjemsendes.

Vi må også have stoppet det negative asylkapløb, hvor landene konkurrerer om at behandle asylansøgerne dårligt, så de søger et andet sted hen. Det kræver et internationalt svar, og vi ønsker derfor, at der skabes enighed i EU-kredsen eller i hvert fald sættes Europarådsmimumsstandarder for, hvor dårligt man må behandle asylansøgerne, så det uskønne kapløb kan stoppes. En afskaffelse af Danmarks forbehold på asylområdet i EU vil her være et vigtigt skridt.

Endelig må vi have bedre forhold i lejrene, og det kræver naturligvis bedre fysiske forhold med ret til og mulighed for madlavning for alle familier uanset status, et værdigt børneliv med adgang til et fritidsliv i lokalsamfundet, adgang for alle børn til den danske folkeskole, så snart de er egnede hertil, og bestræbelser på, at også asylskoler med modtageklasser huses på folkeskoler, hvor miljøet er derefter, frem for i baraker på centrene eller andre særligt indrettede steder.

Sidst, men ikke mindst, må vi sikre, at der er et løbende tilsyn med asylcentrene. For børnenes vedkommende må det være rimeligt at forlange, hvad to ministre har afvist i et samråd, at de kommuner, der både ifølge den sociale servicelov og ifølge folkeskoleloven er forpligtet til at føre tilsyn, mindst en gang årligt tilser asylcentrene og med en officiel rapport redegør for deres vurdering af forholdene.

Dernæst må vi, på baggrund af at vi jo netop i dag ser resultaterne af, at politikere tager forholdene i øjesyn, indføre en § 71-lignende ordning, hvor folketingsmedlemmer årligt besigtiger centrene for at sikre, at forholdene er forsvarlige, præcis som det sker med de lukkede psykiatriske afdelinger i dag. Det er et politisk ansvar, og derfor er opgaven også politikernes.

Lad mig derfor konkludere, at asylbørn bare er børn, helt almindelige små mennesker, som regeringen udviser en helt exceptionel kynisme over for, når den overlader dem til deres skæbne i asylcentre, hvor selvmordsforsøgene på få år er tredoblet og medicinudgifterne fordoblet. Det må regeringen påtage sig ansvaret for.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til den næste ordfører, hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Der er nogle ting, der er sagt i dag, som har undret mig meget. Det har f.eks. undret mig meget, at vores minister har sagt, at vi har gode og rimelige forhold. Det er jo interessant, at ministeren siger det, samtidig med at det forslag til vedtagelse, som oppositionen har fremsat, citerer fru Henriette Kjær for, at det præcis ikke er gode og rimelige forhold vi byder vores børn. Og sådan kan det jo være så forskelligt, og sådan er skellene måske også meget forskellige.

Jeg er glad for, at der er taget hul på den byld om, hvordan vi behandler vores asylansøgere, specielt børnene. Jeg synes faktisk også, der er kommet noget ud af debatten i dag, ikke nær det, der skulle, men vi har dog fået en helt anden bevidsthed og en helt anden diskussion i Danmark om netop asylsøgenes forhold.

Indkvarteringsforholdene er under al kritik. Det, som er lidt trist, er, at regeringen ikke kan sige det, som fru Henriette Kjær jo har lyst til at sige, og som er: Vi har en politik om mindst to rum, og det gennemfører vi så hurtigt, som vi kan. Det koster ikke mange millioner kroner, det

ved alle her i huset, det koster ikke ret meget, det kan laves.

Et eller andet sted synes jeg, det er lidt usselt, at Venstre ikke kan være enig med fru Henriette Kjær i det, eller at Dansk Folkeparti har sat foden ned over for det under overskriften, at forældrene ikke måtte få noget ud af det her, sådan som jeg forstod hr. Søren Krarup. Det er jo virkelig autoritær tænkning, så det brager. Men det er vel også hemmeligheden bag hele hr. Søren Krarups grundfilosofi om både tilværelsen og om, hvordan verden skal indrettes.

Jeg vil også sætte fokus på en ting, vi ikke har snakket om, nemlig skolegang. Jeg synes, det er vigtigt, at børnene kommer i skole, også i danske folkeskoler, og det er for svært nogle steder. Jeg ved ikke, om der er kommuner, men der findes i hvert fald en enkelt kommune, som ikke er særlig samarbejdsvillig med hensyn til det. Derfor er jeg glad for, at jeg i dag har hørt, at Københavns Kommune ved skoleborgmesteren har meddelt, at hvis der er nogle børn i asyллеjrene, som man gerne vil have i en almindelig skole, og som er klar til at komme i almindelig skole, så vil han arbejde for, at det skal være muligt i København. Jeg har forstået, at Frederiksberg Kommune er en af de kommuner, som ikke er særlig samarbejdsvillig. Jeg vil spørge integrationsministeren, om det er rigtigt, og om integrationsministeren også vil tage fat i de kommuner, som måske ikke er så villige til at få børnene i skole.

Det sidste, jeg vil sige lidt om, er også en lille praktisk ting, det er det med madlavningen. Jeg kan faktisk ikke forstå, at man fra regeringens side kun siger, at nu får de mulighed for at lave mad i én af lejerne. Det er jo godt, men hvorfor skal det ikke være sådan, at det får alle folk mulighed for. Det er altså noget af det mest ydmygende oven i de andre ting, at en familie, som skal leve på få kvadratmeter, ikke kan få lov til selv at lave mad og have det fællesskab. Hr. Søren Krarup, som taler så meget om, at familien skal have ansvar osv., burde da netop være den, der kunne forstå, at det var den slags ting, man skulle satse på.

KI. 18.35

Bag det hele ligger jo den ubehagelige oplevelse af, at der er politikere i Venstre og Dansk Folkeparti – jeg håber ikke, der er det i Det Konservative Folkeparti, jeg har ikke hørt det i dag – som dybest set tænker de her regler sådan, at de ikke må være for gode for folk, fordi der skal være noget pres til skræk og advarsel og Dan-

mark ikke skal være sådan et land, hvor folk kommer strømmende til.

Det ville jo ikke føre til, at Danmark blev et land, hvor folk kom strømmende til, hvis man gennemførte oppositionens forslag, men det vil være et land, der tog vare på de børn, som vi også som politikere har et ansvar for. Det betyder ikke, at forældrene ikke har et ansvar, men det betyder, at vi også har et ansvar.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til den næste ordfører, hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det emne, vi har haft til diskussion her i dag, er måske det mest slående, det mest groteske udslag af den udlændingepolitik, der bliver ført af den siddende regering på Dansk Folkepartis nåde og præmisser. Det er et spørgsmål, som rækker så langt, at når vi f.eks. ser, at der er nogle, der reagerer i samfundet og demonstrerer på Christiansborg Slotsplads, så sker det ikke med høje råb og lange paroler og store bannere. Når man forleden dag så en demonstration af primært romaer fra Sandholmlejren, som var på Christiansborg, så handlede det om familier, hvor hverken forældre eller børn krævede eller forlangte, nej, de tiggede. De tiggede og bad om at få bare en smule forbedring i deres liv, så de ikke, som virkeligheden jo er, bliver syge af det ophold, de har i flygtningelejrene her i landet.

Over for det kan vi høre, at i hvert fald ordførere for Venstre og Dansk Folkeparti fastholder den efter min bedste overbevisning noget kyniske indgang, at, som fru Irene Simonsen sagde det, forældrene skal være klar over, at de skal hjem, derfor har vi brug for motivationsfremmende foranstaltninger. De mennesker, vi snakker om, er ikke mennesker, der har brug for motivationsfremmende foranstaltninger. Det er mennesker, der har brug for på en eller anden måde at kunne få et liv, og at kunne få et liv i Danmark og forberede sig på måske på et tidspunkt at kunne få et liv i det land, de kommer fra.

Jeg vil godt ganske kort citere fra et brev, som vi har fået, som var stilet til ministeren, fra en række irakiske kvinder på asylcentre Avnstrup, Sandholm, Kongelunden og Fasan samt fra deres børn. Brevet starter med:

Kære Rikke Hvilshøj. I løbet af de seneste uger har der været meget opmærksomhed omkring de dårlige forhold på de danske asylcentre

for os, de afviste asylansøgere. Både du og andre politikere har igen og igen udtalt, at de af os, som vil rejse hjem, kan rejse hjem, men det passer ikke. Hvis vi kunne vende tilbage til Irak, var vi taget hjem, for de forhold, vi lever under i de danske udsendelseslejre, gør os syge på sjæl og krop. Vores børn lider, og vi kan intet stille op, men vi kan ikke tage hjem.

Jeg tror, det illustrerer meget godt, hvad det er for en situation, de mennesker er i. Jeg tror, det illustrerer meget godt, at de mennesker er klar over, at det går ud over deres børn, men de har ikke muligheden for at vende hjem. Det kan godt være, de får det på et tidspunkt, men nu har de ikke muligheden for at vende hjem.

Kl. 18.40

I den situation er det det danske samfunds opgave, at forældrene har det ordentligt, og i hvert fald at børnene ikke lider og får men, som vi jo ser, at de får. Vi har jo desværre alt for tydelige tal på, at børnene får psykiske men. Vi har for tydelige tegn på, at så vel børn som forældre kommer i situationer, hvor de kommer så langt ud, at de forsøger at begå selvmord.

Nu kan man jo sige, at det var positivt, efter at en række politikere faktisk ved selvsyn fik set, hvordan forholdene er i flygtningelejrene, at der så også var nogle fra regeringspartierne, der reagerede. De reagerede bl.a. på spørgsmålet om de pladsforhold, som vi byder børnefamilierne i flygtningelejrene, og de reagerede på, at man kunne se, at de var præget af urimeligt lange, eller, som det hedder i regeringens forslag til vedtagelse, uacceptabelt lange ophold.

Derfor er det ekstra beskæmmende, at den regering og de regeringspartier, som ved selvsyn så, hvad det var for nogle problemer, der var, rent faktisk nu ikke vil gøre noget ved de helt centrale problemer, nemlig pladsforholdene og de for lange opholdstider i flygtningelejrene.

Det, man i stedet vil, er at gøre noget for at øge de motivationsfremmende foranstaltninger ved for det første at prøve at betale folk lidt mere for at rejse hjem og ved for det andet at sørge for, at der bliver lavet en form for turistrejser for f.eks. fædrene, sådan at de kan komme ud og se, hvordan der er i hjemlandet, og så kan de vende tilbage og prøve at overbevise deres familie om, at det er så og så godt, at de vender hjem.

Problemet er, at det ikke løser de problemer, som børnene bliver ramt af. Det vil højst føre til, at nogle af de her familier bliver sat i en yderligere presset situation.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det svirrer med mærkelige, udokumenterede ting. Vi hørte tidligere i debatten hr. John Dyrby fra Socialdemokratiet, der ikke anede, hvordan tingene hang sammen, og som troede, at de danske myndigheder ikke turde sende folk hjem på grund af forholdene i hjemlandet. Han var altså ikke klar over, at det drejer sig om, at vi ikke har en tvangshjemsendelsesaftale med Irak og Kosovo.

Nu hører jeg så hr. Arbo-Bæhr læse et rørende brev op fra nogle kvinder i Sandholmløjren, var det vist, der skriver, at de ikke kan rejse hjem. Jeg hørte ikke, at hr. Jørn Arbo-Bæhr overhovedet interesserede sig for, hvorfor de ikke kunne rejse hjem. Altså, hvis der overhovedet er nogen interesse for at diskutere det her spørgsmål sagligt og ikke bare presse sentimentale tårer frem på grund af et eller andet, så ville vi da have fået den oplysning, som vi savner om, hvorfor de ikke kan rejse hjem.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu sprang jeg med vilje en række sætninger over i det her brev, fordi jeg ikke ville belaste Folketinget med sådan bare at lire et langt brev af, men jeg vil godt læse nogle få linjer mere for ligesom også at give hr. Jesper Langballe et indtryk af, hvordan det er for afviste irakiske asylansøgere. Der står nemlig:

Situationen i Irak er ude af kontrol. Magtbalancerne forskydes hele tiden, og vi frygter for vores og vores familiers og børns liv, hvis vi tager tilbage. At Saddam Hussein ikke længere er ved magten, ændrer ikke ved det faktum, at mange af hans tidligere tilhængere stadig operer rundt omkring i Irak, og at hævnaktioner af enhver slags i øjeblikket er hverdagskost.

De frygter for deres liv, hvis de vender tilbage.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at det der jo er sådan en almindelig situationsbeskrivelse af et Irak, der er temmelig uroligt. Hr. Jørgen Arbo-Bæhr ved formentlig godt, at for at få flygtningestatus skal man være personligt forfulgt. Det, at der er uroligt, at der øves terror, og at terror rammer fuldkommen tilfældigt, er jo et vilkår, som de mennesker deler med resten af befolkningen, og det gør en ikke til flygtning.

Kl. 18.45

Mener hr. Jørgen Arbo-Bæhr ikke, at de mennesker kunne have en moralsk pligt til i solidaritet med folk i Irak at tage hjem og være med til at bygge landet op og gøre det bedre, eller mener hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at man i virkeligheden skulle evakuere hele Iraks befolkning et andet sted hen?

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr ved da, at den beskrivelse overhovedet ikke efter nogen begreber hjemler ret til asylstatus.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er der mig bekendt ikke nogen som helst, der har snakket om, at de mennesker skal have asylstatus. Det er hverken det, jeg har sagt, eller som nogen af de andre ordførere fra oppositionspartierne har sagt. Ingen har sagt, at de mennesker skal have asylstatus, ingen! Men det er et faktum, at de mennesker bliver i det her land af én grund, og det er, at de frygter for deres liv, hvis de vender tilbage. Det synes jeg er en rigtig god grund til at blive her.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Og så til den sidste ordfører, hr. Høgni Hoydal.

Høgni Hoydal (TF):

Vi i den nordatlantiske gruppe støtter forespørgernes forslag til vedtagelse. Vi ser ikke den danske udlændinge- og flygtningepolitik som et internt dansk anliggende. Det er en global sag, en grundlæggende moralsk sag og selvfølgelig en sag om menneskerettigheder og børns rettigheder.

Ude af øje, ude af sind, det er desværre en realitet både i medmenneskelige relationer og ikke mindst i politiske forhold og beslutninger. Jo længere væk vi er fra de direkte umenneskelige forhold og fra muligheden for at sætte os i næstens sted, desto nemmere er det at lave systemer, hvor de, der konkret har ansvaret og træffer beslutningerne, ikke skal konfronteres med konsekvenserne for de enkelte mennesker, der skal leve med beslutningerne. Og derfor er vel alle umenneskelige systemer altid opbygget i et hierarki, hvor de, der lever med det til daglig, ikke er dem, der træffer beslutningerne.

Jeg har desværre ikke besøgt et asylcenter, og jeg tror heller ikke, jeg helt kan forstå, hvor svært det er for dem, der lever med disse forhold, vi har fået beskrevet. Men det burde ikke

være så svært at prøve at sætte sig ind i den menneskelige tragedie og den åbenlyse uretfærdighed, det er, at folk skal leve i aflukkede lejre i flere år under kummerlige forhold, og særlig at børnene skal vokse op under sådanne forhold.

Jeg tror også, at vi så i det, der startede denne sag, at da det, der havde været ude af sind, pludselig kom for øjnene af politikere, skabte det en reaktion, en umiddelbar reaktion, og pludselig blev hele det her panser af regler og partipolitiske finter og klandren hinandens udlændingepolitik skrælet væk. Tilbage var børnenes forhold, og dem måtte der gøres noget ved. Reaktionen var umiddelbar.

Men siden kom så hele modreaktionen, hvor man igen opbygger dette panser. Det har vi hørt under debatten i dag. Jeg synes, det har været lidt trist at opleve, hvordan man prøver at lave en afværgedagsorden, som handler om, hvad den tidligere regering har gjort, og hvad hvem sagde hvornår og om en fast og fair udlændingepolitik, alle de her partipolitiske paroler, som folketingsmedlemmer, der sikkert selv synes, at forholdene er umenneskelige og gerne vil ændre dem, ligesom bliver nødt til at adlyde for at holde sammen på en regering og dets støtteparti.

Så jeg synes, vi har set, at man har opbygget hele det her panser igen, fået sagen ud af øjet igen; så er den også igen ude af sind, og man sparker simpelt hen sagen til hjørnespark.

Godt nok har jeg set, at der er taget nogle initiativer, og det må vel også tilskrives det pres, der er kommet fra forespørgerne. Det er jo godt, men man har ikke løst det grundlæggende problem.

At man fra regeringspartierne og Dansk Folkepartis side ser sig nødsaget til at lave sådan en afværgedagsorden, som jeg egentlig er lidt chokeret over, og som egentlig lyder som et bureaukratisk, halvpolitisk forsøg på at sige, at alt er godt nok, at det her ikke er noget, der skal være i øjet, tingene er under kontrol, og ellers bør folk rejse hjem, synes jeg er lidt beskæmmende, for denne sag burde vel kunne samle Folketinget, det her burde vel ikke kunne splitte Folketinget.

Kl. 18.50

Hvis vi igen skræller panseret af, er forslaget til vedtagelse fra forespørgerne meget enkelt: Sæt en øvre grænse. Hvis vi ikke gør det, kommer denne sag til langsomt at sive ud i glemsele og væk fra øjet igen. Jeg tror, at hvis disse forhold var for vores øjne hver dag, hvis vi selv havde prøvet at leve under disse forhold bare i en uge, eller hvis vi levede med nogle naboer,

hvor vi hver dag kunne se, hvordan børnene havde det, så ville det slet ikke komme på tale at kunne finde på at stemme nej til forslaget til vedtagelse fra forespørgerne og heller ikke at forsøge at afværge, at spørgsmålet er inde i vores alles øjne og vores alles synsbane.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren, og vi er færdig med ordfører-rækken. Jeg giver ordet til integrationsministeren.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj): Det har været en interessant debat og i hvert fald en lang, men sådan er det jo på det her område. Det, jeg synes der står tilbage efter i dag, er, at vi jo sådan set alle sammen er enige om, at vi særlig for børnene skal sikre nogle ordentlige forhold. Det er jeg faktisk i dag kommet med et helt konkret forslag til.

At hr. Høgni Hoydal kalder det en afværgedagsorden, kan jeg kun undre mig over. Hvis man sætter de to forslag til vedtagelser, der nu er fremsat, over for hinanden, er den, der sådan set er mest konkret i at løse noget, den, som Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti står bag. Når fru Margrethe Vestager siger, at det andet forslag til vedtagelse, som bl.a. er fremsat af Det Radikale Venstre, er klart og nøgternt, så rækker den jo slet ikke lige så langt som det, regeringen allerede nu er klar til at føre igennem.

Det andet, der står tilbage, er, at når vi nu sikrer og skal sikre de her ordentlige forhold på asylcentre og også for børnene, så er der tilbage to veje at gå i forhold til afviste asylansøgere. Den ene er at fortsætte og supplere med initiativer, der fastholder afviste asylansøgere, som på trods af Flygtningenævnets afgørelser ender med opholdstilladelse i Danmark. Det vil oppositionen.

Den anden vej er, at de initiativer, vi tager, rettet mod afviste asylansøgere og de forhold, der er på centrene, er af en karakter, der kan kombinere de ordentlige forhold og et særligt fokus på ansvar for børnene med en indsats, der har det sigte, at afviste asylansøgere skal hjem. Og vi yder også gerne hjælp – økonomisk, vejledningsmæssigt, rådgivningsmæssigt – til hjemrejse og til, at de kan starte en tilværelse i hjemlandet igen. Det er de to veje.

Jeg vil gerne lige uddybe det forslag og det udspil, som jeg er kommet med i dag, lidt nærmere, også fordi der har været lidt diskussion

med forskellige ordførere om, hvad der egentlig ligger i det. Det kan sådan set være forståeligt nok, men derfor skylder jeg selvfølgelig lige at forklare, hvordan tingene hænger sammen.

Det her er kommet frem i en dialog med Dansk Røde Kors og Brovst og Hanstholm Kommuner, der også driver asylcentre. Men jeg skal selvfølgelig også sige, at det ikke er en prioriteret liste og en ønskeseddel, der til fulde er udfyldt. Det er klart, at operatørerne har haft en meget længere ønskeseddel og har haft mange andre ting, som de også gerne ville have igen. Det skylder jeg selvfølgelig at sige.

Det, der ligger her, rummer selvfølgelig også en politisk prioritering af, hvordan vi synes vi kommer længst med de penge, som det har været muligt at finde til det her. Så det er altså ikke sådan, at jeg i hvert fald har nogen planer om at sige, at det her så er Dansk Røde Kors' og operatørernes ansvar. Det er selvfølgelig en politisk prioritering og et politisk ansvar. Men det er sket i en tæt dialog, for jeg har selvfølgelig, som jeg har ytret tidligere, været interesseret i at høre, hvad der har været af ønsker.

Kl. 18.55

Det, der er prioriteringen med de her penge, er først og fremmest aktiviteter rettet mod børnene. Det er noget af det, som blev drøftet, da udvalget også var på besøg, nemlig klubaktiviteter, SFO-aktiviteter, altså de fritidsaktiviteter der er for børnene, og at modersmålsundervisningen bliver sikret.

Der blev på et tidspunkt spurgt ret polemisk: Er der i dag, vil der blive, eller hvad drejer det sig om? Der har kørt nogle projekter om modersmålsundervisning. Jeg har for lang tid siden hørt om de her projekter og allerede dengang ytret ønske om, at det var noget af det, jeg gerne ville se på at vi gjorde generelt og permanent. Så det er det, der er fakta om, hvad der er, og hvad der bliver. Der har kørt nogle projekter, men de har ikke været hele vejen rundt. Det vil de komme i fremtiden.

Der vil også være penge til mere generelle sociale aktiviteter på centrene.

Så skylder jeg lige at sige i den her diskussion om de fysiske rammer, at der er sat penge af til de fysiske rammer, 12 mio. kr., når det gælder resten af 2006. Der er nogle ønsker fra centrene om inventar og om områderne omkring centrene. Det vil jeg ikke i detaljen blande mig i, men det er det, der er sat penge af til.

Så er det også vigtigt for mig i det her udspil, at vi har et fortsat fokus på, at når det handler

om afviste asylansøgere, så er sigtet altså, at de skal hjem. Og derfor er der også prioriteret penge – det er faktisk en mindre del, men det skulle være tilstrækkeligt – til at give yderligere rådgivning og vejledning til de afviste asylansøgere om deres hjemvenden, til muligheden for, at man kan sende en fortrop af familien ned for at orientere sig om, hvordan det ser ud, hvad mulighederne er for at etablere og starte en tilværelse igen, for så at tage tilbage hertil og tage resten af familien med.

Endelig vil der blive tilrettelagt nogle repatrieringsprojekter målrettet Nordirak og Kosovo. De penge er ud over de 37 mio. kr., fordi de ligger inden for Udenrigsministeriets område.

Det, jeg synes der har været utrolig svært at få afklaret her i dag i debatten især fra oppositionen, er, at man tager konsekvensen af de forslag, som man kommer med, om et maksimumophold på centrene, og hvad det skal føre med sig. Der er ingen af de partier, der vil tage ansvaret og konsekvensen af deres eget forslag og sige: Ja, det betyder, at det skal kunne betale sig at ignorere en afgørelse fra Flygtningenævnet og dermed ad anden vej kunne opnå en opholdstilladelse i Danmark. Det er konsekvensen af det forslag, og der bliver vi ved med at være uenige.

Nu har jeg ikke på den måde, som det fungerer her, mulighed for at stille spørgsmål, men jeg ville så gerne høre oppositionens svar på, hvorfor man skal efterleve en afgørelse fra Flygtningenævnet, hvis det er sådan, at hvis man bare er her tilstrækkelig længe, så får man alligevel en form for opholdstilladelse i Danmark. Hvorfor skulle man respektere den afgørelse? Og hvorfor skal vi så egentlig have det system, som vi har, hvis det er sådan, at man selv kan definere, om man vil være her eller ej? Det svar mangler jeg fra oppositionen. Og det er det, der er konsekvensen.

Vi siger, at når man har fået afslag på asyl, er fremtiden altså i ens hjemland. Og vi hjælper meget gerne med at få startet den tilværelse op igen. Men det giver ikke nogen mening, hvis man ad andre veje kan få en opholdstilladelse, når man har fået et afslag.

Kl. 19.00

Hr. Morten Østergaard siger: Vi vil definere det sådan, at hvis man ikke kan tvangshjemsendes i løbet af 12 måneder, så er man udsendeshindret. Hermed fratager hr. Morten Østergaard fuldstændig den enkelte ansvaret for at respektere en afgørelse.

Det kan godt være, det må jeg forstå at De Radikales holdning til det er, at vi ikke kan forlange af folk, at de selv respekterer en afgørelse og efterlever den. Men det mener vi at man skal.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg beder ministeren blive på talerstolen. Der er en række medlemmer, der har bedt om ordet for korte bemærkninger. Jeg nævner lige navnene. Det drejer sig om fru Elsebeth Gerner Nielsen, hr. John Dyrby, hr. Morten Østergaard, hr. Høgni Hoydal, hr. Jesper Langballe, hr. Martin Lidegaard og fru Margrethe Vestager. Den første er fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Ministeren skylder os et svar på regeringens indstilling til børnene på asylcentre. Hvor lang tid kan regeringen acceptere, at børnene sidder i de danske asylcentre? Er det 6, 7, 8, 9, 10 eller 20 år? Er det det, vi taler om? Er der overhovedet ikke for regeringen en øvre grænse for, hvor lang tid børnene kan blive i asylcentre?

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Opholdene i asylcentre skal gerne være så korte som overhovedet muligt, og det bestræber regeringen sig rigtig meget på at sikre. Det gør vi ved at sikre, at sagsbehandlingstiden er så kort som muligt, og den er heldigvis blevet meget kortere i den tid, vi har siddet i regering, så man rimelig hurtigt kan få en afklaring af sin sag.

Derudover bruger regeringen en række ressourcer på at få hjemsendt de afviste asylansøgere, at få lavet tilbagebetalingsaftaler med landene. Det har vi opnået med en række lande. Vi ved alle sammen, at der er et særligt problem med at tvangshjemsende til Irak og Kosovo. Der er ikke nogen, som ikke frivilligt kan rejse hjem dertil. Vi arbejder til stadighed på at få lavet en aftale med Irak, og vi er faktisk, ser det ud til, ved at have fået hul igennem til Kosovo. De første ser ud til nu at kunne blive hjemsendt her i næste uge. Det arbejder vi meget på.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål. Hvor lang tid kan et barn opholde sig i et dansk asylcenter?

Hvis det nu ikke lykkes at indgå en aftale med Kosovo, der holder, hvis det ikke lykkes at

indgå en aftale med Irak, der holder, er regeringen så parat til i det uendelige at lade de irakiske børn og kosovarernes børn sidde i asylcentre, så de kan ende med at have hele deres barndom i et dansk asylcenter?

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Jeg vil ikke sætte en øvre grænse, og jeg mener sådan set også, at det trods alt er en utopi, fru Elsebeth Gerner Nielsen stiller op her.

Jeg har sådan set forventninger til, at det også vil lykkes, hvis folk fra Irak og Kosovo ikke vil rejse frivilligt hjem, at få en aftale om tvangshjemsendelse. Det er det mål, regeringen har, og det er det mål, vi arbejder efter.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jeg synes i virkeligheden, debatten har vist, som hr. Høgni Hoydal også sagde, at vi i virkeligheden er meget enige om, at der skal gøres noget for børnene på asylcentre.

Så kan der være en uenighed om, hvor meget man skal gøre. Det er åbenbart en meget stor frygt, regeringen har for, at der så kommer flere asylansøgere, fordi de nu skal have de her to værelser og sidde der i adskillige år.

Jeg kunne godt tænke mig, at ministeren kunne forklare lidt mere om de 37 mio. kr., og hvad de konkret skal bruges til. Jeg har jo forstået på ministeren, at de 37 mio. kr. er noget, der har været lang tid undervejs, så kunne ministeren ikke have den godhed at skitsere mere konkret, hvad de 37 mio. kr. skal bruges til? Hvor lang tid har det her beløb egentlig været undervejs? Er det noget, ministeren har arbejdet på de sidste 3-4 måneder eller hvordan?

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Jeg synes nu, at jeg rimelig detaljeret har gennemgået, hvad de her penge går til. Medmindre hr. John Dyrby mener, at jeg som minister skal ned og definere, hvor lang åbningstiden skal være, om man prioriterer mange timer, om det skal være i weekender eller mere personale, så vil jeg sådan set overlade det til de centeroperatører, som får ansvaret for det. De skal trods alt have lov til at have lidt indflydelse.

Kl. 19.05

Så jeg har egentlig ikke tænkt mig at gå mere i detaljer end det, jeg allerede har sagt. Jeg synes, det har været rimelig klart. Det vil også blive ri-

melig klart for Folketinget, for jeg vil fremlægge et aktstykke for Finansudvalget, hvoraf det vil fremgå.

Det er, som jeg har sagt, primært til aktiviteter til børnene, bl.a. modersmålsundervisning. Jeg har også nævnt selvhushold på Avnstrup. Der er også et særligt, det har jeg også nævnt, rehabiliteringsprojekt for sårbare asylansøgere på Kongelunden. Det er sådan set det, pengene skal bruges til, og mere detaljeret vil jeg ikke gå ned i det.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Tak for det, og jeg vil så glæde mig til at se aktstykket m.v. Det er også fair nok, at ministeren ikke lige sådan kan remse det hele op. Sådan er det jo en gang imellem.

Så har jeg egentlig to spørgsmål.

Det ene er: Hvordan er de 37 mio. kr. tænkt finansieret?

Det andet er: De 37 mio. kr., hvordan er man lige nået frem til det beløb? Jeg har forstået ministeren sådan, at det ikke er et spørgsmål om summen af ønskerne fra operatørerne, for hvis man skulle følge dem, skulle man i virkeligheden op på et langt større beløb. Kan ministeren sige noget om, hvor stort det beløb ville være, hvis man skulle følge ønskerne fra operatørerne?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Først vil jeg understrege, at det sådan set ikke er, fordi jeg ikke kan. Jeg har sådan set skitseret, hvad de her penge skal bruges til, men som sagt vil jeg ikke gå ned i et eller andet eksempel og fortælle, om det er prioritering af en spand maling eller prioritering af nye senge, der har været løfter om. Hvis det er den detaljeringsgrad, hr. John Dyrby vil have, så synes jeg, han skal se, hvordan bl.a. Røde Kors vil prioritere de her midler.

Finansieringen kommer inden for, kan man sige, mine egne rammer, fordi der har været færre asylansøgere til systemet, end der var budgetteret. Det har frigivet nogle penge, som ellers ikke ville komme i spil, fordi vi jo betaler centrene, afhængigt af hvor mange der er på centrene – rimeligt nok. De penge, har jeg nu sagt, vil jeg gerne sætte i spil, og det er de 37 mio. kr. til de her initiativer.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg har en række opklarende spørgsmål. For det første kunne jeg forstå på ministerens indledende redegørelse, at der er tale om, at man vil forbedre bokvaliteten – et nyt begreb i debatten her. Bliver der mere plads til familierne målt i kvadratmeter?

Så vil jeg for det andet gerne spørge ministeren om det med modersmål, som der bliver sagt at der er nogle projekter med. Statsministeren har i et svar til mig i dag på et § 20-spørgsmål oplyst, at centeroperatørerne endvidere kan tilbyde modersmålsundervisning. Kan centeroperatørerne tilbyde modersmålsundervisning til afviste asylansøgere i dag, eller kan de ikke?

Så vil jeg for det tredje gerne spørge ministeren, som i sin indledende redegørelse sagde, at det var de mindst egnede centre, der var blevet lukket: Mener ministeren seriøst, at det center i Frederikshavn, man har lukket, var mindre egnede end de centre, som i dag er åbne?

Endelig vil jeg for det fjerde gerne spørge: Hvorfor er det kun i Avnstrup, man skal have lov at lave mad? Hvorfor skal man have lov at lave mad i Avnstrup, men ikke i Sandholm?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Der ligger ikke penge direkte til flere kvadratmeter i det her udspil. Jeg har ønsket at prioritere de andre aktiviteter højere.

Det er helt korrekt, at operatørerne *kan* tilbyde modersmålsundervisning. Nu giver vi økonomiske midler til at sikre, at der *bliver* givet modersmålsundervisning.

Og endelig vedrørende Frederikshavn: Med hensyn til lukning af centre er det jo en samlet afvejning af det hele, både kvaliteten, den fysiske, geografiske placering af centrene og muligheden for at anvende dem til de formål, der står tilbage at skulle løse. Og den prioritering bliver foretaget, når centrene lukkes.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Så var der også spørgsmålet om Avnstrup.

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, der må være basis for, at vi indkalder til et samråd om de her initiativer, så vi kan få uddybet dem nærmere.

KL 19.10

Jeg synes, at ministeren i den her sammenhæng har været igennem en læringsproces, som jeg gerne vil rose. Det er klart, at der er nogle

ting, som er gået op for ministeren undervejs, f.eks. hvor mange børn der er i centrene og har været der et stykke tid. Derfor vil jeg også gerne rose den kovending, man nu har taget fra at sige, at der ingen problemer er, til nu at investere 37 mio. kr. Det synes jeg sådan set ministeren skal have ros for.

Til gengæld vil jeg også gerne sige, at jeg synes, det er højst besynderligt at anklage Det Radikale Venstre for ikke at tale klart, når vi netop har sagt, præcis hvor langt et uacceptabelt langt ophold i et dansk asylcenter er. Vi har taget operatørernes definition og har sagt, præcis hvordan vi definerer det, nemlig ved, at man ikke kan tvangsudsendes, jævnfør at det ikke er noget, den enkelte asylansøger påvirker, det er et forhold mellem den danske regering og det land, man ønsker at tvangshjemsende til.

Når man nu fremsætter et forslag til vedtagelse fra regeringens side, hvor man skriver, at man laver nogle initiativer, som gør, at børnene ikke får et uacceptabelt langt ophold, så må vi spørge ministeren for at forlange den samme klarhed: Hvad er et uacceptabelt langt ophold i et dansk asylcenter?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Mange års ophold i asylcentre er uacceptabelt, det er de ikke beregnede til. Og derfor gør vi sådan set også, hvad vi kan for at motivere og opfordre de afviste asylansøgere til at respektere den afgørelse, de har fået.

Tilbage til det om Avnstrup, som jeg ikke nåede at svare på før, fordi den røde lampe lyste: Vi lægger op til, at vi nu delvis indfører det her selvhushold, og det gør vi så på Avnstrup. Så lad os se, hvordan det går, og der kan man så i forhold til vurderingerne se på, hvem der vil få størst gavn af det.

Der er ikke tale om nogen kovending i den her sag. Altså, jeg vil godt sige, at jeg har haft fokus på det her område, før Integrationsudvalget var ude at besøge centrene. Som jeg har sagt et utal af gange, hvilket oppositionen meget gerne vil ignorere, så har man faktisk i det lovforslag om aktiviteter til asylansøgere, som vi vedtog før påske, kunnet læse, at jeg også ville se på forholdene for børnene. Så det har jeg sådan set sat fokus på, lang tid før det blev gjort til en stor mediedebat, så der er ikke tale om nogen kovending.

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Ministeren må undskylde, at jeg ikke helt er inde i de indenrigspolitiske danske konflikter, men når jeg har sagt, at jeg føler det her som en afværgedagsorden, vil jeg prøve at begrunde det lidt.

Som jeg hører argumentationen fra ministeren og særlig fra Dansk Folkeparti, skal det ikke kunne betale sig ikke at ville hjem, og hvis man forbedrer forholdene, mens folk er her, så vil der være færre, der vender hjem. Det har ligesom været den grundlæggende argumentation, og sådan var det også, da sagen kom frem. Men nu er man alligevel begyndt at forbedre forholdene.

Så vil jeg spørge ministeren: Er ministeren nu bange for, at der på et center, hvor man må lave mad, vil være flere, der ikke vil hjem, og for, at de, hvis børnene får modersmålsundervisning og måske får nogle fodboldstøvler, så heller ikke vil hjem?

Det er derfor, jeg siger, at det må være en afværgedagsorden, for de argumenter, man har politisk, hænger slet ikke sammen med, at man alligevel siger, at man vil forbedre nogle ting.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Så er det i hvert fald en dyr afværgedagsorden, for den koster 37 mio. kr., så jeg tror nok, det er rimelig let at tilbagevise, at det er det ikke. Det giver sig selv, og jeg synes, det er en lidt underlig diskussion om afværgedagsordener eller ej.

Det, der ligger her, er helt konkrete initiativer, som ret hurtigt kommer til gavn for særlig børnene i asylcentre, som vi alle sammen har fokus på.

Om hvilken effekt det så har: Hvis hr. Høgni Hoydal læser forslaget til vedtagelse helt færdigt, vil han jo kunne se, at bl.a. vores fokus på modersmålsundervisning også har det sigte, at vi gerne vil sørge for, at børnene er klædt bedst muligt på til at starte en tilværelse i deres hjemland igen. Der betyder modersmålet selvfølgelig noget, og derfor gør vi det her. Så der ligger skam klare argumenter for det.

(Kort bemærkning).

Høgni Hoydal (TF):

Jeg prøvede blot at påvise, at den argumentation også i forslaget til vedtagelse fra regeringspartierne og Dansk Folkeparti jo er modsigende. Man prøver at sige, at det er forældrenes skyld, og det her med, at forældrene bruger børnene som

gidsler, og så siger man, at man alligevel skal gøre noget, og ministeren siger, at man skal bruge 37 mio. kr.

Så vil jeg bare spørge meget konkret: Hvor går grænsen for trivlsen for børnene, sådan at forældrene ikke af den grund ikke vil rejse hjem? Hvis man påstår, at der er folk, der spekulerer i det her, og det bare er på grund af, at de vil tvinge sig ind i Danmark, som Dansk Folkeparti siger, hvor går så grænsen for, hvor godt de må have det, før de ikke vil rejse hjem?

KL 19.15

Det kunne jeg godt tænke mig et konkret svar på: Hvor går grænsen for, hvor godt børnene må have det, for at det ikke skal betale sig at blive her?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Sådan fungerer det jo ikke. Til hr. Høgni Hoydal, som forsøger at sige, at der er modsætninger i forslaget til vedtagelse, vil jeg så sige: Jeg er ikke af den holdning, at tingene er sort-hvide, at svaret kun er placeret ét sted. Forældrene har et stort ansvar, men vi gør selvfølgelig også det her, fordi vi som samfund har et ansvar, særlig for børnene. Så der er et ansvar placeret begge steder.

Det, jeg ikke vil være med til, er at gøre det, som oppositionen siger, nemlig at fratage den enkelte afviste asylansøger, forældrene, ethvert ansvar og sige: I skal sådan set ikke føle jer forpligtet til at følge Flygtningeævnets afgørelse, som er et afslag på asyl. Hvis I ikke vil det, så finder vi en anden løsning, og vi tager hele svaret.

Det er vi ikke enige i.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

En af ting, jeg ville spørge ministeren om, da jeg markerede, har jeg fået svar på nu. Jeg var glad for at høre, at det ikke på nogen måde er den seneste tids debat, der har fremkaldt den udgift på de 37 mio. kr., men at det er noget, der har været planer om længe.

Det andet, jeg vil spørge om, vedrører, at det har været en debat, der har været spækket med utrolig mange udtryk for uvidenhed. Jeg synes personligt, at det mest rystende var, at Socialdemokraternes ordfører, hr. John Dyrby, i fuld alvor mente, at når de asylsøgere, som er afvist, ikke kan komme tilbage, så er det, fordi de dan-

ske myndigheder ikke tør sende dem tilbage af hensyn til forholdene i hjemlandet.

Må jeg ikke godt bede ministeren om at bruge sine pædagogiske evner og forklare hr. John Dyrby, hvorfor man kan rejse hjem frivilligt, men hvorfor man ikke kan tvinges hjem. Hvis ministeren så samtidig kunne sige en lille smule om sin vurdering af, om det kunne tænkes at blive anderledes i fremtiden, om tvangshjemsendelser kan blive mulige i et eller andet omfang.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Til det sidste vil jeg sige, at det forventer jeg helt klart, for regeringen arbejder aktivt på at få lavet hjemsendesaftaler med de lande, hvorfra vi har afviste asylansøgere. Det gælder Kosovo, og det gælder også Irak.

Jeg forstod heller ikke hr. John Dyrbys formulering om, at regeringen ikke tør, for sådan forholder det sig ikke. Jeg tror egentlig også, at hr. John Dyrby udmærket godt ved, at det ikke er sådan, det forholder sig. Men det, vi jo har drøftet i mange forskellige sammenhænge, når vi har drøftet det her, er, at det, vi gør i Danmark, når vi tvangshjemsender, er at sikre, at der er en aftale med hjemlandet.

Vi er ikke så kyniske, som nogle måske mener vi skulle være, at det bare skulle effektiviseres, så vi i nattens mulm og mørke ville sætte folk på fly og sende dem hjem. Nej, vi er ordentlige mennesker, og derfor bruger vi en masse kræfter på at få lavet nogle hjemsendesaftaler med de pågældende lande. Det koster nogle flere kræfter, det tager noget mere tid, og den tager vi så.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne vende tilbage til det svar, ministeren gav fru Elsebeth Gerner Nielsen, om, at det var en utopi, at børn kunne komme til at leve deres barndom på sådan et center. Det er altså ikke mere utopi, end at der er børn, der har levet der i 7 år, og jeg tror ikke, at barndommen bliver længere af, at man bor på 12 m² med psykotiske forældre og ansvaret for små brødre og søstre; så mere utopi er det jo altså heller ikke.

Jeg vil egentlig gerne følge op på hr. Høgni Hoydals spørgsmål, for det er, som om ministeren har den forudsætning, at grunden til, at forældrene bliver her, er, at de håber, at de dermed kan presse den danske stat til at give dem en opholdstilladelse, og derfor vil man ikke give dem den opholdstilladelse. Men det, vi foreslår, er jo

en midlertidig opholdstilladelse. Det vil sige, at den dag vi kan tvangshjemsende de her flygtninge, vil vi gøre det. Det er det, der ligger i vores forslag.

Så jeg kan egentlig ikke se, at det er stramme- re eller slappere end hos regeringen, der også går og venter på at kunne lave en aftale om tvangshjemsendelse med Kosovo og Irak. Vi synes bare lige så godt, at de mennesker kan have det nogenlunde ordentligt her, mens de går og venter. Så der vil hverken blive færre eller flere hjemsendelser, selv om de har det ordentligt, mens de går og venter på, at man kan hjemsende dem.

Kl. 19.20

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg har bare ikke meget tillid til Det Radikale Venstres midlertidige opholdstilladelser. Historiske erfaringer viser, at dem skal man ikke have meget tillid til. Jeg giver ikke meget for, at Det Radikale Venstre siger, at det bare er en midlertidig opholdstilladelse.

Hvorfor mener Det Radikale Venstre, det skal være sådan, at man skal fratage den enkelte eget ansvar for at acceptere en afgørelse, som Flygtningenævnet er kommet med? Hvorfor skal den afviste asylansøger være totalt ansvarsfri? Det er jo resultatet af det, som Det Radikale Venstre og den øvrige opposition stiller med.

Det mener vi faktisk ikke er rimeligt. Vi synes, det er rimeligt at stille et krav om, at når man har fået en afgørelse, så har man selv et ansvar for at respektere den og efterleve den. Hvis det skal være afgørende, om det lykkes den danske stat at træffe en aftale med en anden stat om hjemsendelse, så er vi ikke enige.

Der er muligheder for at rejse frivilligt hjem til både Irak og Kosovo, og det er der faktisk rigtig mange, der gør, ikke bare fra Danmark, men også fra det øvrige Europa.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Vi mener i hvert fald ikke, at børnene har et ansvar. Vi mener, at børnene er ofre her. Regeringen har også et ansvar for, at børnene taber den her sag. Ministeren kan jo selv forvalte de her regler. Hun behøver jo ikke at have større eller mindre tiltro til Det Radikale Venstres forvaltning af dem. Vores forslag er, at så længe den danske regering ikke kan tvangshjemsende børnene og forældrene, så lad os dog i det mindste

give dem en værdig tilværelse i Danmark. Den er ikke meget længere.

Vi har nok ikke helt samme tro som ministeren på, at man frivilligt opholder sig 7 år på et dansk asylcenter med kummerlige forhold, bare fordi man har lyst til det og prøver at presse ministeren til at give en opholdstilladelse. Det er ikke det, vi tror der driver værket. Vi tror sådan set, at de er bange for at vende hjem, og det er også grunden til, at de ikke vil tage ansvaret for det i hjemlandet. Der er jo en grund til, at de sidder her. Det er, fordi deres pågældende regeringer ikke vil tage ansvaret for, at de vender hjem.

Men uanset hvad man mener om den sag, hvorfor kan de dog ikke få nogle ordentlige forhold, mens de er her? Så kan ministeren tvangshjemsende dem, lige så snart det er muligt.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi er uenige på det her felt. Det Radikale Venstre og den øvrige oppositions løsning, når folk ikke vil respektere en afgørelse om at rejse hjem, når man har fået afslag på asyl, er: O.k., det vil I ikke respektere, så får I lov til at blive.

Vores svar er: Vi vil gerne hjælpe jer med at starte en tilværelse i hjemlandet. Vi vil gerne sørge for, at I får den tilstrækkelige rådgivning og vejledning her fra Danmark. Vi vil også gerne sørge for jeres hjemrejse. Vi vil også gerne hjælpe med til, at I kan få startet på en tilværelse i hjemlandet.

Det er de to forskellige veje, som regeringen og oppositionen ønsker at gå, når vi taler om afviste asylansøgere. Når det så er sagt, tror jeg, vi er rimelig fælles om, at vi selvfølgelig skal tage hånd om børnene. Det mener jeg også at vi gør, og nu sætter vi ekstra midler af til at sikre, at børnene ikke bliver klemt i det her.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, der er retoriske point til ministeren for fuldstændig at overhøre, at der ikke er to spor i den her sag. For der er ikke nogen, der er uenig med ministeren i, at folk, som har fået afslag på asyl, skal hjem. Det er sagt, tror jeg, af samtlige ordførere, der har haft ordet her i dag. Det mener jeg man kan slå fast som en kendsgerning.

Ministeren har sagt noget, som jeg er helt enig i, nemlig at vi har et ansvar, særlig for børnene. Det synes jeg er en meget central sætning fra ministeren her i den sidste runde.

Derfor undrer det mig meget, at ministeren siger, at hun ikke prioriterer flere kvadratmeter til børnefamilierne. Det undrer mig meget. Jeg synes, det vil være rigtigt, hvis Folketinget får et svar på, hvor mange midler der skal til for at opfylde det, som er rådet fra operatørerne med henblik på at sikre ordentlige vilkår. Hvor mange penge er det, der skal til, da jeg kan forstå, at de 37 mio. kr. er for lidt?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Til det første vil jeg sige, at jeg kun kan høre, at det, oppositionen har stået og sagt hele eftermiddagen og aftenen her i dag, er, at det er helt i orden ikke at respektere en afgørelse fra Flygtningenævnet. Jeg mangler bare stadig væk et svar på, hvorfor det er i orden, og hvad oppositionen så egentlig vil med Flygtningenævnets afgørelser.

Kl. 19.25

Hvorfor skal man ikke selv have ansvar for at respektere en afgørelse fra Flygtningenævnet? Det har jeg ikke fået svar på. Der er blevet stillet rigtig mange spørgsmål til flere af oppositionens medlemmer om det, men svaret er ikke kommet.

Jeg har ikke her det præcise tal, andet end at jeg kan sige, at det så er et helt andet millionbeløb, vi taler om. Jeg svarer meget gerne på det skriftligt, men det er et helt andet millionbeløb, som jeg i denne omgang ikke har haft rammer til, og jeg har ønsket at prioritere de her ting. Det er også det, jeg har hørt i høj grad har været i fokus, nemlig at der er tilstrækkeligt med tilbud om aktiviteter til børnene.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror, vi vil se meget frem til at få en skriftlig besvarelse af det spørgsmål. Jeg synes også, det tjener operatørerne til ære, at de kan se, hvad der skal til for at få det, som ministeren vist også kalder for et tåleligt ophold her.

Så to spørgsmål her afslutningsvis: Hvordan skal børnene af de afviste asylansøgere tage ansvar? Hvordan skal de konkret gøre det? Det er det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål er, at ministeren siger, at det godt kan tage noget tid at lave de gode aftaler om hjemsendelse, som ministeren gerne vil lave. Hvor lang tid er det acceptabelt, at de børn kommer til at sidde, for ministeren ved lige så godt, som vi andre gør, at de børn ikke kan tage noget som helst ansvar? De er fuldstændig gid-

seltaget, fordi ministeren ikke vil indse, at vi som samfund har et medansvar for deres opvækst, uanset om den bliver kort eller lang, inden familien kommer tilbage til hjemlandet.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg har på intet tidspunkt udtrykt, at jeg beder børnene om at tage ansvar i de her sager. Det kunne jeg aldrig finde på at bede børnene om, og det skal man selvfølgelig ikke bede børn om. Man kan bede deres forældre om at tage det ansvar, men jeg har på intet tidspunkt udtrykt, at jeg forventer, at børnene tager ansvar. Børnene skal beskyttes i den her sag, så det håber jeg nu står fuldstændigt klart.

Det, som især Det Radikale Venstre bliver ved med at hægte det op på, er: Jamen hvis de ikke kan tvangshjemsendes, så kan de ikke tage hjem. Der er altså ikke nogen, som ikke kan rejse hjem. Vi hjælper også gerne med den hjemrejse både økonomisk og med den rette vejledning, så man kan starte en tilværelse. Så det kan man gøre den dag i morgen, og det er der også flere, der gør.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Ministeren sagde, at vi er ordentlige mennesker, og at vi ikke sætter asylansøgerne på et fly en mørk nat. Nej, men ministeren svarer, at det er gode og rimelige vilkår, vi har i lejrene, samtidig med at vi ved, at vi faktisk ikke opfører os ordentligt, fordi deres sundhedstilstand og sociale tilstand forringes dag for dag. Det må ministeren da medgive.

Det er jo da den dokumentation, der er afleveret til hele Folketinget og vel også til ministeren, så jeg ved faktisk ikke, hvor ordentlige mennesker vi er, hvis vi fortsætter den linje, at vi kun reparerer dele af det, men ikke tager fat på nogle grundlæggende løsninger, som er opholdstid og indkvarteringsforhold.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det, der her er forskellen på oppositionen og regeringen, er, at oppositionen mener, at helbredelsen er, at vi skal legitimere, at man ignorerer en afgørelse fra Flygtningenævnet, og give en opholdstilladelse.

Det, jeg gerne så, og som jeg mener er løsningen på det her og også det, vi skubber på for, er, at vi siger til de afviste asylansøgere: Få nu star-

tet en tilværelse i hjemlandet så hurtigt som muligt.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Ministeren svarer vel sådan set ikke på problemet med, at vi faktisk ved, at folk bliver ringere og ringere. Det vil altså sige, at vi faktisk ikke opfører os som ordentlige mennesker. Det er jo sandheden. Men i forhold til, hvad oppositionen mener, er det jo meget interessant, at det er ministeren, der vil udlægge, hvad oppositionen mener. Jeg skal sige, hvad jeg mener.

Kl. 19.30

Jeg mener, at disse afviste asylansøgere, som ikke vil/tør tage hjem under de vilkår, der eksisterer i dag, vil være bedre stillet den dag, de kan rejse hjem, og deres børn vil have en bedre chance for at klare sig, hvis de skal blive her, eller hvis de skal klare sig i Irak, Kosovo, og hvor det måtte være. Det er forskellen, og det er, fordi der nok ligger en slags menneskesynsforskel mellem os. Det er ikke det, ministeren siger, der er forskellen. Det her er forskellen: Jeg tror, at de ville være bedre egnede til at kunne klare sig, også den dag de kommer tilbage til deres hjemland, hvis de får chancen for at blive behandlet ordentligt her, hvis de får chancen for at gå i skole, hvis de får chancen for at arbejde.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

De får også chancen for at gå i skole.

Jeg vil sige, at jeg jo også har haft fokus på at sikre, hvordan vi kan forbedre rammerne og mulighederne for, at man kan tage stilling til at rejse hjem. Det var faktisk derfor, at jeg i efteråret fremsatte lovforslaget om at udvide de aktiviteter og undervisningsmuligheder, der er til asylansøgerne, til også at gælde de afviste asylansøgere, nemlig til dem, der samarbejder om deres hjemsendelse, og som siger: Ja, jeg ved godt, at min fremtid er derhjemme.

Men det er præcis med det udgangspunkt, at vi så håber, at vi giver en mulighed for, at man kan stå på sine to ben og tage de beslutninger, som skal tages om at få startet tilværelsen derhjemme. Præcis samme spor har jeg lagt i forhold til børnene: sikre nogle ordentlige aktiviteter og sikre en modersmålsundervisning, der gør, at de ikke er ringere stillet, når de skal starte en tilværelse derhjemme igen.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg har siddet og lyttet. Jeg har også selv sagt noget, men jeg har siddet og lyttet hele eftermiddagen til den her lange debat. Jeg må jo sige, at det ikke er nyheder, man hører, men strengt taget det samme. Jeg vil komplimentere ministeren, fordi hun svarer så tålmodigt og langmodigt på spørgsmål, der simpelt hen er de samme om og om igen.

Nu ved jeg, at ministeren har små børn derhjemme. Og jeg fristes til at stille, jeg er lige ved at sige et samvittighedsspørgsmål til ministeren: Er det ikke rigtigt, at den virkelig afgørende egenskab for at kunne være minister i dette danske Folketing er, at man har den tålmodighed, som man også må vise over for små børn, der hele tiden siger det samme?

(Kort bemærkning).

Rikke Hvilshøj (V):

Jeg betragter faktisk mig selv som et tålmodigt menneske. Nogle gange er der nogle, der mener, at jeg er for tålmodig.

Formanden:

Tak til integrationsministeren. Så er det hr. Morten Østergaard som ordfører i anden runde.

Morten Østergaard (RV):

Når jeg tager ordet igen, er det, fordi jeg har flere kommentarer til ministeren.

Der er ingen – ingen – der har talt om, at der ikke skal ske hjemsendelse af afviste asylansøgere fra Danmark. Det skal ske i videst muligt omfang. De, der kan tvangshjemsendes, skal tvangshjemsendes. De, der frivilligt vil vende hjem, skal have hjælp til det. Herom er der ikke uenighed. Med andre ord accepterer alle Flygtningenævnets afgørelser. De eneste, der er diskussion om, er dem, der ikke kan tvangshjemsendes. Dem, der ikke kan tvangshjemsendes, hvad gør vi med dem, når de vælger at blive i landet? Og hvad gør vi med deres børn, som hverken har lod eller del i den beslutning? Det er det, der er diskussionen.

I det forslag til vedtagelse, som regeringspartierne fremsætter i dag, står der, at opholdet bliver uacceptabelt langt. Ministeren skylder stadig et svar på: Hvad er den acceptable opholdstid i et dansk asylcenter? Vi har sagt, at det er 12 måneder, for det er det, operatørerne siger er sundhedsmæssigt, fysisk og psykisk tilladeligt. Hvad er ministerens svar?

Ministeren omgår igen sandheden let, for ministeren sagde i sin indledende redegørelse, og her citerer jeg fra det foreløbige referat:

I takt med at antallet af indkvarterede falder, lukker vi naturligvis de mindst egnede indkvarteringssteder først.

Da vi så spørger til Frederikshavn, som alle ved er et meget, meget veludrustet indkvarteringssted, siger ministeren: Ja, men det er jo en helhedsvurdering. Der er en væsentlig forskel.

Ministeren siger ikke et ord om det kommunale tilsyn, på trods af at vi ved, at en ordfører fra et af de partier, der stemmer for vedtagelsen, har sagt, at der foregår børnemishandling. Men der er ikke et ord om ét forpligtende kommunalt tilsyn om året. Til gengæld skal der laves et eksperiment, hvor man skal have lov til madlavning i Avnstrupcenteret, men ikke i Sandholmcenteret, for ligesom at se, hvordan tingene udvikler sig. Hvad er det for en kynisme over for de mennesker, over for de familier, det drejer sig om, at ministeren laver sociologiske eksperimenter med asylsøgerne og deres børn?

Kl. 19.35

Ville vi acceptere de her forhold noget andet sted i Danmark? Jeg tror det ikke, men nu får vi en satspuljefinansieret undersøgelse af asylbørnenes vilkår, og jeg vil ønske, at ministeren i dag vil bekræfte, at man efterfølgende vil lade resultatet af den undergå en juridisk vurdering fra en uafhængig instans, hvad angår, om vi overholder børnekonventionen. Så kunne vi få det afklaret.

Lad mig til sidst sige noget til fru Henriette Kjær. Fru Henriette Kjær gik ud i påsken og gav håb til asylfamilierne, et håb om, at de kunne få mere plads, og et håb om, at der ville komme et loft over opholdstiden, så de ikke skulle bo i årevis i lejrene, men kunne komme ud og få et almindeligt liv. I dag tog fru Henriette Kjær det håb fra dem igen ved ikke at benytte sig af det klare flertal i Folketinget, der ønskede at bakke op om det konservative forslag. Håbet blev taget fra dem igen. Det er endnu en skuffelse, og det må fru Henriette Kjær bære ansvaret for.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne på forslagsstillernes vegne sige tak for debatten. Det er en debat, som i sin tid startede vældig godt med, at Det Konservative Folkeparti kom med en række konkrete forslag til forbedringer på asylcentre, herunder også et krav om, at der skulle sættes en øvre grænse for opholdstiden i asylcentre. Der er, som fru

Henriette Kjær udtrykte det, brug for, at en række familier får ro omkring sig.

I dag har vi så fået det foreløbige resultat af debatten, nemlig 37 mio. kr., som ikke må gå til at forbedre de fysiske forhold for børnene, altså sikre, at børnefamilierne får mere plads. Pengene skal bruges til forskønnelse, til køb af nye møbler, til bedre fritidsaktiviteter, og det sidste kan man selvfølgelig kun være enig i. Men det løser ikke problemerne for de børn, der allerede har tilbragt mange år i asylcentre, og det løser ikke disse børns største problem: at deres forældre er syge, og at deres familie er ved at gå i stykker, hvilket viser sig ved, som flere ordførere har været inde på, at antallet af selvmordsforsøg inden for en kort årrække er tredoblet, og at mange børn har måttet anbringes uden for eget hjem, eller hvad man nu skal kalde værelset på de 12 m².

De kan bare rejse hjem, lyder det igen og igen fra regeringen. Der er gode grunde til, at de ikke rejser, herunder at den danske stat og den danske regering ikke har kunnet overtale de respektive hjemlande til at tage imod hjemvendte flygtninge.

Men uanset hvad, så er børnene tabere. Uanset hvem der har skylden, er børnene taberne, og Folketingets flertal bærer ansvaret. Børn, der befinder sig i Danmark, er vores ansvar.

Sådan ser regeringen det tilsyneladende ikke. Børn må ikke få det for godt i asylcentre. Deres lidelse er nemlig statens vigtigste redskab i kampen mod de forældre, der har taget det ansvar ikke at sætte deres børns liv på spil ved f.eks. at forsøge at rejse ind i Irak eller Kosovo, uden at de pågældende stater kan yde den nødvendige beskyttelse.

Efter debatten i dag kan vi konstatere, at der ikke bliver flere kvadratmeter til børnefamilierne i asylcentre, og at der ikke bliver sat en øvre grænse for, hvor lang tid et menneske kan bo i et asylcenter, og at det ikke sikres, at der en gang om året gennemføres et kommunalt tilsyn. Også efter i dag vil børn i Danmark kunne bo i årevis sammen med deres psykisk syge forældre og søskende på 12 m² uden mulighed for privatliv og uden ret til f.eks. sammen at lave et måltid mad. Tænk, hvis det var en selv, der aldrig havde mulighed for at lave den 4-årige yndlingsret.

Denne sag burde kunne samle Folketinget, som hr. Høgni Hoydal sagde. Det gjorde den desværre ikke. Kynismen vandt. De store tabere er børnene i asylcentre og Det Konservative Folkeparti. Det første er det værste. De Konser-

vative ligger, som Dansk Folkeparti har redt. Tænk derimod på, hvordan det vil være at være det barn, der hver nat vågner, fordi dets mor har mareridt, eller fordi dets psykisk syge far vander op og ned mellem madrasserne på gulvet. Det kan vi ikke være bekendt. Det er vores ansvar.

Kl. 19.40

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg bliver nødt til for referatets skyld at sige, at jeg ikke betegner mig selv som en taber og heller ikke mit parti. Jeg betegner det her som en vind-sag. Jeg har været glad for debatten i dag. Jeg har været glad for det, der er kommet ud af den debat, der har været, men jeg synes, at det er en ganske uforskammet retorik, som fru Elsebeth Gerner Nielsen bruger fra talerstolen i sit sidste indlæg. Det er en ulækker form for politik, og det kan jeg kun tage afstand fra.

I sin svulstige kamp vil man ikke acceptere, at der nu sker nogle forbedringer, men skal nedgøre dem, og så kan man selvfølgelig altid nævne en lang række ting, der ville gøre de her menneskers vilkår bedre. Vi kunne blive ved. Vi kunne også lave listen meget længere end det, fru Elsebeth Gerner Nielsen har nævnt, og så kunne vi gå og slå hinanden oven i hovedet – for hvem overgår hvem? Det er jo det, vi er ude i nu.

Jeg synes, det er på grænsen til sygelig misundelse over, at der nu er opnået nogle resultater i den her regering. Nogle resultater, man ikke selv kunne stille med, da man sad i regering.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, det er meget synd for fru Henriette Kjær, det må jeg sige. Jeg synes faktisk, at det er rigtig synd. Det er synd, fordi der er lagt et forslag frem, der fra ord til andet er fru Henriette Kjærs politik, og så er fru Henriette Kjær af hensyn til referatet nødt til at tage ordet og sige, at det, der nu er opnået, er en meget stor succes for Det Konservative Folkeparti, på trods af at der altså er tale om et massivt nederlag.

Fru Henriette Kjær er desværre ikke i forhold til regeringen kommet igennem med de meget væsentlige forslag, som den konservative folketingsgruppe har fremsat. Dem kunne fru Henriette Kjær til gengæld have gennemført med Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre, SF, Enhedslisten og den nordatlantiske gruppe, men

det ønskede Det Konservative Folkeparti ikke. Det Konservative Folkeparti vil hellere arbejde sammen med Dansk Folkeparti og så ofre børnene i asylcentre.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det, fru Elsebeth Gerner Nielsen siger er så skingert, at det er svært at tage alvorligt. Faktum er, at børnene får det bedre på de danske asylcentre. Det er ikke synd for mig, og fru Elsebeth Gerner Nielsen skal ikke gøre mig til offer. Det vil jeg meget gerne have mig frabedt. Jeg kæmper de kampe, der passer mig, og vurderer selv resultatet. Og jeg synes, at det er meget, meget upassende at pådutte andre partier en politik, som de ikke har. Det bliver jeg nødt til at sige igen. Jeg vil meget gerne have mig frabedt den omklamring, fru Elsebeth Gerner pådutter mig.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det Konservative Folkeparti er ikke kommet igennem med, at der kan bruges flere penge på kvadratmeter til børnefamilierne. Det var et af ønskerne fra Det Konservative Folkeparti, fordi man, hvilket fru Henriette Kjær meget rigtigt gjorde opmærksom på efter at have besøgt asylcentre, simpelt hen ikke kan byde familier at bo på den måde. Vi kan ikke byde en familie med to voksne og fire børn at bo i årevis på 12 m².

Nej, det kan vi ikke, men Dansk Folkeparti er kommet igennem med, at ud af de der 37 mio. kr., der nu er sat af til forbedring af forholdene på asylcentre, må der ikke bruges penge på at sikre, at børnefamilierne får flere kvadratmeter. Jamen jeg spørger: Hvorfor? Desværre er fru Henriette Kjær heller ikke kommet igennem med, at der skal sættes en øvre grænse for, hvor lang tid et barn må have lov til at opholde sig i et asylcenter. Det er rigtig ærgerligt, og det kan godt være, det ikke er synd for fru Henriette Kjær, men det er synd for børnene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse blive foretaget på mødet tirsdag den 23. maj 2006.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 99:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en kommission for at sikre større udsyn og større viden om den globale fremtid.

Af Steen Gade (SF) m.fl.
(Fremsat 28/3 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kl. 19.45

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Globaliseringen bringer os tættere på kulturer og samfund, som er meget forskellige fra vores. Den skaber nye muligheder, den stiller krav til os, til vores viden og kompetencer, til vores sprogfærdigheder og indsigt i andre landes historie, kultur, religion og samfundsforhold.

Derfor skal vi styrke vores samlede viden om andre lande og andre kulturer, og det gælder også de kulturer, som er meget forskellige fra vores egen som f.eks. den muslimske verden og de nye vækstlande i Asien, Kina og Indien.

Derfor har regeringen også i sin globaliseringsstrategi i april fremlagt en lang række initiativer, som bl.a. handler om, at viden og kompetencer skal give et bedre grundlag for dialog og samspil med andre kulturer. De unge skal have viden om andre lande og forståelse for andre kulturer, det står også i folkeskolelovens formålsparagraf. Folkeskolen skal sikre, at alle unge får kundskaber og færdigheder, der kvalificerer dem til at deltage aktivt i en globaliseret verden. Undervisningen skal have et globalt perspektiv, skolen skal give eleverne forståelse for andre lande og kulturer.

Vi skal have flere danske studerende på uddannelsesophold i udlandet, så de kan få international indsigt og større forståelse for andre kulturer. Vi har verdens højeste SU, som man kan tage med sig til udlandet, og nu vil vi også i et vist omfang give mulighed for, at man kan tage skolepengene med sig, altså tage udgifterne til undervisningen med sig og bruge dem til at betale skolepenge i udlandet.

Vi vil udvikle et strategisk forskningsprogram om dialog og forståelse mellem forskellige kulturer. Det skal styrke vores viden om, hvor-

dan forståelsen mellem mennesker fra forskellige kulturer kan fremmes.

Vi skal have et nyt center, der kan styrke viden og kompetencer vedrørende Mellemøsten og den muslimske verden ved undervisning og forskning i sprog, historie, islam, massemedier og politiske og økonomiske forhold. Centeret skal fungere som videnbase for virksomheder og for offentlige myndigheder og borgere om f.eks. integration og dialog med den muslimske verden og bl.a. foreslå dialogmøder og andre aktiviteter, som kan bidrage til større forståelse mellem de forskellige kulturer.

Som det fremgår af globaliseringsstrategien, har regeringen taget fat på disse spørgsmål hele vejen rundt.

Beslutningsforslaget går ud på, at der nu foreslås nedsat en kommission sammensat med repræsentation af samfundsforskere og personer fra kulturlivet, folkehøjskolerne, folkeoplysningsorganisationerne samt fra forskellige trosamfund. Kommissionen skal efter forslaget tage initiativ til folkelige aktiviteter og debatter om identitetsspørgsmål, den skal analysere, hvad de store globale ændringer vil give os af nye muligheder, og hvad det vil kræve af os at gennemgå alle politikområder med henblik på at stille forslag til ændringer, der bør overvejes for at sikre større udsyn og viden.

Som jeg nævnte, har regeringen i globaliseringsstrategien fremlagt en lang række initiativer. Opgaven er vigtig, men jeg mener ikke, at opgaven og løsningen ligger i nu at nedsætte en kommission. Det må kunne løses på en lettere og mere smidig måde. Der er jo tale om en typisk folkeoplysningsopgave, som jeg også er sikker på at folkeoplysningen i Danmark vil påtage sig at medvirke til at løse.

En kommission er jo en tung og bureaukratisk og langsommelig måde at arbejde på. Der er heller ikke tradition for inden for det folkeoplysende arbejde at nedsætte kommissioner, der skal beslutte, hvad det er rigtigt at gøre.

Der er behov for oplysning, for refleksion, for dialog og kulturforståelse, og det er en oplagt opgave for folkeoplysningen at påtage sig. De folkeoplysende organisationer har mulighed for hurtigt og nemt at tage initiativer til folkeoplysende aktiviteter, til debatter m.v., og de har en stor erfaring, som de kan trække på fra deres lokale arbejde.

I øvrigt er Dansk Folkeoplysnings Samråd og dets medlemsorganisation netop i gang med at planlægge oplysningsaktiviteter, debataktivitete-